



Gianni Rodari

AVENTURILE LUI CEPELICĂ

INSIRĂ-TE
MARGARITE

E D I T U R A T I N E R E T U L U I

CUPRINS

<i>CAPITOLUL 1</i> –.....	3
ÎN CARE PRINȚUL LĂMÎIE ESTE CĂLCAT PE BĂTĂTURĂ DE CEPELOI.....	3
<i>CAPITOLUL 2</i> –.....	6
CUM ÎL FĂCU CEPELICA SĂ PLINGĂ PENTRU PRIMA OARĂ PE CAVALERUL PĂTLĂGICĂ6	
<i>CAPITOLUL 3</i> –.....	10
NECAZURILE LUI MIRIAPOD CAND ISI DUCE COPIII LA CIZMAR.....	10
<i>CAPITOLUL 4</i> –.....	11
UNDE CEPELICA IL ASEDIAZA PE JAVROI SI IL INVINGE PRIN INSETARE.....	11
<i>CAPITOLUL 5</i> –.....	13
UNDE CUMATRUL AFINA, PENTRU A SE PAZI DE HOTI ISI PUNE LA USA UN CLOPOTEL...	13
<i>CAPITOLUL 6</i> –.....	15
BARONUL PORTOCALA ARE NECAZURI CU BURTA, IAR TANĂRUL DUCE MANDARIN Ă AMENINȚĂ CĂ SE VA ARUNCA DE PE DULAP.....	15
<i>CAPITOLUL 7</i> –.....	19
UNDE CIRESEL NU TINE SEAMA DE TABLITELE LUI DON’ PĂTRUNJEL.....	19
<i>CAPITOLUL 8</i> –.....	22
DOCTORUL CASTANĂ ESTE GONIT DE LA CASTEL.....	22
<i>CAPITOLUL 9</i> –.....	25
COMANDANTUL SUPREM AL SOBOLANILOR SILIT SA BATA IN RETRAGERE.....	25
<i>CAPITOLUL 10</i> –.....	29
CALATORIE CU CARTITA DE LA O INCHISOARE LA ALTA.....	29
<i>CAPITOLUL 11</i> –.....	33
UNDE SE VA AFLA DE CE DOARME PATLAGICA CU CIORAPII IN PICIOARE.....	33
<i>CAPITOLUL 12</i> –.....	36
GRĂDINARUL PRAZ ÎȘI BATE JOC DE INSTRUMENTELE DE TORTURĂ.....	36
<i>CAPITOLUL 13</i> –.....	39
MAZĂRE SALVEAZĂ, FĂRĂ SĂ VREA VIATA CAVALERULUI.....	39
<i>CAPITOLUL 14</i> –.....	40
DOMNUL MAZĂRE AJUNGE LA SPANZURATOARE.....	40
<i>CAPITOLUL 15</i> –.....	42
EXPLICATII LA CAPITOLUL PRECEDENT.....	42
<i>CAPITOLUL 16</i> –.....	43
1	
AVENTURILE LUI MISTER MORCOVELY ȘI ALE CAINELUI SAU ADULMICI.....	43
<i>CAPITOLUL 17</i> –.....	51
CEPELICA SE ÎMPRIETENEȘTE CU UN URS SIMPATIC.....	51
<i>CAPITOLUL 18</i> –.....	54
FOCA ARACIOASA.....	54

CAPITOLUL 19 –	57
DESCRIEREA UNUI TRENULEȚ NEMAIPOMENIT.....	57
CAPITOLUL 20 –	60
TANARUL DUCE MANDARINA ȘI STICLA GALBENA.....	60
CAPITOLUL 21 –	63
MISTER MORCOVELY ESTE NUMIT CONSILIER MILITAR.....	63
CAPITOLUL 22 –	66
BARONUL STRIVESTE FĂRĂ SĂ VREA DOUĂZECI DE GENERALI.....	66
CAPITOLUL 23 –	69
CEPELICA FACE CUNOSTINTA CU PĂIANJENUL POȘTAȘ.....	69
CAPITOLUL 24 –	71
CEPELICA PIERDE ORICE SPERANTA.....	71
CAPITOLUL 25 –	73
PATANIILE LUI SONTAC-SONTAC SI ALE LUI SAPTE-JUMATATE.....	73
CAPITOLUL 26 –	76
UNDE E VORBA DE LAMAILA CE NU SE PRICEPE LA ARITMETICA.....	76
CAPITOLUL 27 –	80
PRINTUL LAMAIE LA CURSELE DE CARE IMPIEDICATE.....	80
CAPITOLUL 28 –	81
PĂTLĂGICĂ PUNE IMPOZIT PE VREMEA REA.....	81
CAPITOLUL 29 –	84
O FURTUNA CE NU SE MAI ISPRAVESTE.....	84
EPILOG –	87
UNDE PĂTLĂGICĂ PLÎNGE PENTRU A DOUA OARĂ.....	87

Capitolul unu **ÎN CARE PRINȚUL LĂMÎIE ESTE CĂLCAT PE BĂTĂTURĂ DE** **CEPELOI**

Cepelică era fiul bătrînului Cepeloi și avea nu mai puțin de șapte frați: pe unul îl chema Ceapăverde, pe altul Cepeluță, pe celălalt Cepușoara și așa mai departe, nume firește cum nu se poate mai potrivite pentru mladițele unei prea cinstite familii de ceapă. Altminteri oameni cumsecade cu toții, trebuie s-o spunem de la bun început, deși amarnic de ghinionști.

Deh, ce să-i faci ? Cînd ești ceapă te naști cu lacrimile-n ochi.

Cumătrul Cepeloi trăia laolaltă cu droaia de copii într-o baracă olecuță mai răsărită decît un ghiveci de răsaduri, din acelea ce se văd cu duiumul pe la zarzavagii. Bogătașii care se nimereau cînd și cînd prin împrejurimi, strîmbau din nas a scîrbă.

— Maică măicuță, ce mai pute a ceapă ! și porunceau vizitiului să dea bice castravetilor.

Și iată că într-o bună zi urma să treacă prin partea locului însuși guvernatorul, prințul Lămîie în persoană.

— Ce-o să zică alteța sa cînd o să-l pălească duhoarea sărăcanilor ? se perpeleau care mai de care dregătorii de la curte de grija augustului său nas.

— Știți ce ? își dădu cu părerea marele șambelan. Propun să-i parfumăm.

Zis și făcut. Un pluton de Lămîi primi pe dată misiunea de a-i înmiresma pe calici. Lămîiașii purtau cu acest prilej pe umăr, în loc de puști, bidoane pline ochi cu odicolon, ba cu parfum de vioarele și chiar cu apă de trandafiri din Bulgaria — cea mai fină din lume — iar în loc de săbii mînuiau niște pompe de stropit.

Cepeloi cu toată liota sa fură scoși cu sila din cocioabă, puși cu fața la perete și murați din tălpi în creștet, drept care Cepelică se și alese cu uri strașnic guturai.

Deodată în depărtare răsunară trîmbițe și surle și, în fruntea suitei sale de Lămîi și Lămîiași, se ivi prințul Lămîie. Era înveșmîntat în straie galbene, iar în vîrfurile tichiei purta aninat un clopoțel de aur. Lămîile mai cu vază din alai purtau la căciulită clopoței de argint iar Lămîiașii fără rang, clopoței de bronz. Zvonul clopoțelilor se auzea pînă hăt departe iar mulțimea crezînd că sosise fanfara militară se îmbulzea în calea zgomotosului convoi.

Cepelică și tătîne-su se nimeriseră chiar în primul rînd. Socotind de la o vreme că încasase destui ghionti, bătrînul se întoarse și strigă la cei ce în învălmășeală nu conteneau să-i moaie coastele:

— Înapoi, fraților! Dați-vă înapoi!

Auzîndu-l, prințului Lămîie fu cît p-aci să-i sară tichiuța de pe cap. Se opri drept în fata bătrînului Cepeloi și proptindu-se pe picioarele lui strîmbe i se adresă tăios :

— Și, mă rog, de ce „înapoi" ?! Te supără cumva entuziasmul cu care supușii mei aleargă să mă întîmpine ?

— Alteță — îi șopti la ureche marele șambelan — fiți cu băgare de seamă. Omul acesta pare un rebel periculos. Să fim cu ochii în patru.

Și într-adevăr pentru a fi „cu ochii în patru un polițist își duse deodată la ochi un binoclu — destinat anume pentru, supravegherea celor suspecti — și care, de altfel,, atârna la gâtul fiecărui polițist.

Bietul Cepeloi înverzise: de spaimă.

— Majestate: — îngăimă: el— dar mă împing din spate.

— Așa și trebuie: — tună prințul Lămîie: — foarte bine fac, să împingă !

La aceste cuvinte marele șambelan se întoarse numai-decît spre mulțime și ținu următoarea cuvîntare:

— Prea iubiți supuși.

Alteța sa vă mulțumește pentru nețărmurita dragoste ce i-o mărturisiți înghesuindu-vă întru întîmpinarea sa. Aproiați-vă, dragi cetățeni, împingeți cit puteți...

— Dar o să cădem buluc peste dumneavoastră, — îndrăzni să obiecteze Cepelica.

Un polițist își îndreptă pe dată binoclul spre nesocotitul palavragiu, drept care micul: suspect chibzui că-i mai cuminte să-și ia tălpășița, strecurîndu-se printre picioarele celor de față.

La început gloata curioșilor se ținu mai la o: parte ca să nu se strivească, dar apoi îmboldită de ochiadele șambelanului, începu să se legene din ce în ce mai tare, ca apa într-o găleată, în învălmășeala ce se iscă, bătrînul Cepeloi se pomeni aterizînd de-a dreptul pe picioarele prințului Lămîie.

Alteța sa, care suferea de-bătători, avu în felul acesta prilejul să vadă stele verzi fără concursul astronomului de la curte. Zece Lămîiași se repeziră asupra nefericitului hătrîn și-i puseră cît ai clipi cătușele.

— Cepelica ! Cepelica ! striga bătrînul din rășputeri, în timp ce Lămîiașii îl tîrau după ei. Dar Cepelica nu-l mai auzea căci între timp se îndepărtase binișor.

Oamenii din preajma lui știau cu toate acestea în amănunt tot ceea ce se petrecuse, ba chiar, cum se întîmplă de obicei, știau și ceva pe deasupra.

— Noroc că l-au arestat,. închipuiți-vă, voia să-l înjunghie pe alteța sa !

— Aș ! Habar n-ai, avea o mitralieră în buzunarul de la surtuc !

— În buzunarul de la surtuc ? Dă-o-ncolo, asta-i prea de tot...

— Cum ? Dumneata n-ai auzit împușcăturile ? Pocnituri se auziseră cu adevărat, dar de la focurile de artificii aprinse în cinstea prințului Lămîie. Oamenii însă se speriaseră și o tuliseră la fugă, de frica Lămîiașilor.

Cepelică ar fi vrut să astupe gurile sparte, explicîndu-le că bietul babac n-avea în buzunarul de la surtuc decît un muc de țigară toscană, dar socoti că e mai bine să-și țină gura.

4

Sărmanul ! I se păru că nu mai vede bine cu ochiul drept ; dar nu era decît o lacrimă ce ținea morțiș să vadă și ea de ce oftează băiețașul.

— Proasto ! bombăni înciudat Cepelică, și lacrima, speriată, făcu știnga împrejur.

Pe scurt, Cepeloi fu osîndit să zacă în temniță toată viața, ba chiar și după moarte, deoarece închisorile prințului Lămîie aveau fiecare și cîte un cimitir.

Cepelică se duse să-l vadă la închisoare.

— Bietul meu tată — îl îmbrățișa el plângînd — te-au vîrît la gherlă ca pe un om de nimic, laolaltă cu toți tîlharii și ucigașii.

— Scoate-ți asta din cap, fiul meu — îl povățui bătrînul mîngîindu-l cu drag

— în temniță dai peste oameni foarte cumsecade, să știi.

— Bine, dar ce nelegiuiri au săvîrșit ?

— Niciuna. Tocmai de aceea au și înfundat pușcăria. Prințul Lămîie nu-i poate suferi pe oamenii de treabă. Cepelică se străduia să priceapă spusele bătrînului.

— Cum s-ar zice... adicătelea e o cinste să stai la închisoare?

— Cîteodată, da; De bună seamă temnițele sînt făcute pentru hoți și ucigași, dar de cînd e prințul Lămîie la putere, totul e pe dos : găinarii și netrebnicii se-nvîrtesc la curte iar închisorile gem de oameni ce n-au altă vină decît cinstea.

Cepelică căzu pe gînduri. Chibzuia anume cum ar putea face să rămîină cinstit fără ca pentru asta să intre la pușcărie.

— Adică nu — izbucni Cepelică — de intrat o să intru la pușcărie... dar ca să vă eliberez pe toți.

Bătrînul clătină din cap cu tristețe.

— Nu-ți face iluzii, fiul meu ! N-o să fie prea ușor — O să vezi dumneata !

În acest moment apăru un Lămîilă de gardă ca să-i înștiințeze că vizita se terminase.

— Cepelică — spuse atunci prizonierul. Tu acum ești măricel și ești în stare să-ți porți singur de grijă. Las-o pe biata maică-ta și pe frățiorii mai mici în grija lui nen-tu Ceapă, și tu ia-ti desaga în spinare și pornește în lumea largă. O să vezi și o să înveți multe.

— Degeaba, eu n-am cărți și nici bani să-mi cumpăr —se posomori băiatul.

— Nu-i nimic. N-ai de studiat decît o materie : pe ticăloși ! Deschide bine ochii cînd dai de un tiran, oprește-te, cercetează-!...

— Și pe urmă ce trebuie să fac ?

— O să-ți dai tu singur seama la momentul potrivit.

— Haida-de — strigă Lămîilă — ați flecărit destul. Iar pe tine, mucosule, să nu te mai prind pe aici de nu vrei să ajungi și tu la pușcărie.

Cepelică ar fi vrut să-i spună cîteva de la obraz, dar își mușcă buzele. Cugetă, pe bună dreptate, că n-are rost să se lase arestat înainte de a fi încercat să-și înfăptuiască năzuințele, îl îmbrățișa așadar pe bătrîn și se grăbi s-o șteargă.

5

În aceeași zi Cepelică îi încredința pe maică-sa și pe frățiori unchiului său Ceapă, un om bun ca pîinea caldă și care era socotit norocos, deoarece își găsisese o slujbă de paznic. Iși puse apoi traista în băț și o porni pe drumul pribegiei, care de fapt era un drum ca toate drumurile doar că era primul care i se înfățișă. Se vede însă că o apucase pe drumul cel bun, căci după cîteva ceasuri ajunse la marginea unui cătun al cărui nume însă nu era însemnat, așa cum se obișnuiește, pe prima casă. Iar prima casă nu era nici ea, la drept vorbind, o casă ca toate casele, ci mai degrabă un fel de cușcă, bună în cel mai bun caz pentru un cîine, dar și acela scurt de picioare.

La ferestruică, se zărea fața unui moșnegel cu barba roșcată, care se uita afară trist și nu părea să aibă altă treabă decît aceea de a-și căina soarta.

Capitolul 2 - CUM ÎL FĂCU CEPELICA SĂ PLINGĂ PENTRU PRIMA OARĂ PE CAVALERUL PĂTLĂGICĂ

— Unchiașule, cum de ți-a dat în minte să te vîri într-o cușcă ca asta ? îl întrebă Cepelica după ce-i dădu binețe. Grozav aș vrea să știu cum o să mai ieși din ea.

— Oh, asta-i simplu — răspunse bătrînelul — de intrat e mai greu. Te-aș pofti cu dragă inimă să intri și dumneata, tinere, ca să ciocnim un pahar de bere, dar după cum vezi, nu prea e loc de musafiri și, ca să-ți spun drept, nu am nici bere..

— Nu face nimic, nu mi-e sete, — se grăbi Cepelica să-l liniștească pe bătrîn, cu ochii la ciudata chichineată. Care va să zică asta e reședința dumitale ?

— Chiar așa, — răspunse bătrînelul, pe nume Dovleac. — Este ea, ce-i drept, cam neîncăpătoare, dar dacă nu bate vîntul e destul de bunicică.

Moș Dovleac își isprăvise căsuța de-abia în ajun, și trebuie să știți că încă de cînd era copil nu visase decît la asta : să aibă patru pereți ai lui. Pusese an de an deoparte cîte o cărămidă și pentru că, din nenorocire, nu știa să socotească, chema din timp în timp pe meșterul Strugure, cizmarul, să i le numere.

— Ia să vedem — mormăia meșterul Strugure, scărpinîndu-se cu sula după ureche — șase ori șapte, patruzeci și doi... rămîne nouă... în total fac șaptesprezece...

— Ajung pentru o casă ?

— N-aș crede.

— Și ce sfat îmi dai ?

— Știu eu ce să zic ? Fă-ți o bancă.

— De bancă îmi arde mie? Slavă domnului, sînt destule în grădinile publice și cînd sînt ocupate, pot foarte bine să stau și în picioare.

6

Meșterul Strugure se scărpină din nou, și tot cu sula, întîi după urechea dreaptă, apoi după urechea stîngă și în cele din urmă făcea cale întoarsă în prăvălioara lui.

Moș Dovleac se hotărîse atunci să muncească mai mult și să mănînce mai puțin. În felul acesta reușise să pună deoparte cîte trei cărămizi pe an și cîteodată, în anii mai buni, chiar cinci.

Ajunsesese slab ca o scoabă, în schimb, grămada de cărămizi creștea într-una. Lumea spunea :

— Ia priviți pe moș Dovleac... Parcă și-ar scoate, zău, cărămizile din burtă. Cum adaugă la grămadă cîte o cărămidă, scade el cu cîte un kilogram...

Cînd dovleac simți că îmbătrînește și nu mai poate munci îl chemă din nou pe meșterul Strugure.

— Nu te supăra — îi zise j— și vezi matale cîte cărămizi or fi acușica...

Meșterul veni, se scarpină, ca de obicei, cu sula după ureche, aruncă o privire mormanului de cărămizi și spuse:

— Șase ori șapte, patruzeci și doi... rămîne nouă... în total o sută și optsprezece...

— O să-mi ajungă pentru casă ?

— ȚȚ. Nu cred !

— Atunci ?

— Te privește. Fă un coteț.

— Și... ce să țin în el ? Eu n-am găini...

1— Ei și ? Ține o pisică ! O să-ți stîrpească șoarecii.

2— Asta-i adevărat, dar, vezi mata, eu n-am pisică și ca să spun drept îmi lipsesc și șoarecii.

3— Of, cu dumneata n-o mai scoate omu' la capăt, — se înfurie meșterul Strugure, rîcîindu-și țeasta cu sula. O sută optsprezece fac o sută optsprezece și nici o fărîmă mai mult, nu-i limpede ?

1— Cum de nu... nici vorbă... Dumneavoastră ați studiat doar matematica...

Și moș Dovleac începu să ofteze. Oftă o dată, oftă de două ori, oftă de mai multe ori dar dîndu-și în cele din urmă seama că oricît ar ofta cărămizile tot nu se înmulțesc, hotărî să înceapă construcția cu cîte avea.

„În definitiv nu-mi trebuie cine știe ce palat — se încuraja singur în timp ce lucra. O să-mi clădesc și eu o căscioară acolo, pe măsura mea, și dacă nu-mi ajung cărămizile o să mai pun niste ziare sau ceva carton...

Lucra încet, cuprins parcă de teama de a nu le vedea isprăvite prea curînd • le așeza una peste alta, potrivindu-le cu grijă ca și cînd ar fi fost de sticlă. Ehei, își cunoștea atît de bine cărămizile, și fiecare avea povestea ei.

„Iată — își zicea el — ridicînd o cărămidă și mîngîind-o ca pe o pisicuță. Pe

7

asta am cumpărat-o acum zece ani de Crăciun... îmi amintesc perfect: am cumpărat-o la tîrg cu banii puși deoparte pentru un cocoș | oi mîncea eu și cocoș cînd o fi gata casa..."

Și moș Dovleac suspina adînc, adine de tot, din băierile inimii, de cîte ori lua în mîini o nouă cărămidă.

Se vede însă treaba că avea mai multe suspine decît cărămizi, deoarece chiar după ce isprăvi de zidit toate cărămizile, continuă încă mult timp să suspine.

Casa ieși micuță ca un porumbar.

„Dacă aș fi un porumbel m-aș putea lăfăi într-însa" — cugetă bietul Dovleac și suspinînd dădu să treacă pragul. Dar nici nu făcu bine primul pas că, zguduînd parcă de cutremur, casa începu să se clatine, gata să i se dărîme în cap. Atinsese din nebăgare. de seamă tavanul cu genunchiul.

„Of, of, bătrîn hăbăuc — se certă el de unul singur — nu ești în stare să fii mai atent ?"

Ingenunchie în fața ușii și tîrîndu-se de-a bușilea se strecură gemînd în căsuță.

Înăuntru se ivi altă problemă. Cum să stea ? în picioare nu era chip : s-ar fi dărîmat acoperișul. Lungit de-a curmezișul nu încăpea : cocioaba era prea îngustă. De-a latul, și mai puțin. Ei, da, picioarele erau prea lungi. Ar fi putut, eventual/ să doarmă cu ele afară... Și atunci, în caz de ploaie...?

„Cum văd, nu-mi rămîne altceva de făcut decît să stau co-cîrjat." își trase genunchii la gură și începu să ofteze, dar cu băgate de seamă, de frică să nu se năruie pereții. Chipul lui la ferestruică părea însăși melancolia înrămată.

1— Ei, cum te simți ? îl întrebă meșterul Strugure proptindu-se în ușa atelierului.

2— Bine, mulțumesc, — răspunse moș Dovleac politicos.

3— Nu cumva ți-e cam strîmtă la umeri ?

4— Nu, am luat măsura exactă.

5

Meșterul Strugure se scarpină în cap, cum îi era obiceiul, mormaind ceva de neînțeles. între timp lumea se strînsese cș la urs, să vadă locuința. Un ștregar dintr-o ceată de puștani se cațără în vîrfurile casei și începu să țopăie și să chiuie :

Ia priviți la moș Dovleac,
C-un genunchi stă în cerdac,
Mina stingă e-n cămară,
Dreapta îi atîrnă-afară.
Cu chelia-atinge coșu'
Dar tot are-o casă moșu /...,

— Vai de mine, băieți, păcatele mele, umblați cu băgare de seamă, — se ruga moș Dovleac... îmi dărîmați casa, zău... E tare pirpirie...

8

Ca să-i potolească, îi îmbie cu niște bomboane din cele vopsite cu roșu și verde, ce-i stăteau de ani de zile lipite de căptușala buzunarului. Copiii se năpustiră într-un adevărat iureș, să împartă prada.

Din ziua aceea își făcu un obicei. De cîte ori avea un bănuț, Dovleac cumpăra zaharicale pentru copii și le pune pe pervazul ferestrei cum se pun firimiturile la vrăbii. Și astfel și-i făcea pe toți prietenii. Cîteodată le îngăduia chiar să intre în căsuță, dar pe rînd, unul cîte unul, iar Moș Dovleac rămînea afară și ofta și se perpelea de frică să nu facă vreo stricăciune.

Moș Dovleac tocmai îi povestea toate astea iui Cepelică, cînd la celălalt capăt al satului se înălță un nor de praf. Se auzeau peste tot zgomote de uși și ferestre închise în grabă. Soția meșterului Strugure trase repede obloanele. Toți se ascundeau în case ca în preajma unei furtuni. Găinile cotcodăceau, pisicile se zbîrleau neliniștite iar cîinii alergau schelălăind, cuprinși de spaimă, în căutarea unui adăpost.

Norul de praf se rostogolea cu repeziciune pe ulița satului, bubuind asurzitor, și nici nu apucă Cepelică să întrebe ce se întîmplase că și ajunse în dreptul casei lui Dovleac. Era o caleașca trasă de patru armăsari, mai precis, de patru Castraveți, căci precum desigur ați observat în țara aceasta toți erau oarecum cîmotie cu niscaiva legumă. Din caleașca coborî un personaj mătăhălos, înveșmîntat într-o mantie verde, peste care capul, ca pe o tipsie, apărea roșu și umflat, gata să plesnească dintr-o clipă într-alta, ca un fruct prea copt. Era cavalerul Pătlăgică, mare majordom și administrator al castelului conteselor Cireșiamare.

Cepelică socoti că noul venit nu putea fi un om prea cum secade, de vreme ce toți fugeau din calea lui și, prevăzător, se trase mai la o parte.

Deocamdată cavalerul nu făcea nimic înspăimântător. Numai ochii îi fulgerau. Nu scotea nici o vorbă, ci doar clătina din cap și îl țintuia cu privirea pe moș Dovleac. Atîta tot: îl țintuia cu privirea. Dar pe bătrîn îl treceau nădușelile. Simțea cum sudoarea i se prelinge de pe frunte pe obraji și pe urmă în gură, lăsîndu-i un gust amar și sărat, dar nu îndrăznea să și-o șteargă.

Ar fi fost fericit în momentul acela să-l înghită pămîntul, cu casă cu tot. Cum însă lucrul acesta nu se întîmplă, își dori ca el împreună cu căsuța lui să se afle, așa printr-o minune, undeva departe, în mijlocul Oceanului Pacific, de pildă, ca un corăbier pe barca lui.,. închise ochii și miracolul se înfăptui. Pătlăgică dispăru, iar el cu bărcuța lui pluteau lin pe întinderea albastră și nemărginită a apei. O, ce blînd îl legănau valurile: în sus și în jos, apoi din nou în sus și iar în jos. O, ce blînd îl legănau valurile...

Nici pomeneală însă de Pacific, nici pomeneală de Atlantic, era cavalerul Pătlăgică care apucase marginea acoperișului și-l zgâlțîia, și-l zgâlțîia, cu atîta putere, încît din pereți și din tavan începu să se desprindă tencuiala. De-abia atunci Dovleac deschise ochii iar cavalerul scoase un răcnet atît de în-fiorător încît pe dată porțile și ferestrele din întreg satul fură cu mai multă nădejde ferecate.

Cei care învîrtiseră doar o dată cheia în broască o răsuciră încă o dată și ar fi răsucit-o chiar de trei ori dacă ar fi fost cu puțință.

— Nemernicule ! strigă Pătlăgică. Hoțule ! Rebelule ! îți închipui că ai să huzurești, ai, în palatul pe care ai avut nemaipomenita nerușinare să ți-l clădești pe terenul conteselor Cireșiamare? Vrei, care va să zică, să tragi pe sfoară și să jecmănești două biete bătrîne neputincioase, amîndouă văduve și orfane de ambii părinți ? Las' că-ți arăt eu ție !

1— Înălțimea voastră — îngăimă moș Dovleac — vă jur pe ce am mai scump, că însuși domnul conte Cireașă mi-a dat îngăduința să-mi clădesc aici o casuță.

2— Conte Cireașă a răposat acum treizeci de ani — odihnească-i simburile în pace. Terenul acesta este proprietatea conteselor așa că ia-ți tălpășița... Gura ! Mai vrei ceva ? Vorbește cu avocatul. Domnule avocat! Domnule avocat!

Domnul Mazăre, avocatul ținutului, țîșni ca un bob dintr-o păstaie, din dosul ușii unde părea să fi stat toată vremea pitit. Pîndise într-adevăr după ușă, așteptînd momentul cînd cavalerul o să-l cheme pentru a-l consulta, cum făcea totdeauna, cînd dădea vreo raită prin sat.

— Iată-mă, excelență ! La ordinele dumneavoastră — murmură Mazăre, ploconindu-se pînă la pămînt.

Temîndu-se totuși că plecăciunea n-o să-i pară furiosului cavaler destul de adîncă, se îndoi așa de mult încît făcu o tumbă și se rostogoli fără să vrea, cu picioarele în sus.

1— Explică dumneata acestei secături că, în numele legii, trebuie să se cărăbănească de aici și dă de știre tuturor că doamnele contese Cireșiamare au de gînd să aducă în această casuță un cîine de pază, pentru a pune în sfîrșit la respect pe derbedeii care și-au cam luat nasu⁴ la purtare în ultima vreme.

2— Desigur... așadar... pe drept cuvînt.. se bîlbîi domnul Mazăre, și de spaimă se făcu și mai verde la față.

1— Ce, pe drept, pe nedrept ? Ești avocat sau nu ești ?

2— Avocat, la ordinele excelenței voastre... Sînt licențiat în drept civil, penal și bisericesc al Universității din Salamanca, sînt...

— Ajunge cu flecăreala. Dacă ești avocat înseamnă că eu am dreptate. Poți pleca.

— La ordinele dumneavoastră, domnule cavaler, — bolborosi Mazăre și fără să aștepte să i se mai spună o dată, dispăru ca o coadă de șoarece într-o bortă.

1— Ei, acum ai auzit și părerea avocatului, — se răsti cavalerul către moș Dovleac.

2— Dar avocatul nu și-a dat nici o părere...,

3— Cum ? Mișelule, cutezi să mă înfrunți ?

4— Dar nici n-am deschis gura, înălțimea voastră, — bîngui, pierdut, Dovleac.

5— Dar atunci cine a vorbit ? zbieră Pătlăgică, rotindu-și nimicitor privirea jur-împrejur.

— Ticălosule ! Tîlharule ! se auzi din nou acelaș glas.

6— Cine a crîcnit ? Aha — se dumiri Pătlăgică — trebuie să fie rebelul ăla de Strugure, și îndreptîndu-se spre atelierul cizmarului, izbi mînios cu bastonul în oblon.

— Știu eu, cîrpaci netrebnic, că în maghernița ta se țin cuvîntări subversive împotriva mea și a nobilelor Cireșiamare. Nu aveți pic de respect față de două biete bătrîne, amîndouă văduve și orfane de ambii părinți — spumega Pătlăgică. Dar lasă, găsesc eu ac de cojocul tău. Om vedea noi cine rîde la urmă !

— Parcă de cojocul tău n-o să se găsească un ac ! — se făcu auzită din nou vocea misterioasă.

Cavalerul văzu deodată răsărind în fața lui, ca din pămînt, pe Cepelică, dar nici prin minte nu-i trecea că prichindelul acesta, cu tot aerul lui țațoș, ar fi avut cutezanța să-i vorbească astfel. Îl luă totuși la rost:

1— De unde te-ai mai înființat și tu ? De ce nu ești la lucru ?

2— Eu — spuse Cepelică — sînt student.

3— Și ce naiba studiezi ? Unde-ți sînt hîrțoagele ?

4— Eu, înălțimea voastră, îi studiez pe ticăloși. Vedeți chiar adineauri mi-a ieșit unul în cale și n-aș vrea să pierd prilejul de a-l cerceta mai îndeaproape.

5— Un ticălos ? Păi, nici nu era greu de găsit... Aici toți sînt ticăloși. Dacă ai găsit vreunul nou, arată-mi-l și mie...

6— Cu plăcere, înălțimea voastră, — răspunse Cepelică,, clipind ștregărește din ochi.

Și scoțînd din buzunar o oglinjoară din acelea ce se folosesc la vînat prepelițe, i-o vîrî dintr-odată sub nas.

— Iată, înălțimea voastră, priviți-1 !

Pătlăgică privi curios și zări răsfrînt în oglinjoară un chip roșu ca para focului, cu gura tăiată ca o despicătură de pușculiță și cu o pereche de ochi mici, care-l priveau iscoditor și plini de răutate, într-un cuvînt propria-i mutră. Așadar, prichindelul își bătuse joc de el.

Cavalerul își ieși din minți, se repezi la Cepelică și-i înfipse mîinile în chică.

1— Au, aoleu ! se văicărea Cepelică, fără să-și piardă însă cumpătul. Înălțimea voastră, pe onoarea mea, aveți prea multă? forță pentru un singur ticălos, zău, parc-ați fi nu unul singur, ci un batalion de ticăloși.

2— Te învăț eu minte, — urlă Pătlăgică, și trase atît de tare încît rămase cu un smoc de păr în mînă.

Și se întâmplă atunci ceea ce nu putea să nu se întâmple, fiind vorba, la urma urmei, de părul unei cepe.

Cumplitul Cavaler simți mai întâi o usturime grozavă gfi ochi, apoi lacrimile începură să-i curgă ca dintr-un izvor — sau mai bine zis din două — șiroindu-i în cascade pe obraji. Strada se umezi și ea de parcă trecuse mașina de stropit.

— Nemaipomenit! urlă Pătlăgică, ca scos din minți, nemaipomenit !

Fiind un om fără inimă, cavalerul nu avusese pînă atunci prilejul să plîngă, iar ceapă nu curățase în viața lui. De aceea întâmplarea i se păru atît de neobișnuită încît sări năuc în tră-sură și porni în goana castravetilor.

De-abia la colț se mai desmetici și strigă, arătînd amenințător pumnul :

— Să nu zici că nu ți-am spus, Dovleac... Iar tu, neisprăvitule, o să-mi plătești aceste lacrimi cu vîrf și îndesat...

Cepelică se tăvălea de rîs în timp ce moș Dovleac își ștergea aiurit sudoarea de pe frunte. Una după alta, se redeschi-seră toate ferestrele, afară de cele ale domnului Mazăre.

Meșterul Strugure trase și el obloanele și strigă cuprins de entuziasm :

— Pe legea mea, iată unul care a reușit să-i stoarcă lacrimi cavalerului. De unde ești, băiete ?

Și Cepelică trebui să povestească tuturor ceea ce voi știți de la bun început.

Capitolul trei

NECAZURILE LUI MIRIAPOD CAND ISI DUCE COPIII LA CIZMAR

Cepelică intră ucenic în atelierul meșterului Strugure și deprinse repede meșteșugul: freca ața cu rășină, prindea tălpile în ținte, căputa ciubote, ba chiar lua măsură la clienți.

Meșterul era mulțumit. Afacerile parcă prinseseră aripi, Faima lui Cepelică îi sporise clientela, căci mulți veneau mai ales să-l vadă pe băiețașul căruia i se dusesse vestea că-l făcuse pe cumplitul Pătlăgică să dea apă la șoareci.

Cepelică făcu astfel o mulțime de cunoștințe.

Primul fu profesorul de muzică, maestrul Pară-Mălăiață. Intrase în cizmărie, cu vioara la subsuoară, însoțit de un roi de bondari negri și de viespi aurii, ce zuiizăiau și se roteau în jurul lui. Aceștia dădeau de fapt tîrcoale viorii sale, care nu era altceva decît o jumătate de pară, aromată și zemoasă.

Din această pricină, nu o dată se întâmpla ca, în timpul concertelor, ascultătorii să se ridice speriați de pe scaune și să strige :

— Atenție, domnule profesor: s-a așezat un bondar pe coarda de sol!

Profesorul Pară întrerupea sonata și alunga pe nepoftit cu arcușul.

Mai grav era cînd cite un vierme reușea să se furișeze chiar în vioară și să sape adevărate galerii în cutia de rezonanță. Atunci, oricît o acorda, vioara scotea niște sunete îngrozitor de false, iar profesorul era nevoit să-și facă rost de alta.

După profesor veni Praz, grădinarul. Avea un fel de ciuf care-i cădea pe frunte și o mustață kilometrică.

— Mustața asta — i se destăinui Praz — e o adevărată pacoste pe capul meu. De câte ori nevastă-mea vrea să întindă rufele la uscat, mă așază pe prispă, îmi țintuiește în două cuie vârful mustăților, appi atîrnă rufele ude pe ele, ca pe o sfoară. Și firește, sînt nevoit să stau în soare, ca un proțap, pînă se usucă toate. Uite mata, ondulațiile astea, de pe mustăți — zise el, arătînd lui Cepelică niște crețuri din loc în loc — sînt urmele cîrligelor de rufe...

Într-o seară, sosi și o familie de Miriapози și anume Miriapodul-tată, cu doi copii, care se numeau Mii-de-Picîorușe și Mii-de-Lăbuțe și care nu stăteau o clipă locului.

1— Totdeauna sînt așa de vioi? Întrebă Cepelică privin-du-i cum se foiau.

2— Cum așa — protestă Miriapodul-tată — acum sînt cuminți ca doi îngerași. Să-i vezi cînd îi îmbăiază biata nevastă-mea ! Fă-ți idee : pînă-i spală pe picioarele dinapoi, murdăresc pe cele dinainte... Le spală pe cele din față, între timp și le-au murdărit pe cele dindărăt... Nu mai prididește, nenorocita, cu spălatul. Și unde mai pui că de fiecare dată prăpădește o ladă de săpun.

Meșterul Strugure luă centimentrul.

— Doriți să le luăm micuților măsură pentru pantofi ? Întrebă el.

— Doamne ferește ! Să comand două mii de perechi ? Dar nu mi-ar ajunge leafa pe toată viața, să ți le plătesc.

1— Ei, da, la urma urmei, nici eu n-aș avea atîta piele și talpă...

2— Mă gîndeam să înlocuiți doar pantofii care-s făcuți praf... Pe ceilalți, deh, să-i pingeliți doar, să-i mai cîrpiți...

Mii-de-Picîorușe și Mii-de-Lăbuțe se străduiau să stea liniștiți, în timp ce meșterul Strugure, ajutat de Cepelică, le examina încălțările.

1— Țstuia trebuie să-i înlocuiesc primele două perechi și pantoful de pe al treisutelea picior stîng.

2— Nu, cred că ăsta mai ține — protestă grăbit Miriapodul-tată — e de ajuns să-i bateți flecuri noi.

3— Bine, dar ăstuilalt trebuie neapărat să-i schimbăm cele zece perechi din șirul drept de la spate.

4— Oh, doamne, ce copii, — se văicărea Miriapodul-tată. De o mie de ori le-am spus să nu-și mai tîrască picioarele și să nu se mai dea pe lunecuş. Dar parcă ai cu cine te înțelege ? Nu mai ascultă și pace ! Și poftim rezultatul : totdeauna

5

613

7șirul drept se strică înaintea celui stîng...

Meșterul Strugure oftă înțelegător :

— Copii, ce să le faci... două picioare sau o mie e tot un drac. Sînt în stare să rupă o mie de perechi, și cu un singur picior.

În sfîrșit, Miriapozii plecară. Mii-de-Picîorușe și Mii-de-Lăbuțe mergeau așa de repede, încît Miriapodul-tată abia se mai ținea după ei. Ce-i drept, era și șchiop. Dar nu prea rău: doar de o sută șaptesprezece picioare.

UNDE CEPELICA IL ASE DIAZA PE JAVROI SI IL INVINGE PRIN INSETARE

Dar ia să vedem ce s-a ales cu căsuța lui moș Dovleac. Ei bine, iată că într-o bună dimineață — vorba vine că era bună — își făcu din nou apariția cavalerul Pătlăgică. Venise tot în caleașca trasă de cei patru Castraveți. Dar de astă dată, era însoțit de o droaie de polițiști. Alungă fără vorbă multă pe bătrîn și instala în căsuță o dihanie de cîine pe nume Jăvroi.

— Numai așa o să punem la respect golănimea din sat și pe toți pierde-vară de teapa celui adăpostit de Strugure în casa lui — tună Pătlăgică aruncînd o privire înfricoșătoare în jur.

— Ham, ham ! aprobă Jăvroi.

— Iar pe hodorogul de Dovleac o să-1 învăț eu minte ce înseamnă să-mi calce poruncile. Dacă ține cu tot dinadinsul să aibă o locuință și să mai facă și pe niznaiul, o să-i rezerv eu una la închisoare. Acolo e loc berechet pentru toți.

— Ham, ham ! aprobă din nou cu slugărnicie Jăvroi. Meșterul Strugure și Cepelică asistau din ușa atelierului, neputincioși, la această scenă, în timp ce moș Dovleac, copleșit de durere, se așezase pe o piatră de hotar și-și mîngîia barba. Dar oricît de lin își trecea el degetele prin barba la fiecare mîngîiere i se desprindea cîte un fir.

Cînd își dădu seama că e pe punctul să rămînă spîn, moș, Dovleac rămase nemișcat. În schimb începu să suspine, ceea ce nu prezenta nici un pericol, deoarece cum ați aflat avea o rezervă nesecată de suspine.

Văzînd că Pătlăgică se pregătește de plecare, Jăvroi lua poziție de drepti și prezentă pentru onor-inainte... coada.

— Să fii cu ochii în patru ! îi porunci cavalerul și dădu bice Castraveților.

Era o zi fierbinte și moleșitoare de vară. Un timp Jăvroi se plimbă prin fața căsuții, călcînd apăsător și dînd din coadă, plin de importanță. Apoi simți că i s-a cam uscat gîtlejul și socoti că i-ar prinde bine dacă ar da pe gît o halbă sau măcar un țap cu bere. N-avea însă pe cine trimite la birt : în jur nu era nici țipenie de om.

14

Iar Cepelică, pe care-1 zări în pragul cizmăriei, nu-i inspira deocamdată încredere.

Lui Cepelică nu-i fu greu să-și închipuie cam ce poate îndura javra mițoasă pe o asemenea arșiță și se întreba curios cam cît o să mai rabde acum, că soarele se ridica tot mai sus spre nămiază.

„Oare ce-oi fi mîncat eu azi de dimineață — se perpelea cu limba scoasă dulăul — de-mi ard măruntaiele de sete și limba mi-e grea ca o bucată de ciment ? O fi fost supă prea sărată ?”

Cepelică îi urmărea mișcările cu coada ochiului.

1— Hei! - i se adresă Jăvroi cu o voce pierită.

2— Cu mine vorbești ?

— Da, cu dumneata, tinere. N-ai vrea să-mi aduci o oranjadă ?

— O, cu multă plăcere, domnule Jăvroi, numai că meșterul mi-a poruncit chiar acușica să bat talpa la pantoful ăsta și n-am timp de alergătură.

Și Cepelică intra în atelier, fără sa-l mai învrednicească măcar cu o privire.

— Ce prost crescut! mirii cîinele, blestemîndu-și lanțul ce-l oprea să dea o fugă pînă la bodegă.

Cînd peste puțin Cepelică se arăta din nou în ușă, Jăvroi îl imploră cu glas și mai pierit :

1— Domnișorul, n-ai vrea să fii atît de bun să-mi aduci o cană cu apă ?

2— O, cu cea mai mare plăcere — răspunse Cepelică —dar tocmai acu' mi-a dat meșterul să bat tocurile la ghetetele sfîinției sale protopopu'.

“Nu trebuie să mă las înduioșat de suferința lui — își zise Cepelică — altminteri n-o să pot da o lecție lui Pătlăgică. Și de altfel, treaba lui dacă și-a ales o meserie atît de urîtă !”

Pe la trei după arfiază soarele dogorea atît de puternic că ardeau și pietrele. Jăvroi ajunse la capătul puterilor. Cît despre Cepelică acesta socoti că a sosit momentul așteptat. Umplu o sticlă cu apă și turnă înăuntru unul din prafurile acelea albe, din care soția meșterului, o femeie bolnăvicioasă, lua totdeauna înainte de culcare ca să poată dormi. O scutură bine și astuplnd cu degetul gura sticlei se prefăcu că bea.

— Ah! exclamă el, plescăind de plăcere. Ce rece e ! Jăvroi înghiți în sec și parcă pentru o clipă se simți mai răcorit.

— E bună apa, domnule ?

— Bună ? Să fii dumneata sănătos ! E mai grozavă decît cel mai fin lichior.

— Și n-are microbi ?

— Ha ! E mai curată ca lacrima. Ce crezi dumneata, e distilată special de un profesor de la Universitatea din Barberino..

Duse din nou sticla la gură și se prefăcu că bea cu poftă.

15

—Cum se face, totuși, domnule, că sticla rămîne mereu, plină ?

1— A, păi sticla asta nu se golește niciodată ! E o sticlă fermecată... O am în dar de la tata moșu, fie-i țărîna ușoară...

2— Ce n-aș da să sorb și eu o înghițitură, — scheună Jăvroi însetoșat. Vă implor, măcar cît încape într-un degetar !

3— Un degetar ? N-ai decît s-o bei toată și dacă vrei îți aduc o ladă întreagă...

Închipuiți-vă recunoștința lui Jăvroi : se gudură, îi linse «genunchii și dădu din coadă, mai abitir decît în fața conteselor Cireșiamare, stăpînele lui.

Cepelică îi întinse sticla, Jăvroi o duse la gură și o goli dintr-o înghițitură.

— Cum, s-a și golit ? Parcă era fermecată... se miră Jăvroi, înghițind în sec.

Dar n-apucă să mai spună o vorbă că adormi buștean.

Cepelică desfăcu lanțul, luă cîinele în cîrcă și porni agale spre castel. Se mai uită o dată peste umăr și văzu cu mulțumire cum moș Dovleac pusese iarăși stăpînire pe căsuța lui. La fereastră, ca într-o ramă, apăruse fața lui brăzdată, cu barba roșcată și ciufulită. Moșul părea însăși întruchiparea fericirii.

Cepelică pătrunse pe poarta deschisă a castelului, așeză cîinele pe iarbă și-l scarpină după ureche :

— Regret că n-o să-mi mulțumești la deșteptare pentru apă... Deh, n-aveam încotro ! În tot cazul multe complimente cavalerului Pătlăgică.

Jăvroi răspunse cu un mîrîit satisfăcut. Se visa înotînd într-un lac de munte, cu apă limpede și albastră ca văzduhul și parcă sorbea cu nesaț din apa cea proaspătă, Și se făcea că el însuși devine străveziu și rece ca o apă de izvor, cu coada ide apă, cu două urechi de apă și cu patru lăbuțe ușurele ca bășicuțele unei fîntîni țîșnitoare.

— Vise plăcute — îi șopti Cepelică la ureche și se în toarse spre sat.

Capitolul cinci

Unde cumatrul afina, pentru a se pazi de hoti isi pune la usa un clopotel

Ajuns în sat, Cepelică găsi în jurul casei lui moș Dovleac o grămadă de oameni, ce discutau cu aprindere. Și ca să spunem tot adevărul, păreau nițel cam speriați.

1— Ce-o să facă acum cavalerul? se întreba îngrijorat profesorul Pară.

2— Eu cred că povestea asta o să se sfîrșească urît. Zău așa, că; doar ei îs stăpîni și ei poruncesc, — intră în vorbă și mătușa Lubenița.

De aceeași părere era și nevasta lui Praz și de aceea îl apucă pe bietul om de mustăți, trăgînd de ele ca de hățuri.

— Hai, întinde-o acasă... Să nu ne prindă urgia pe drum.. Meșterul Strugure clătina tulburat din cap :

—De două ori l-am dus de nas. Acu', nici vorbă c-o să se răzbune.

16

Singurul om care nu-și făcea griji era moș Dovleac. Scosese din fundul buzunarului niște bomboane pe care le împărțea la toți cei de față, pentru sărbătorirea evenimentului

Cepelică, ce sugea o bomboană, fu și el de părere că Pătlăgică nu se va da bătut atît de lesne.

1— Păi atunci... suspină Dovleac și veselia lui dispăru dintr-odată, ca soarele sub un nor.

2— Păi atunci nu ne rămîne nimic alta de făcut decît să pitim undeva casa...

3— S-o pitim ?

4— Firește. Că doar nu e coșcogea hardughie, să n-o poți muta din loc. Pun' rămășag că încape toată în căruciorul pe-ticarului.

Bobuleț, fiul peticarului, nici nu așteptă să-l roage cineva și o zbughi acasă, de unde se întoarse cît ai zice pește, cu căruciorul.

— Căsuța mea, cocoțată pe drăcovenia asta? — bombăni moș Dovleac îngrijorat.

1— O să stea cum nu se poate mai bine, — îi dădea Cepelică ghes.

2— Și încotro s-o ducem ?

3— S-o vîrîm, pînă una alta, în pivnița mea, — propuse meșterul Strugure. Pe urmă om mai vedea...

4— Și dacă află Pătlăgică ?

Și ca și cum această întrebare tulburătoare n-ar fi putut primi răspuns de la nimeni altul decât de la domnul Mazăre, toate privirile se întoarseră spre el.

Domnul Mazăre, ce tocmai trecea pe acolo cu un aer absent și preocupat, se fîstîci, se roși și începu să se jure în fel și chip :

1— De la mine nu va afla Pătlăgică nimic... Eu sînt avocat, nu spion...

2— Pivnița e umedă și căsuța ar putea căpăta igrasie, — obiectă sfios moș Dovleac. De ce n-am ascunde-o în pădure ?

3— Și cine s-o păzească acolo ? întrebă Cepelică.

4— Cunosc eu pe cineva care locuiește în pădure, — zise profesorul Pară. Nu-l știți pe neică Afîină ? Am putea-o lăsa în grija lui... Pe urmă om mai vedea ce-i de făcut.

17-30

(Nu lipsesc pagini, doar ca au formatare diferita. Povestea e in continuare)



împingeau fără prea multă caznă, căci căsuța nu era mai grea ca o colivie.

Hotărîră să încerce. Moș Dovleac rămase pironit locului, uitîndu-se după căsuța lui, care se depărta purtată de căruciorul peticarului. O petrecu cu ochii plini de lacrimi, pînă ce o pierdu din vedere, apoi se duse să ceară găzduire la mătușa Lubenița, nepoata lui de soră.

Cepelică, Bobuleț și profesorul o luară spre pădure. Împingeau fără prea multă caznă, căci căsuța nu era mai grea ca o colivie.

Neica Afină locuia într-o frumoasă coajă de castană, împodobită cu țepi. Ducea un trai tihnit în mijlocul bogățiilor sale : o jumătate de forfecuță, o lamă de ras ruginită, un ac cu un căpețel de ață și o coajă de cașcaval.

Propunerea celor trei îl îngrozi. Îl treceau fiori numai la gîndul că ar putea să locuiască într-un asemenea palat.

— Nu, nici nu-mi trece prin minte — se încăpățîna Afină. Vedeți-vă de treabă... Mă simt foarte bine în găoacea mea. Vorba aia, dacă ai căsuța ta, nu-ți pasă de nimenea.

Dar, cînd auzi că e vorba de a-i face un servici prietenesc lui moș Dovleac, primi pe loc.

— Omulețul ăsta mi-a fost totdeauna simpatic. — L-am făcut o dată atent că i se cățăraseră o omidă pe cocoașă. Cum s-ar zice îmi cam datorează viața...

Împreună cu cei trei fii, Afină așeză căsuța lîngă trunchiul unui stejar și-și cără în noua locuință toate bogățiile.

Rămas singur, pe Afină începură să-l frămînte temerile :

„Într-o casă ca asta precis că o să mă calce hoții! Te pomenești c-o să mă omoare în somn, crezînd că am cine știe ce comori ascunse.”

Se gîndi el mult și bine, se suci, se învîrți și în cele din urmă atîrnă un clopoțel deasupra ușii, iar dedesubt bătu în pioaneze un anunț, scris cu litere de-o șchioapă :

„Stimații domni hoți sînt insistent rugați să folosească acest clopoțel. Li se va deschide în grabă pentru ca ei să se

încredințeze personal și cu proprii dumnealor ochi că în această casă nu e nimic de furat."

După ce scrisese biletul se simți ceva mai liniștit și, obosit de emoțiile zilei, merse să se culce...

Pe la miezul nopții îl trezi clinchetul clopoțelului :

— Cine e ? întrebă el, ivindu-se la fereastră.

—Noi sîntem, hoții ! se auzi o voce înfundată.

—Vin îndată ! Fiți buni și așteptați pînă trag halatul pe mine — îi preveni Afină politicoasă. Trase zorit halatul, des

chise zăvorul și-i pofti ceremonios să viziteze casa.

Hoții, două matahale cu niște bărbi feroase, își băgară pe rînd capetele pe ușa larg deschisă și, văzînd că nu-i amenință nici o primejdie, pătrunseră înăuntru. Cutreierară toată casa și se convinseră curînd de adevărul celor scrise pe anunț.

— Ei ? Ați văzut ? Ați văzut, domnilor ? se bucura Afină frecîndu-și într-una mîinile.

—Hm, hm, — mormăiau încruntați cei doi hoți.

—Îmi pare rău din inimă, vă rog să mă credeți, că v-ați deranjat de pomană... Dar poate, știu eu, aș putea să vă fiu de

folos cu altceva?... De pildă, nu doriți să vă radeți ? Am o

lamă, ce-i drept cam bătrînoară, o moștenire de la străbunul

meu... Dar încă nu-i de lepădat.

Hoții primiră și se bărbieriră cum putură mai bine cu ruginitura de lamă, apoi își luară valea, mulțumind cu pleacăciune pentru buna ospitalitate.

De fapt erau doi oameni cumsecade : cine știe ce i-o fi îndemnat să-și aleagă meseria asta !

Neică Afină se urcă în pat dar n-avu parte de somn nici de data asta. Pe la două noaptea se auzi din nou zurăitul clopoțelului. Erau alți doi hoți și Afină îi pofti înăuntru, pe rînd, bineînțeles, ca nu cumva să dărîme casa.

Spre deosebire de ceilalți, aceștia erau proaspăt rași, în schimb unul dintre ei își pierduse toți nasturii de la veston.

Afină îi dăruie acul său cu ață și-l sfătui prietenește să umble pe viitor cu ochii în pământ.

— Pe legea mea — adăugă el, privind mereu în jos — o să vă umpleți buzunarele cu nasturi.

Și hoții aceștia își văzură apoi netulburați de drum.

Astfel, noapte de noapte, neică Afină era trezit din somn. Hoții trăgeau de șnurul clopoțelului, cercetau încăperea și plecau cu mâinile goale, dar încântați de a fi făcut cunoștință cu o persoană atât de bine crescută și îndatoritoare.

Casa lui moș Dovleac încăpuse așadar pe mâini bune. Tocmai de aceea, hai să mergem să vedem ce se mai întâmplă și prin alte părți.

BARONUL PORTOCALĂ ARE NECAZURI CU BURTA,
I A R TÎNĂRUL DUCE MANDARINA AMENINȚĂ
CĂ SE VA ARUNCA DE PE DULAP

A sosit momentul să aruncăm o privire și în castelul conteselor Cireșiamare, care, după cum s-a văzut, stăpîneau tot satul, cu case, cu ogrăzi, cu biserică și clopotniță cu tot.

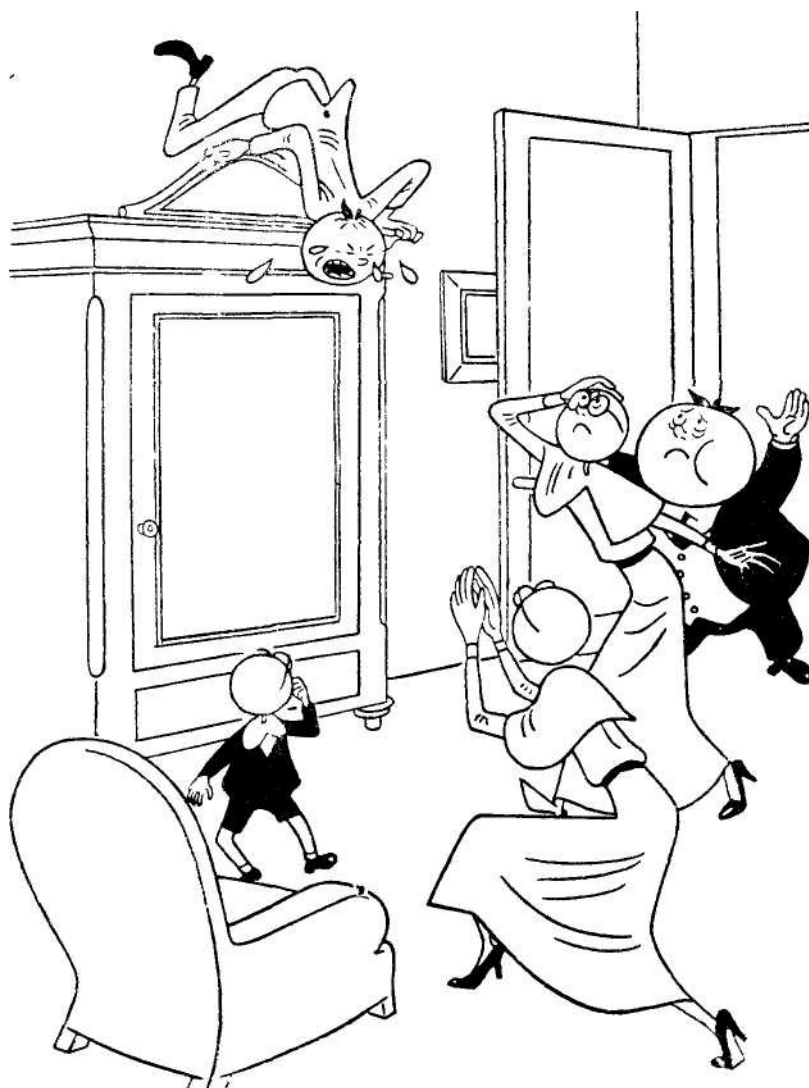
În ziua în care Cepelică strămutase în pădure căsuța lui moș Dovleac, la castel domnea o forfotă și o harababură de nedescris : sosiseră rudebeniile.

De fapt erau numai două : baronul Portocală și tînărul duce Mandarină. Baronul Portocală era văr bun cu răposatul soț al contesei Prima, în timp ce tînărul duce Mandarină era verișorul soțului contesei Secunda, răposat și el.

Baronul Portocală era posesorul unui pîntec de o mărime cu totul neobișnuită, ceea ce nu era de mirare, dacă ținem seama că mîncea într-una, de dimineață pînă seara, și de seară pînă dimineața. Abia dacă apuca să ațipească o oră pe noapte.

Pe vremuri, în tinerețe, baronul fusese mai cumpătat : înfuleca din zori pînă seara — ce-i drept, în schimb, dormea apoi pînă în zori ca să mistuie mîncarea. Cu timpul își schimbă părărea.

— Somnul e timp pierdut. Cine doarme nu mănîncă, filozofa el.



Cămășile. Nu-s bine călcate. Hî... vreau să mooi !!

La rîndul său, tînărul duce Mandarină dădu și el destulă bătaie de cap celor din castel.

Sărmana Căpșunica, camerista contesei Secunda, nu mai isprăvea cu călcatul cămășilor. De cîte ori i le înfățișa, tînărul duce se smiorcăia strîmbînd din nas, apoi izbucnea în lacrimi și se cățara pe primul dulap, urlînd cît îl ținea gura :

— Ajutor ! Ajutor !

Contesa Secunda alerga în graba mare, ținîndu-se de cap:

—Cine te-a supărat, scumpul meu Mandarină ?

—Cămășile. Nu-s bine călcate. Hî... vreau să mooor ! !

Ca să-l convingă să nu-și curme viața, contesa Secunda îi dăruie toate cămășile de mătase ale răposatului ei soț.

Tînărul duce Mandarină coborî sprinten de pe dulap și începu să le încerce. Peste puțin îl auziră țipînd din nou, ca din gură de șarpe :

— Ajutor ! Ajutor !

Contesa Secunda sosi gîfîind, cu sticluța de săruri la nas :

—Cine te-a supărat, scumpul meu verișor ?

—Am pierdut butonul de la guler ! Adioooo... Nu mai vreau să trăiesc !

De data asta se cocoțase pe oglindă și amenința să se arunce cu capul în jos.

Ca să-l potolească, contesa Secunda îi dăruie toți butonii răposatului ei soț : și pe cei de argint, și pe cei de aur. Ba chiar și pe cei cu pietre prețioase.

În felul acesta pînă seara ducele Mandarină își ticsise valizele cu giuvaerele contesei Secunda și acum își freca mulțumit mîinile.

Contesele se luară de gînduri văzînd atîta lăcomie și-și vărsară tot năduful pe sărmanul Cireșel, un nepoțel de al lor, rămas orfan de tată și de mamă și pe care-l creșteau ele.

— Mănînci pîinea de pomană, — îl ocăra contesa Prima. Du-te și scrie-ți temele.

—Le-am scris.

—Scrie altele — porunca neînduplecată contesa Secunda.

Iar Cireșel, ascultător, se apuca să scrie altele. Umplea zilnic zeci de caiete cu fel de fel de teme și exerciții și în fiecare săptămână dădea gata munți întregi de caiete.

În ziua aceea contesele îl muștruluiră de cu dimineață.

—Ce te tot foiești, trîntorule ?

—Aș vrea să fac o plimbare în parc.

—Pune-ți pofta în cui, pierde-vară ce ești! În parc se plimbă baronul Portocală, Marș de învață lecția.

—Am învățat-o.

—Învață alta.

Supus, băiețașul se puneă cu burta pe carte și tocea în fiecare zi zeci și sute de lecții. Din biblioteca castelului nici nu mai avea ce să citească. De câte ori contesele îl prindeau cu o carte în mînă îi luau la zor :

— Pune cărțile la locul lor, neisprăvitule ! Nu vezi că le consumi ?

— Bine, dar cum să învăț, fără să mă uit în ele ?

— Învață-le pe dinafară.

Cireșel se zăvorea atunci în odaie și învăța, învăța, învăța... Bineînțeles, fără cărți. Se gîndea toată ziulica la tot ce citise cîndva și mai ales la ceea ce încă nu citise. Și de atîta cugetare în gol, simțea că-i crapă țeasta.

— Ce naiba clocești atîta ? Uite cum te-ai gălbejit, — îl luau la rost cîteșidouă. Nu te mai gîndi de loc. Ce ? Vrei să ne ruinezi cu doctoriile ?

Într-un cuvînt, orice făcea sau nu făcea ieșea anapoda. Cel puțin așa socoteau contesele.

Nu mai știa cum s-o dreagă, cum s-o învîrtă, ca să scape de melița conteselor, și bietul orfan se simțea tare nefericit.

în tot castelul avea un singur prieten : pe Căpșunica — camerista contesei Secunda. Fetișcanei i se strîngea inima de mila sărmanului băiețaș cu ochelari pe nas și pe care nu-l iubea nimeni. Se purta frumos cu dînsul și avea grijă ca în fiecare seară, înainte de culcare, să-i pună pe noptieră cîte o prăjitură.

În seara aceea însă baronul Portocală se îndopase la desert cu toate prăjiturile.

Tînărul duce Mandarină, care poftea și el măcar un pișcot, striga cît îl ținea gura, cocoțat pe bufet :

— Ajutor ! Ajutor ! Dați-mă jos că mă omor !

Dar baronul nu se sinchisea cîtuși de puțin de urletele lui — mîncă de zor pînă goli toată tava.

Contesa Secunda își frîngea mîinile, îngenunchiată în fața bufetului, rugîndu-l galbenă de spaimă să nu-și curme zilele. Pentru aceasta trebuia însă să-i promită ceva și nu mai avea nimic.

În sfîrșit, tînărul duce Mandarină pricepu că nu mai era rost de desert și, resemnat, coborî cu ajutorul lui Pătlăgică, care nădușea ca la etuvă.

Chiar în clipa aceea, Pătlăgică fu înștiințat de dispariția casei lui moș Dovleac. Fără să mai stea pe gînduri, cavalerul expedie o telegramă guvernatorului, prințul Lămîie, prin care-i cerea de urgență douăzeci de polițiști, adică de Lămîiași, pentru a face cercetări.

Lămîiașii se înființară a doua zi. În doi timpi „curățăra terenul”, cu alte cuvinte cutreierară satul în lung și în lat arestînd pe oricine le ieșea în cale.

Firește, arestară și pe meșterul Strugure. Cizmarul luă cu dînsul o sulă/, ca să aibă cu ce-și scărpa țeasta, și îi urmă bodogănind.

— Portul de arme este interzis, — se răstiră la el Lămîiașii, și-i confiscară sula.

—Și eu cu ce să mă scarpin ?

—Cînd o să ai trebuință n-ai decît să anunți comandantul și el va da dispozițiile necesare.

Astfel, ori de cîte ori avea nevoie să se scarpine — și avea nevoie ori de cîte ori chibzuia —• meșterul Strugure dă-dea de veste comandantului și acesta trimitea un Lămîilă să-l scarpine cu sabia.

Profesorului Pară, ce fu și dînsul arestat, i se îngădui să-și ia vioara și o luminare.

—La ce-ți trebuie lumina ?

—Mi-a vîrît-o nevastă-mea în buzunar. Susține că închi-soarea castelului e cam întunecoasă.

Pe scurt, fură arestați toți, cu mic, cu mare, afară de domnul Mazăre, pentru că era avocat, și afară de Praz, pentru că în ciuda tuturor cercetărilor nu era nicăieri de găsit. Să nu vă închipuiți că s-a ascuns. Nici vorbă. Praz ședea cît se poate de liniștit pe cerdac, așteptînd să se usuce albiturile puse la zvîn-tat pe sforile mustăților sale. Polițiștii îl luaseră drept o pră-jină și trecuseră pe lîngă el fără să-l bage în seamă.

Dus spre închisoare, moș Dovleac mi mai contenea cu suspinele.

— Da' mai isprăvește odată cu oftatul, — îi porunci, scos din sărite, comandantul.

— Nu pot, domnule. Am prea multe ofuri... Vezi dumneata, eu toată viața am trudit din greu și în fiecare zi am

economisit și am pus deoparte cîte un of. Acum ce să fac ?

S-au adunat cu miile și trebuie să le consum... of...

Dintre femei n-a fost arestată decît mătușa Lubenița, și cum refuza să iuțească pasul, polițiștii o răsturnară și o dădură de-a dura ca pe un butoi — într-atît era de rotundă — pînă la poarta închisorii.

Și dacă Cepelică, care era atît de căutat, nu fu nici arestat, faptul se datorează — după cum se va vedea îndată — nu-

mai inteligenței polițiștilor. Băiatul se cocoțase împreună cu o fetiță, Ridichiuța, pe. pârleaz și privea curios la forfota din jur.

—Ei, nepricopsiților, nu cumva ați văzut prin partea locului un rebel periculos cu numele de Cepelica — îl întrebară

Lămâiașii.

—Cum de nu, s-a ascuns sub tichiuța comandantului, — răspunse Cepelica și o zbughi în ogradă, rîzînd cu poftă.

Chiar în aceeași zi dădu o raită „de recunoaștere” — pe la castel. Hotărî că prizonierii trebuie eliberați, și Ridichiuța fu, bineînțeles, pe dată, de aceeași părere.

UNDE CIREȘEL NU ȚINE SEAMA DE TĂBLIȚELE
LUI DON' PĂTRUNJEL

Castelul își înălța meterezele pe un povârniș de deal, în mijlocul unui parc uriaș, împrejmuit cu ziduri. La poarta cu grilaj străjuia o tăbliță pe fața căreia se putea citi din depărtare „Intrarea oprită”, iar pe dosul ei „Ieșirea oprită”.

Prima opreliște privea pe ștengarii din sat, doritori să sară zidul ca să se zbenguiască printre copaci, cea de-a doua era destinată lui Cireșel în cazul că i-ar fi venit ideea să facă o plimbare în sat.

Din această pricină Cireșel se plimba singur cuc pe aleile uriașului parc, avînd grijă mereu să nu calce, doamne ferește, miop cum era, peste vreun strat cu flori.

Preceptorul lui Cireșel, don' Pătrunjel, poruncise să se pună pretutindeni, în parc, tăblițe care să arate elevului său ceea ce îi este, și mai ales ceea ce nu îi este îngăduit.

Așa de pildă, pe tăblița de lîngă havuzul cu peștișorii aurii, stătea scris : „Cireșel nu are voie să vîre mîinile în apă”.

Alta suna : „Este interzis cu desăvîrșire oricărui pește să poarte discuții cu Cireșel”.

În mijlocul rondurilor cu flori stăteau înfipite tăblițe ca acestea : „Știut fiind că florile sînt acelea ce dau fructe, este

oprit ca Cireșel să rupă flori. în caz contrar nu va mai primi la desert fructe."

Sau : «Vai de Cireșel dacă va călca pe iarbă ! Va trebui să scrie de două mii de ori : „Voi fi băiat bine crescut".»

Aceste tăblițe erau o scorneală a lui don' Pătrunjel, căruia, dacă ar fi fost, de pildă, popă, nu i-am fi reproșat nimic, dar care, vai, era dascălul lui Cireșel.

Viconte stăruise adesea pe lângă nobilele sale mătuși să-i îngăduie să meargă la școala din sat, împreună cu ceilalți copii, pe care îi vedea cum plecau și veneau, agitându-și ghiozdanele ca pe niște steaguri.

Contesa Prima fusese de neînduplecat :

— Un conte de Cireșiamare să stea cot la cot cu țopîrlanii în bancă ? Niciodată !

Iar contesa Secunda adăugase :

— Cum ? Un conte de Cireșiamare să-și lustruiască pantalonii de scîndura ordinară a unei bănci țărănești ? Nici în ruptul capului !

I se angajase atunci un profesor particular, și anume pe don' Pătrunjel. îl chema așa, pentru că întocmai ca și zisa legumă răsărea unde nici cu gîndul nu gîndeai.

Astfel, de pildă, în timpul lecțiilor, cînd Cireșel urmărea, să zicem, o musculiță, care în dorința ei de a învăța să scrie își muiase piciorușele într-o pată de cerneală, Pătrunjel ieșea ca din pămînt și după ce-și sufla nasul într-o batistă cu pătrățele roșii și albastre, rostea cu greutate :

— Vai de copiii care se uită după muște ! Așa începe ne norocirea ! După o muscă urmează alta, apoi începi să te zgîiești la un păianjen, pe urmă la o pisică și așa mai departe, mereu la alte dihănii. La ce duc toate acestea, hm ? La aceea că uiți să înveți lecția. Și cine nu învață lecția nu poate deveni un copil silitor. Iar cine nu devine un copil silitor, nu va deveni un om cumsecade. Și cine nu-i om cumsecade, ajunge la

nchisoare. Cireșel, ține bine minte : dacă vrei să nu ajungi i tu la închisoare, nu mai căsca ochii la muște !

Altă dată, când Cireșel tocmai deschisese albumul ca să deseneze niște floricele, se ivi iarăși Pătrunjel, își suflă nasul și începu :

— Vai de copiii care-și pierd vremea desenînd floricele... Ce vor deveni ei oare cînd vor ajunge mari ? Cel mult niște yugravi, adică niște flenduroși boiți și pestriți care umblă brambura, mîzgălesc pereții și, firește, sfîrșesc totdeauna la pușcărie .Vrei și tu s-o sfîrșești la pușcărie ?

Bietul băiat, de frica închisorii, nici nu mai știa ce hram să țină.

Din fericire don' Pătrunjel mai uita cîteodată să-și facă apariția; fie că se ducea să tragă un pui de somn, fie că mai yăbovea la masă în fața unei sticle cu rachiu.

În aceste rare momente, băiatul era, în sfîrșit, liber.

Don' Pătrunjel, dîndu-și însă seama că Cireșel rămîne în acest răstimp lipsit de neprețuitele sale povețe, și totuși, nevrînd să renunțe la cîte un cesuleț de somn mai mult, pusese toate acele tăblițe, care, socotea el, îi erau neapărat trebuin-icioasă băiatului în timpul plimbărilor sale prin parc.

Cireșel, se vede treaba, nu le socotea la fel de trebuin-icioase, căci de cîte ori trecea pe lîngă ele își scotea ochelarii, așa că nu le mai vedea, și prin urmare putea netulburat să-și depene firul gîndurilor.

Și iată că o dată. pe cînd se afla în parc, se auzi strigat de o voce subțirică :

— Domnule viconte ! Domnule viconte !

Se întoarce și zări un băiat de vîrsta lui, cam jerpelit, dar cu o figură inteligentă și simpatică, însoțit de o fetiță de vreo yece ani, cu părul strîns într-o codiță îndreptată în sus, ca o lumînare într-un sfeșnic.

Cireșel se înclină politicos :

—Bună ziua, domnule, bună ziua, domnișoară. Nu am cinstea să vă cunosc, dar aş face bucuros cunoştinţă cu dum
neavoastră.

—Dacă-i așa, de ce nu veniți mai aproape ?

—Nu am voie. Tăblița asta îmi interzice să vorbesc cu copiii din sat.

—Păi, noi sîntem chiar copii din sat și, dacă nu mă înșel, ați și stat de vorbă cu noi.

—Aveți dreptate, vin îndată.

Deși timid, în clipele decisive Cireșel era în stare de îndrăzneală și chiar de eroism. Se apropie așadar de poartă, cu pași avîntați, călcînd pe iarbă cu toată forța piciorușelor sale.

—Pe mine mă cheamă Ridichiuta — se prezentă fetița — el e Cepelică.

—încîntat, domnișoară, încîntat, domnule. Am auzit vorbindu-se de dumneavoastră.

—Și, mă rog, pe cine ați auzit vorbind de mine, dacă nu-i cu supărare ?

— Pe cavalerul Pătlăgică.

— O, atunci precis că nu m-a prea vorbit de bine.

— într-adevăr, tocmai asta m-a și făcut să cred că trebuie să fii tare simpatic. Mă bucur că nu m-am înșelat.

Cepelică zîmbi :

— Minunat. Atunci ce tot ne facem politețuri ca niște curtezani bătrîni ? Hai să ne tutuim.

Cireșel își aminti deodată de o tăbliță atîrnată deasupra ușii de la bucătărie, pe care don' Pătrunjel pusese să se scrie : „A nu te tutui cu nimeni !" Asta deoarece îl găsisese stînd de vorbă prietenește cu Căpșunica. „Acum fie ce-o fi", își zise Cireșel, hotărît să nesocotească și această tăbliță, cum le nesocotise și pe celelalte.

— Prea bine, hai să ne tutuim.

Ridichiuța strălucea de bucurie.

— Vezi, Cepelică ? Ți-am spus eu că vicontele e un băiat drăguț.

— Vă mulțumesc, domnișoară, — spuse el ceremonios, făcînd o plecăciune, dar roși și se corectă pe dată : Mulțumesc, Ridichiuțe.

Și se porniră toți trei pe rîs. La început Cireșel rîdea reținut, cu palma la gură. Ii venise în minte o altă tăbliță a lui don' Pătrunjel : „Un băiat care rîde e nesperios”. Cum însă Cepelică și Ridichiuța rîdeau din toată inima, își dădu și el frîu liber, izbucnind în hohote.

În castel nu mai răsunase nici cînd un rîs atît de vesel și pătrunzător.

Nobilele contese luau tocmai ceaiul pe terasă.

— Aud un zgomot ciudat, — se încruntă contesa Prima, devenind atentă.

Contesa Secunda aprobă din cap.

—Într-adevăr ! Trebuie să fie ploaia.

—Aș dori să-ți atrag atenția, draga mea — spuse contesa Prima, pe¹ un ton înțepat — că nu cade nici măcar un strop.

— Ce are aface. Dacă nu plouă, nu plouă, — răspunse contesa Secunda, tot atît de înțepată, lăsîndu-și capul pe spate ca să găsească o confirmare pe cer.

Cerul însă se încăpățîna să rămînă senin și curat, de parcă fusese de-abia cu cinci minute înainte spălat și măturat de organele orășenești de salubritate. N-ai fi zărit un noraș, să-l fi plătit cu aur.

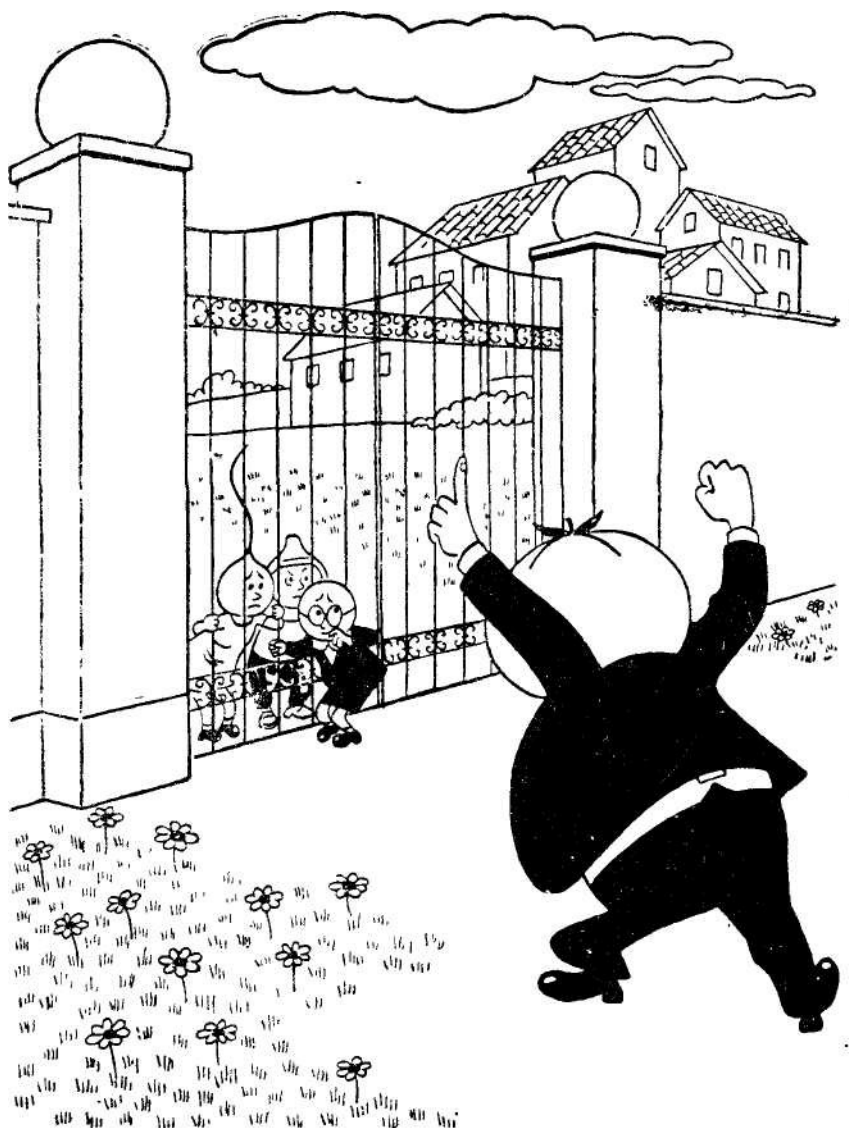
—O fi fîntîna țîșnitoare, — reîncepu contesa Prima.

—Nu poate fi fîntîna. E stricată.

— Se vede că a reparat-o grădinarul.

De fapt, grădinarul habar n-avea că fîntîna era stricată.

Pătlăgică auzise și el zgomotul acela neobișnuit.



Ciieșel se întoarse, păli și se lipi mai strîns de poaita de Hei.

— Cu atîția prizonieri în închisoarea castelului — murmură el îngrijorat — trebuie să fiu mereu cu ochii în patru, altminteri ne pomenim cu cine știe ce dandana.

Hotărî ca neîntîrziat să dea o raită prin parc. Ajunsese tocmai în spatele castelului, nu departe de poteca ce ducea spre sat, cînd zări pe cei trei copii discutînd cu înflăcărare.

Dacă în clipa aceea s-ar fi deschis cerul și îngerii s-ar fi prăvălit unul peste altul la picioarele lui, cavalerul n-ar fi fost mai uluit. Cum ? Cireșel călcase iarba ? Cireșel stătea de vorbă, și încă prietenește, cu doi zdrențăroși ? Și cînd mai recunosc într-unui din ei pe nemernicul ce-l făcuse să verse lacrimi, Pătlăgică începu să clocotească de mînie și se aprinse atît de tare la față, încît, să fi trecut pe acolo pompierii, ar fi crezut că-i pălălaia unui incendiu.

"

— Domnule viconte ! zberă el cu voce înfricoșătoare.

Cireșel se întoarse, păli și se lipi mai strîns de poarta de fier.

— Prieteni — șopti el — luați-o la fugă mai înainte ca Pătlăgică să pună mîna pe voi. De mine nu va îndrăzni să se atingă. Pe curînd.

Urmăriți de răcneteale cavalerului Pătlăgică, Cepelică și Ridichiuța se făcură nevăzuți, fugind cît îi țineau picioarele.

—De data asta — zise Ridichiuța gîfîind — am cam dat greș.

—Da de unde, — rîse Cepelică. Am cîștigat un prieten, și asta nu-i puțin lucru.

În timpul acesta, noul lor prieten se pregătea să primească o săpuneală zdravănă, și anume o porție de la Pătlăgică, una de la don' Pătrunjel, alta de la contesa Prima, încă una de la contesa Secunda, plus suplimentul respectiv de la baronul Portocală și tînărul duce Mandarină.

Cele două ilustre rubedenii își dăduseră curînd seama că pentru a intra în voie conteselor, era de ajuns să-l chinuiască pe Cireșel, și, foarte zeloși, nu pierdeau nici un prilej s-o facă.

Privindu-l pe Pătlăgică care se apropia, Cireșel simți un nod în gît. Și nu pentru că s-ar fi temut de ocările, bruftuluiala și pedepsele ce-l așteptau. Nu. Acum nu-i mai păsa de nimic. Nici de țișetele conteselor, nici de predicele domnului Pătrunjel, nici de zeflemeaua tînrului duce Mandarină. Și totuși se simțea foarte nefericit. Întîlnise pentru prima oară în viață doi prieteni, rîsesse după pofta inimii întîia oară în viață și iată, îl aștepta din nou singurătatea, lîncezeala.

Cepelică și Ridichiuța se pierduseră undeva la poalele dealului, printre tufișuri, și poate nu-i va mai vedea niciodată !

Ah, ce n-ar fi dat să fie în locul lor, adică nu : laolaltă cu ei, dincolo de zidurile parcului, unde nu erau tăblițe, unde puteai zburda în voie pe pajiștea înverzită, unde puteai culege flori...

Cireșel încerca un simțămînt nou și covîrșitor : desnădejdea. Era prea mult pentru puterile lui. Se aruncă la pămînt copleșit și începu să verse lacrimi amare.

Pătlăgică îl înșfacă fără vorbă multă și vîrîndu-l ca pe un pachet la subsuoară, făcu cale întoarsă.

DOCTORUL CASTANĂ ESTE GONIT
DE LA CASTEL

Cireșel boci toată ziua. La cină, ducele Mandarină își bătuse necruțător joc de el:

— Hihi, Cireșelul nostru se va topi în lacrimi și n-o să mai rămână din el decât sîmburașul...

Baronul Portocală, ca mai toți oamenii foarte grași, mai păstra în fundul inimii o urmă de bunătate. Ca să-i mai ogoiască suferința îi oferi chiar o bucățică din torta lui. Nu prea mult, ce-i drept: un vîrf de linguriță. Dar știută fiind lăcomia baronului, mărinimia aceasta este demnă de luat în seamă.

Contesele, în schimb, erau supărate foc.

—Halal talent are nepotul nostru — îl luă în zeflema contesa Prima — cimpoier îl facem !

—Ce cimpoier ? Concertează admirabil și fără cimpoi — îl luă peste picior și contesa Secunda.

—Mîine — bombănea amenințător don' Pătrunjel — mîine am să te pun să scrii de trei mii de ori : „Nu e permis să plîng la masă pentru că tulbur digestia comesenilor mei”.

Cînd însă, plictisiți, își dădură seama că Cireșel nu se mai oprea din bîzîit, îl expediară fără multe fasoane la culcare.

Căpșunica făcu tot ce putu ca să-l liniștească măcar olecuță pe micul viconte, dar nu fu chip și, pînă la urmă, o podidiră și pe dînsa lacrimile.

— încetează imediat cu smiorcăiala, altfel te concediez, — o amenință contesa Prima.

Și iată că Cireșel se îmbolnăvi grav. Tremura din toate mădularele, scuturat de friguri, de se hîțîna patul, iar cînd tușea zăngăneau geamurile și paharele de pe noptieră. Aiura și striga într-una :

— Cepelică ! Cepelică !

Pătlăgică era de părere că băiatul se îmbolnăvise din pricina spaimei cășunate de fiorosul tîlhar aciuat prin împrejurimi.

—Mîine pun să-l aresteze, n-ai nici o grijă, — încerca Pătlăgică să-l liniștească pe bolnav.

—Nu, nu, să nu faceți una ca asta, vă rog frumos ! Arestați-mă pe mine, aruncați-mă dacă vreți în fundul temniței,

Cepelică e un băiat bun. E singurul meu prieten...

—Băiatul aiurează... E un caz cît se poate de grav, — spuse don' Pătrunjel, după ce-și suflă nasul.

La căpătîiul vicontelui fură aduși cei mai vestiți doctori.

întîi veni doctorul Burete, care prescrise pe dată o fierătură de bureți. Dar fiertura nu avu nici un efect ; ba după părerea doctorului Mușețel, bureții erau de-a dreptul dăunători acestui fel de boală. Așa încît recomandă comprese cu ceai de mușețel.

Starea lui Cireșel nu se îmbunătățește însă nici după ce-l împachetară în cearșafuri muiate în ceai de mușețel.

—Eu sînt de părere să i se facă o cură de scaieți, — spuse doctorul Scaiete.

—Cu spini cu tot ? întrebă Căpșunica înspăimîntată.

—Neapărat, altfel tratamentul nu dă rezultate.

îl tratară și cu scaieți cruzi, proaspăt culeși. Băiatul se zvîrcolea ca un șarpe, înțepat de ghimpii ce-i sfîșiau pielea.

—Vedeți ? gesticula Scaiete încîntat, domnul viconte dă semne de vioiciune... își revine. Continuați cu acest tra
tament...

—încetați imediat! Cine-i animalul care i-a prescris cură de scaieți, — se îngrozi profesorul Lăptucă.
încercați cu
lăptuci...

Căpșunica trimise în ascuns după doctorul Castană, zis „doctorul sărăcimii”, care locuia nu departe în pădure, pe dreapta, colț cu un castan, și își câștigase nobilul renume deoarece prescria foarte puține medicamente și chiar pe acestea le plătea din buzunarul lui.

Nu lipsi mult ca servitorii să-l ia la goană, cînd acesta se înfățișă la poarta castelului, nădușit și plin de praf.

—Cum ? se mirau ei. A venit pe jos ? Fără trăsură ?...

Bine, dar un doctor fără trăsură e un doctor fără știință de
carte.

—Știința de carte nu stă în trăsură, — le explica răbdător doctorul Castană.

—Un doctor fără trăsură nu poate fi decît un șarlatan,
— susțineau morțiș lacheii și i-ar fi trîntit desigur ușa în nas
dacă don' Pătrunjel, cu binecuvîntatul său dar de a
apare pe
neașteptate, n-ar fi răsărit ca din pămînt, poruncind să fie
lă
sat să intre.

Doctorul Castană îl ciocăni îndelung pe bolnav, îi examina limba și ochii, îi luă pulsul, îi puse cîteva întrebări cu voce joasă apoi, spălîndu-se pe mîini, zise clătînînd din cap cu tristețe :

— *Amărlt ca dînsul nu-i
Decît puiul cucului Cînd îl
lasă mama lui...*



Amărit ca dînsul nu-i decît puiul cucului cînd îl lasă mama lui...

—Ce vrei să spui ? se oțărî la el cavalerul Pătlăgică.

—Nimic. Adevărul adevărat. Cine are urechi de auzit să audă. Băiatul ăsta n-are absolut nimic. Afară doar de nițică melancolie...

—Ce fel de boală e asta ? se interesă curioasă contesa Prima, care se dădea în vînt după boli necunoscute.

Cum auzea de o boală nouă nu-și mai găsea astîmpăr pînă n-o încerca și ea. Fericită că și-a procurat-o, cheltuia apoi la bani cu nemiluita — și avea de unde — ca să scape de ea.

— Nu este o boală, doamnă Contesă — răspunse Castană — ci un soi de tristețe. Băiețașul ăsta are nevoie de societate. De ce nu-l lăsați din cînd în cînd să se joace cu ceilalți copii ?

Mai bine și-ar fi mușcat limba ! Se stîrni într-o clipă o adevărată furtună de proteste, urmată de o ploaie torențială de ocări.

—Ieși, ieși afară — țipă Pătlăgică — ieși imediat, altfel pun servitorii să te dea afară în brînci...

—Să-ți fie rușine — se repezi la el contesa Secunda, să-ți fie rușine obrazului că ai profitat de încrederea noastră... Te-ai

introdus în casa asta prin înșelăciune. Aș putea să te dau în

judecată, mă-nțelegi dumneata ? Pentru violare de domiciliu !

Nu-i așa, domnule avocat ? îl întrebă contesa pe Mazăre, ca

de obicei nelipsit cînd trebuia să dea vreo consultație.

—Desigur, doamnă contesă.

Scoase tacticos agenda și trecu la contul conteselor Cireșiamare : „Consultație privind acțiunea de dare în judecată a doctorului Castană pentru violare de domiciliu, zece mii de lire". Și simțindu-și asigurat câștigul pe o zi, se grăbi să dea o mîna de ajutor la izgonirea nepoftitului.

COMANDANTUL SUPREM AL ȘOBOLANILOR SILIT SĂ BATĂ ÎN RETRAGERE

S'înteți desigur nerăbdători să aflați ce s-a mai întîmplat între timp cu moș Dovleac și cu profesorul Pară-Mălăiață, cu meșterul Strugure, cu mătușa Lube-nița și cu toți ceilalți arestați din ordinul lui Pătlăgică și zvîrliti în închisoarea subterană a castelului.

Capătul de luminare pe care profesorul îl luase cu sine se dovedise a fi de folos căci, în străfundurile temniței era întu-neric beznă. Cu șobolanii ce mișunau prin toate părțile era mai greu de luptat, dar profesorul le veni și lor de hac cu ar-cușul lui minunat. Șobolanii nu puteau să sufere muzica și o luau la goană afurisind instrumentul drăcesc din pricina că-ruia nu se puteau apropia.

Din nefericire, nici meșterul Strugure nu putea suporta mult timp muzica. Pară-Mălăiață, melancolic din fire, executa melodii atît de sfîșietor de triste, încît meșterul se topea de jale.

Îl rugă cu lacrimi în ochi să înceteze.

Atît așteptară și șobolanii. Se rînduiră pe trei coloane și se pregătiră de atac. Comandantul suprem lămuri căpitanilor planul de desfășurare al bătăliei.

— Coloana întâia va captura luminarea, efectuînd o operație de învăluire prin flancul stîng. Nu care cumva să vă atin geți cu botul de ea, se aude ? Eu trebuie să-mi înfig primul din ții în ea, pentru că sînt generalul vostru... Coloana a doua va lua cu asalt vioara. E făcută dintr-o jumătate de pară, dintr-a-celea, ce se topesc în gură... Coloana a treia va ataca frontul în scopul împrăstierii inamicului.

La rîndul lor căpitanii celor trei coloane lămuriră fiecărui șobolan infanterist ce anume avea de făcut.

Comandantul suprem se urcă în carul său blindat, format dintr-un olan vechi, crăpat, așezat pe burta unui guzgan, și pe care alți zece îl trăgeau de coadă.

Goarnea sunară atacul și în cîteva minute soarta bătăliei era hotărîtă : profesorul Pară izbuti să-și salveze vioara ridicînd-o deasupra vălmășagului, dar luminarea, ca și cum ar fi suflat-o vreun duh, se stinse și dispăru.

Prietenii noștri rămaseră în întuneric. Mai dispăruse ceva: ce anume ? O să aflați mai încolo...

Moș Dovleac se dădea de ceasul morții :

—Totul e din vina mea !

—De ce din vina dumitale ? mormăi meșterul Strugure.

—Dacă nu mă încăpățînam să am căsuța aceea n-ajun gea nimeni la beci...

—Ia mai taci, frate — îl repezi mătușa Lubenița — doar nu ne-ai băgat dumneata aici.

—Eh, eu, oricum, sînt cu un picior în groapă... Ce-mi mai trebuie mie casă ?... La urma urmei o să mă aciuez sub o bancă

din grădina publică și atunci n-o să mai supăr pe nimeni...

Fra

ților, vă rog, chemați gardienii... vreau să le spun unde se află

ascunsă... N-are decît s-o ia Pătlăgică, rămîne-i-ar pe suflet!

—N-ai să sufli o vorbă, — se răsti la el meșterul Strugure.

Profesorul Pară ciupi trist o coardă a viorii :

—I-am cășuna mari neplăceri și domnului Afină.

— Sst! făcu lelea Lubenița. Nu roștiți nici un nume. Aici și zidurile au urechi!

Toți priviră speriați în jur, dar era atât de întuneric încât nu putură zări nici măcar sfîrcul unei urechi.

Și totuși, zidul avea urechi. Din respect pentru adevăr trebuie spus că de fapt era o singură ureche, dar aceea mare și rotundă ca un fund de farfurie. Propriu-zis era o pîlnie care prindea orice șoaptă și o ducea printr-un burlan direct în camera lui Pătlăgică. Un fel de telefon secret : Pătlăgică n-avea decît să pună urechea la celălalt capăt ca să poată auzi tot ce se vorbește în celulă. Noroc că în clipa aceea se afla lîngă patul lui Cireșel.

În tăcerea înfricoșată ce se așternu, răsunară deodată goarneau : erau șobolanii ce porneau din nou la atac, hotărîți să cucerească, cu orice preț, vioara profesorului Pară.

Ca să-i înspăimînte, profesorul se pregăti să cînte : sprijini vioara sub bărbie și învîrți arcușul în aer cu grația unui virtuos. Toți își reținură răsuflarea : o clipă, două, trei... douăzeci... și uff, îi deteră drumul, hotărîți totuși să mai respire pentru că din instrument nu ieșea nici un sunet.

—E ceva în neregulă ? întrebă pe șoptite meșterul Strugure.

—Șobolanii mi-au mîncat arcușul. —- izbucni profesorul Pară cu vocea înecată în lacrimi.

Ronțăiseră într-adevăr aproape tot arcușul, nelăsîndu-i în mîna decît un căpețel, cam cît un ciot de creion. Fără arcuș, pas de mai fă muzică, și fără muzică încearcă dacă-ți dă mîna să oprești oastea șobolanilor care înaintau cu răcnete feroase de războinici.

—Totul e numai din vina mea, of... of... încep să suspine moș Dovleac.

—Isprăvește odată cu văicărelile — se răsti meșterul Strugure la el — sau, pentru că tot te pricepi așa de bine să suspini, încearcă măcar să miori ăi...

— De miorlăit îmi arde mie acum ? Mă mir de dumneata, om serios — se tîngui moș Dovleac — noi ne perpelim și dumnealui se ține de măscări !...

Drept răspuns meșterul Strugure dădu drumul la un mieunat atît de puternic încît oastea chițcănească încremeni pe loc.

—Miau-miau ! miorlăia într-una cizmarul.

—Miau-miau ! se smiorcăia stins profesorul, jelind în acest fel sfîrșitul fără glorie al arcușului său.

—Pe sufletul bunicului meu, Șoarec al III-lea, regele tuturor pivnițelor și canalelor, aici se află o pisică, — urlă co

mandantul oprindu-și brusc carul blindat.

—Generale, am fost trădați, — raportă unul din cei trei căpitani, apropiindu-se în fugă. Trupele mele au zărit pe aco

periș o coloană blindată de pisici.

De fapt trupele lui nu văzuseră nimic. Li se năluciseră pisici din pricina spaimei.

— Miau, maiu, mieunau la desperare prizonierii noștri.

Comandantul suprem își frecă coada. Așa făcea totdeauna cînd cădea pe gînduri. Și din pricina aceasta avea o coadă roasă parcă de molii. Soldații îl porecleau într-adevăr generalul Coadă-Bearcă.

— Pe sufletul străbunicului meu Șoarec I, împăratul tuturor cămărilor, trădătorii mi-o vor plăti scump. Sunați retragerea !

Căpitanii nu mai așteptară să li se repete ordinul. Gornistii sunară retragerea și întreaga oaste părăsi val-vîrtej cîmpul de luptă. În frunte era Coadă-Bearcă, care de pe turela carului său blindat biciuia fără milă spinările încovoiate ale șobolanilor înhămați.



*In frunte era Coadă-Bearcă, care de pe turelă dădea ordine biciuind
spinărilor încovoiate ale infanteriștilor*

Astfel, eroii noștri respinseră cu succes atacul. Se îmbrățișau încă și își strîngeau mîinile felicitîndu-se pentru izbîndă, cînd auziră o voce pițigăiată, care striga :

—Moș Dovleac ! Moș Dovleac !

—M-ați chemat, domnule profesor ?

—Eu nu, — răspunse profesorul. Nici gînd.

—Lele Lubenițo, lele Lubenițo ! se auzi din nou glăsciorul.

Mătușa Lubenița se întoarse spre meșterul Strugure.

—Ce-ți veni de-ți prefaci glasul, meștere ?

—Eu ? Să-mi prefac glasul ! Vino-ți în fire... Eu mă scar pin în cap. Știi, tocmai am pe undeva o idee care-mi dă niște gîdileli afurisite...

—Eu sînt — reluă glăsciorul — eu sînt, Căpșunica.

—Și unde ești ?

—Sînt în camera cavalerului Pătlăgică. Vă vorbesc prin telefonul lui secret. Mă auziți ?

—Da, te auzim.

—Pătlăgică trebuie să pice dintr-o clipă într-alta, așa că mă grăbesc să vă transmit un mesaj.

—De la cine V

—De la Cepelică. Vă trimite vorbă așa : întîi — să nu fiți îngrijorați că face el pe dracu-n patru și vă scoate din în chisoare. Doi : să nu destăinuiți lui Pătlăgică locul căsuței.

Trei : să nu vă dați bătuți — o să vadă el în curînd tot ce e

de făcut.

Nu vom spune nimic — răspunse meșterul Strugure —
Nu vom trăda încrederea. Transmite-i lui
Cepelică să se grăbească fiindcă suntem asaltați de șobolani și nu știm
cit le mai putem tine piept. Altceva: încearcă să ne faci rost de o
lumanare fiindcă pe luminarea noastră au mâncat-o
șobolanii.

—Așteptați o clipă, mă întorc îndată.

—Firește că te așteptăm — unde vrei să ne ducem ?

Peste -puțin, vocea Căpșunichii se auzi din nou :

—Fiți atenți, vă trimit lumina.

Se auzi o hârșă pe burlan și ceva tare îl izbi pe moș Dovleac în nas.

—Ia te uită, — strigă el fericit, ridicând un pachetel cu o lumină barosană de se și o cutie de chibrituri.

—Mulțumim, Căpșunico.

—Rămîneți cu bine, musai să spăl puțin. Trebuie să pice Pătlăgică.

Într-adevăr, Pătlăgică tocmai trecea pragul odăii. Când o zări dînd tîrcoale telefonului său secret, se mînie cumplit.

—Ce faci acolo ?

—Curăț capcana asta.

—Care capcană ?

—Asta... Nu-i o capcană pentru șoareci ?

Pătlăgică răsufă ușurat. „De minune — se bucură el — toanta asta crede că receptorul meu e o capcană de prins șoareci.” Și înveselit îi dăruie fetei un pătrățel lucios de hîrtie.

— Ține, a ta să fie, — zise el mărinimos. Suge foița asta... e încă dulce, da, da... Acum un an era învelită în ea o caramă cu fistic.

Căpșunica mulțumi cavalerului, făcînd o reverență :

—Vai, înălțimea voastră, sînteți prea darnic. În cei șapte ani de serviciu, aceasta e a treia hîrtiuță de bomboane pe care

binevoiți să mi-o dăruieți.

—După cum vezi, fete, sînt un stăpîn foarte generos.

Poartă-te frumos și tu și o să fii mulțumită.

—Bineînțeles, nemulțumitului i se ia darul, — încheie Căpșunica și făcînd o nouă reverență plecă la treburile ei.

Pătlăgică își freca mîinile mulțumit :

— Ia să trag acum cu urechea la ce vorbesc prizonierii între ei. O să aflu, fără îndoială, lucruri interesante ; mai ştii, poate, chiar locul unde au ascuns cocioaba aia blestemată.

Dar deţinuţii, înştiinţaţi de către Căpşunica de sosirea cavalerului şi închipuindu-şi că tocmai stă cu urechea la receptor, se apucară să-l vorbească de rău, batjocorindu-l în fel şi chip.

Pătlăgică era cât p-aci să strige : „v-arăt eu vouă, scot eu untul din voi, n-aveţi grijă !”, dar se stăpîni ca să nu se dea de gol. Şi ca să nu-i mai audă, astupă cu un cep receptorul, care de altfel nu era decît un furtun de tras vinul din butoi, şi se duse apoi la culcare.

Meşterul Strugure aprinsese luminarea cea nouă, şi prizonierii, cercetînd pereţii, descoperiră curînd, într-un colţ al tavanului, deschizătura telefonului secret. Izbucniră în hohote de rîs la gîndul că Pătlăgică ascultă la capătul celălalt al „firului”, vînat de mînie neputincioasă. Dar veselia le fu de scurtă durată.

Un şobolan iscoadă, văzînd lumină în celulă, se strecurase, nebăgat în seamă, pe lîngă perete şi după ce aruncase o privire scormonitoare peste tot, se îndepărtase în grabă mare să raporteze cele constatate comandantului.

— Generale — raportă el pe nerăsuflăte — pisicile s-au retras. Prizonierii au o luminare nouă.

— O luminare ?

Lui Coadă-Bearcă îi lăsă gura apă şi se linse pofticios pe mustăţi. Vîrful mustăţii stingi mai păstra mirosul şi ceva din gustul celeilalte luminări.

— Sunaţi imediat adunarea ! porunci el.

Ostaşii îşi aliniară cozile, iar Coadă-Bearcă ţinu un discurs înflăcărat.

— Vitejii mei guzgani! Patria este în pericol! Aruncaţi-vă ca nişte lei în luptă, stingeţi luminarea şi aduceţi-o în-

coa ! Desigur, pentru că așa se cuvine, eu voi fi cel ce mă voi înfrupta din luminare, împreună cu bravii noștri ofițeri, dar vă promit solemn, că mai înainte de-a o ronțai în întregime, vă voi îngădui și vouă, vitejii mei, s-o lingeți fiecare, pe rînd, cîte puțin.

Șobolanii izbucniră în urale, puseră mîna pe arme și porniră din nou la atac.

De data aceasta însă, mai prevăzători, meșterul Strugure vîrîse lumina sus, sus de tot, într-o crăpătură a zidului, proptind-o între două pietre, și oricîte sforțări, oricîte salturi făcură șobolanii, nu putură ajunge pînă la ea. Cîțiva, mai vicleni, se mulțumiră să muște pe apucate din scripca profesorului Pară.

În cele din urmă, comandantul ordonă retragerea, spumegînd de furie.

Își pusese în gînd, pentru a le da o pedeapsă exemplară, să-i decimeze.

Zis și făcut. Îi alinie pe toți într-un singur șir, făcu numărătoarea din zece în zece și pe fiecare al zecelea îl împușcă.

În aceeași seară, în grădina parcului avea loc un însemnat consiliu de război. Căpșunica, Ridichiuța și Cepelică stăteau la stat, ascunși în dosul unui tufiș. Erau atît de adînciți în gînduri, încît nici nu-l observaseră pe Jăvroi, ce tocmai își făcea rondul prin împrejurimi. Simțindu-i, cîinele se repezi în spre ei ca turbat. Jăvroi nu învrednici pe cele două fete nici măcar cu o privire, ci se aruncă asupra lui Cepelică, îl răsturnă pe spate și, postîndu-se cu labele pe pieptul lui, latră, latră, latră, pînă ce Pătlăgică, buimăcit de somn, veni să-l ares-teze pe cel capturat.

Închipuiți-vă bucurie pe capul cavalerului.

—Ca să-ți dau o dovadă a bunăvoinții mele, te voi închide în carcera secretă. Înțelege mățaluță, unui bandit ca tine

nu-i stă bine într-o temniță oarecare.

—N-ai decît ! răspunse Cepelică nepăsător.

În definitiv, ce-ati fi vrut să răspundă ? Sau, poate, ați fi vrut să înceapă să bocească pentru că au pus gheara pe el ?

CĂLĂTORIE CU CÎRTIȚA DE LA O ÎNCHISOARE
LA ALTA

Cepelică se trezi din somn în toiul nopții. I se părea că ciocănisese cineva în ușă. Dîndu-și însă seama unde se afla, ideea aceasta i se păru atît de caraghioasă, încît îl pufni rîsul.

— Și totuși am auzit ceva, — își zise mirat.

În timp ce-și bătea capul să înțeleagă ce anume l-ar fi putut trezi la ora aceea, desluși undeva în apropiere un zgomot înăbușit, continuu, asemănător unor lovituri de tîrnăcop.

— Săpă cineva o galerie, — se dumiri Cepelică după ce-și lipi urechea de peretele în care se auzeau izbiturile. Nu-și is

prăvi bine gîndul că din perete se desprinseră mai întîi cîțiva

bulgări de pămînt, apoi, din același loc, o piatră se rostogoli

la picioarele sale. Din golul făcut țîșni ceva sau cineva, nedes

lușit ca formă, care prinse a vorbi fornăit :

—Unde naiba am ajuns ?

—În carcera secretă — răspunse Cepelică — adică în cea mai întunecoasă celulă a castelului. În consecință vă rog

să mă iertați dacă nu vă pot recunoaște, nici saluta cum se cuvine.

—Dar matale cine ești ? Te rog să mă ierți, dar nici eu nu te recunosc. Asta din pricină că sînt obișnuită cu întune-

ricul și locul ăsta e prea luminos pentru mine. Știi, lumina mă orbește.

—A, stai ! Dumneata trebuie să fii coana Cîrțița.

—În persoană, — reluă Cîrțița. De cînd tot voiam să sap prin părțile astea, dar nu mai ajungeam. Am atîtea pe cap, cu supravegherea și întreținerea tunelului ăsta de zeci de kilo metri ! Mereu e pe undeva cîte o infiltrație de apă (de asta am și căpătat guturai) și pe deasupra îmi mai dau de furcă și

afurisiții ăștia de viermi. Umblă hai-hui, care-ncotro și după

toate n-au pic de respect pentru munca altuia. De aceea mi-am

și amînat voiajul de la o săptămîină la alta. Dar azi dimineață,

cum m-am sculat, mi-am zis : „Cucoană, dacă vrei să fii o per

soană respectabilă și ții să cunoști lumea, e timpul să sapi în

tr-o direcție nouă"... Iaca așa am pornit-o la drum și... Cepelică îi întrerupse trîncăneala și se prezentă :

—Pe mine mă cheamă Cepelică și sînt prizonierul ca valerului Pătlăgică.

—Fii fără grijă — zise Cîrțița — te-am recunoscut după miros. Dar să știi că te compătimesc din toată inima.

Trebuie

să fie un chin îngrozitor să stai zi și noapte într-un ioc atît de

luminos.

—Eu îl găsesc, dimpotrivă, prea întunecos.

—Glumești, desigur, tinere. În tot cazul, condoleanțele mele. Eh, rea mai e lumea, frățioare. După mine dacă tot e să

te bage la închisoare, baremi să-ți găsească un loc întunecos,

să-ți odihnești încaltea ochii. Eh, dar oamenii nu mai au nici

un pic de inimă. Și asta, după părerea mea, încă din ziua în

care Cartaginezii i-au smuls lui Atillius Regulus pleoapele și

l-au expus cu ochii la soare.

Cepelică pricepu că n-are nici un rost să discute cu o cîrțița despre întuneric și lumină. Obişnuința cu bezna o făcea desigur să aibă în această privință... vederile ei.

—Într-adevăr — oftă el, ca să-i facă pe plac — îmi ard ochii în cap de atîta lumină.

—Nu-i așa ? Ce spuneam eu ? Cîrțița era adînc mișcată. Of, dacă n-ai fi atît de corpolent...

—Eu corpolent ? Da' de unde... Aș putea trece și printr-o bortă de cîrțiță, vă asigur.

—Tot ce se poate, tinere, dar întîi de toate te-aș ruga să-mi faci plăcerea ca pe viitor să nu-mi mai numești tunelele,

borte, — zise Cîrțița înțepată, dar reveni îndată la sentimente

mai bune. N-am nimic împotriva să mă însoțești o bucată de drum.

—Cred că m-aș putea strecura chiar prin tunelul ăsta — îi propuse Cepelică — dacă bineînțeles mă veți călăuzi, pentru

că singur mi-ar fi teamă să nu mă rătăcesc. Am auzit că tune

lele dumneavoastră sînt foarte întortocheate.

—Mda, — rămase pe gînduri Cîrțița. Știi ce ? Ai avea ceva împotriva să sap alt tunel ? Crede-mă, nimic nu mă plic

tisește mai mult decît să bat același drum.

—În ce direcție ? întrebă repede Cepelică.

—Mi-e egal. Numai să nimerim într-un loc întunecos și nu într-o așa-zisă carceră, luminată parcă de bal, ca asta.

Lui Cepelică îi veni deodată în minte celula în care se aflau Dovleac, Strugure și ceilalți.

Strașnică surpriză le-ar mai face să li se înfățișeze așa, deodată, răsărind de sub pămînt.

—Nu credeți că cel mai nimerit ar fi s-o luăm spre dreapta ? zise el.

—Dreapta, stînga, mi-e tot una. Dacă preferi la dreapta, hai s-o luăm într-acolo.

Și fără să mai stea pe gînduri, Cîrțița își înfipse botul în perete și începu să scurme improșcînd cu bulgări, pietricele și pulbere, încît Cepelică se pomeni aproape îngropat. Începu să

tușească și să strănute, și o țină așa vreun sfert de ceas. Când în sfârșit se liniști, auzi vocea nerăbdătoare a Cîrțiței :

— Ce tot tîndălești acolo ? Vii sau nu ? Hotărăște-te odată !

Cepelică pătrunse în gura tunelului, tîrîndu-se apoi pe brînci fără nici un fel de greutate. În fața lui, la cițiva metri, Cîrțița înainta ca în unt, înghițind pămîntul, nu alta. Cepelică se opri totuși cîteva clipe să astupe gura tunelului.

„O să descopere curînd că am tulit-o — își zise el — cel puțin să nu știe pe unde.”

Începu apoi să alerge pe urmele Cîrțiței, pufnind mereu și scuipînd țărîna pe care aceasta i-o azvîrlea drept în obraz, cu lopata, parcă.

— Ei, cum te simți ? Îl întrebă peste umăr Cîrțița, continuînd să scormonească.

— Mulțumesc, foarte bine — răspunse Cepelică — aici e întineric beznă.

— Ți-am spus eu că o să te simți bine, — se bucură ea.

Vrei să facem o haltă ? Drept să-ți spun eu mă cam grăbesc,,

dar poate mătăluță nu prea ești obișnuit să faci pe metroul.

— Fără haltă. Să mergem mai departe, — zise Cepelică dornic să ajungă cît mai degrabă în apropierea temniței.

— De acord, — spuse Cîrțița și se puse în mișcare, sfre delînd și scobînd pămîntul cu zgomotul unui ciocan pneumatic,

în timp ce Cepelică răsufă din greu și se forța să țină pa
sul cu ea.

Cam la un sfert de ceas după ce Cepelică ștersese putina, ușa carcerii secrete se dădu scîrțîind în lături și Pătlăgică, cu un zîmbet triumfător pe buze, pătrunse înăuntru.

Ah, cît așteptase bravul cavaler această clipă a răfuielii. Indreptîndu-se spre închisoare, era fericit și se simțea mai ușor cu douăzeci de kilograme.

— Banditul, e în mâinile mele, — își zicea plin de încântare. O să-l fac să mărturisească totul, de-a fir-a păr, apoi voi porunci să fie spânzurat. După asta o să eliberez pe meșterul Strugure și pe ălalți prostănaci. De ei n-am a mă teme. Iată și poarta carcerii. Ah, cât mă bucur că haimanaua asta zace aici, și plînge, împelițatul, plînge, dacă nu cumva i-o fi secat și la crimile... Fac prinsoare că-mi va cerși îndurarea în genunchi și că-mi va lustrui pantofii cu limba, li voi lăsa să se tîrască, îi voi ațîța flacăra nădejdi, apoi i-o voi stinge, anunțându-i sentința : moarte prin ștreang.

Ajuns în prag, cavalerul aprinse o lanternă, dar oricît cercetă încăperea nu găsi nici urmă de prizonier. Celula era goală.

Lui Pătlăgică nu-i venea să-și creadă ochilor. Gardienii din preajma lui îl văzură luînd pe rînd toate culorile curcuboului : din roșu deveni galben, apoi portocaliu, verde, vînat, indigo și în cele din urmă violet.

— Unde naiba s-a pitit ? Cepelică, unde te-ai ascuns ?

întrebarea era vădit idioată : unde s-ar fi putut ascunde Cepelică ?

Pătlăgică îl căută în toate ungherele, se uită sub pat, privi în urcior, cercetă podeaua, pereții și tavanul, bucățică cu bucățică. Nimic. Prizonierul dispăruse, se evaporase.

— Cine l-a lăsat să fugă ? se întoarse cavalerul spre paznici, cu o înfățișare fîroasă. Voi ?

Tremurînd, gardianul șef îndrăzni să observe :

— Domnule cavaler, cheile tainiței erau la dumneavoastră.

Pătlăgică se scarpină după ureche. Da, asta așa era...

„Complicat mister" — oftă el și se așeză turcește în mijlocul celulei. „Uite — se încuraja el — stînd așa, cu capul în mîini, judeci parcă mai limpede decît în picioare."

Dar nici poziția, asta nu-i ajută la nimic. Nu găsi cheia misterului. Se ridică în picioare, cu capul vuind.

în clipa aceea, un vînt, stîrnit cine ştie cum, izbi cu putere uşa care se închise cu zgomot.

—Deschideţi, ticăloşilor ! urlă Pătlăgică — deschideţi!

—Nu se poate, înălţimea voastră. S-a înţepenit zăvorul.

Pătlăgică încercă să deschidă cu cheia, dar broasca era în aşa fel făcută că nu se putea descuia decît pe dinafară.

Văzîndu-se captiv în propria sa închisoare, fu cît p-aci să plesnească. Schimbă din nou feţe-feţe, luînd la rînd culorile curcubeului, de data asta în sens invers : din violet se făcu indigo, apoi albastru, verde, portocaliu şi cînd ajunse galben începu să-i ameninţe pe gardieni cu împuşcarea, în caz că nu-i vor deschide, pîn' ce numără la o sută.

Pe scurt, gardienii trebuiră să arunce uşa în aer cu dinamită. Explozia îl zvîrli şi pe Pătlăgică cît colo, îngropîndu-l într-un morman de pămînt şi moloz. Gardienii săpară de zor şi în sfîrşit îl scoaseră la suprafaţă, ca pe un cartof din cuibul lui. Îl tîrîră la lumină şi-l cercetară cu atenţie să vadă dacă nu şi-a scrîntit vre-un mădular. Erau toate, nevătămate, la locul lor, numai nasul îi era niţel sfîrtecat. Îi puseră pe loc un plastru, iar cavalerul fugi să se ascundă în apartamentul său, cu capul în perne. Îi era ruşine să se arate la castel cu peticul acela drept în mijlocul obrazului.

În timpul acesta Cepelică şi coana Cîrţiţă ajunseseră departe. Auziră totuşi zgomotul exploziei.

— Ce-o mai fi şi asta ? tresări băiatul.

—A, nu te nelinişti. Trageri de artilerie, probabil. Guvernatorul, prinţul Lămîie, se crede un mare geniu militar şi

cea mai mare fericire a lui e să pună la cale cîte un război,

măcar de paradă — îl lămură Cîrţiţă şi continuă să sape cu în

verşurare, proslăvind întunericul şi blestemînd lumina.

—îmi amintesc că pe vremuri am dat cu ochii de o luminare. Oh, ce privelişte înspăimîntătoare. Nu ştiam cum s-o

şterg mai repede...

— Ei, da — aprobă Cepelică — unele luminări dau o lumină orbitoare.

— Și fă-ți idee — reluă Cîrțița — luminarea era stinsă. Mă întreb și acum cu groază ce m-aș fi făcut dacă ar fi fost aprinsă ?!

Cepelică tocmai se întreba cum naiba putea o luminare stinsă să dea o lumină orbitoare, când deodată Cîrțița se opri brusc.

— Aud voci ! zise ea.

Cepelică ciuli urechile : deslușea o zarvă îndepărtată, dar nu izbutea să deosebească nici o voce.

— Auzi ? întrebă Cîrțița. Sînt glasuri! Asta nu-i a bine... Unde sînt glasuri e lume. Și unde e lume e și lumină. Ce mai tura-vura, cotim la stînga.

Încordîndu-și mai bine atenția, Cepelică recunoscuse de data asta vocea meșterului Strugure. Nu pricepea ce spune, dar de înșelat nu se înșela : cunoștea doar foarte bine vocea cizmarului. Vru să strige, să se facă auzit și recunoscut, dar se razgîndi.

„Mai bine să nu afle Cîrțița că e vorba de cunoscuții mei — își zise el. Înainte de toate trebuie s-o conving să sape în direcția celulei lor, altfel toate planurile mele cad baltă.”

— Stimată doamnă Cîrțița — rosti el — am auzit vorbindu-se cîndva de un tunel foarte întunecos, care după soco

teala mea trebuie să fie chiar prin partea locului.

— Mai întunecos decît al nostru ? întrebă Cîrțița neîncrezătoare.

— O, de zece ori mai întunecos, — minți Cepelică. Sînt convins că vocile pe care le auzim, aparțin unor persoane care se odihnesc, desfătîndu-și privirile tocmai în tunelul acela.

— Hm — mormăi Cîrțița — povestea asta mi se pare cam îndoielnică, dar văd că ții morțiș să dăm o raită într-acolo. Să

știi însă că orice risc te privește personal. Să nu zici că nu ți-am spus.

—V-aș rămîne îndatorat, — se rugă Cepelică. Cine se teme de apă nu prinde pește, și pe urmă cît trăiește — omul

învață, nu-i așa ?

—Fie, — încuviință Cîrțița, dar dacă o să te doară ochii să nu arunci vina pe alții...

Pe măsură ce înaintau, vocile se auzeau din ce în ce mai deslușit.

După cîteva minute Cepelică putu să-l audă limpede pe moș Dovleac care se tînguia :

—Totul e din vina mea... Of... totul e din vina mea... Of, de ar veni odată Cepelică.

—Mi s-a părut oare — se încruntă Cîrțița — sau ți s-a pronunțat într-adevăr numele —

—Numele meu ? făcu Cepelică mirat. Nu... eu n-am auzit.

Dar tocmai se auzea și vocea meșterului Strugure :

—Cepelică și-a dat cuvîntul că va veni să ne sloboade și va veni... Sînt sigur de asta : cum te văd și cum mă vezi.

—Ei, acum ce mai ai de zis ? se supără Cîrțița. Nu, să nu spui că n-ai auzit ! Lămurește-mă mai bine cu ce gînduri

m-ai adus pînă aici ?

—Coană Cîrțița — mărturisi Cepelică — ar fi fost de sigur mai cinstit să vă spun adevărul de la bun început.

Gla

surile pe care le-ați auzit sînt ale prietenilor mei, închiși în

temnița castelului conteselor Cireșiamare... Le-am promis c-o

să le ajut să scape...

—Aha, și te-ai gîndit că poate cu ajutorul meu...

—întocmai, coană Cîrțița — se porni Cepelică — dacă ați avut bunătatea să faceți un tunel pînă în străfundurile as

tea, vă rog din suflet, n-ați vrea să mai săpați unul prin care

să poată scăpa și prietenii mei ?

Cârțița se gîndi o clipă :

— De ce nu ? Pentru mine toate tunelele sînt la fel. O să sap un tunel și pentru prietenii tăi.

Grozav ce-ar mai fi sărutat-o Cepelica, dar mutrișoara ei era atît de mînjită cu pămînt încît nici nu se mai puteau deosebi ochii de nas și nasul de gură.

—Vă mulțumesc din inimă, coană Cîrțiță. O să vă fiu re cunoscător toată viața.

—Lasă, lasă, — zise Cîrțița emoționată. Nu e momentul să ținem discursuri. Hai la prietenii tăi.

Se așternură pe treabă și străpunseră cît ai clipi porțiu-nea de perete ce-i mai despărțea de închisoare. Dar ghinion ! Exact în clipa cînd Cîrțița își vîrîse capul în celulă, meșterul Strugure scăpărase un chibrit să vadă cît e ceasul.

înfrișată, parcă lovită peste bot, Cîrțița se trase îndărăt ca arsă și o luă la goană prin tunel, lăsîndu-l buimac pe Cepelică. Abia de mai avu timp să-i strige peste umăr :

— La revedere, domnule Cepelica. Ești un băiat de treabă și aș fi vrut să te ajut. Dar trebuia să mă previi că vom da aici peste un adevărat iad în flăcări. Nu trebuia să mă păcălești în halul ăsta.

Și alergă atît de iute, încît în urma ei, pereții galeriei se cutremurau, se surpau și se prăbușeau astupînd treptat, tot gangul cu pămînt.

Curînd, Cepelica nu-i mai putu auzi glasul și, trist, își luă în gînd rămas bun de la ea :

— Adio, bătrînă Cîrțiță. Lumea e mică și cine știe, poate într-o bună zi ne-om reîntîlni și atunci îți voi putea cere ier tare pentru că o dată te-am tras pe sfoară.

Cepelica își șterse cît putu mai bine fața cu batista și, dintr-un salt, fu în celulă, vesel și vioi ca un peștișor.

— Bună ziua, prieteni, — îi salută el cu o voce răsună toare ca o trîmbiță.

închipuți-vă bucuria tuturor. îi săriră de gât, voind care mai de care și toți deodată să-l sărute, să-l îmbrățișeze, să-l bată pe umăr prietenește, să-i strângă mîna. îl trăgeau care încotro, și îl scuturau și îl zgîlțiau atît de tare că nu-i mai rămăsese pe haină nici un fir de praf, necum de țărînă.

— încet, încetișor — se rugă Cepelică. Fraților, mă sfîrtecați...

Cu greu, în cele din urmă, izbuti să-i domolească, dar de îndată ce-i povesti pătaniile lui, veselie li se preschimbă în leznădejde.

— Va să zică și tu ești prizonier ? La fel cu noi ? întrebă neșterul Strugure.

— Nici mai mult nici mai puțin.

— Și dacă gardienii or să te gabjească aici ?

— Asta nu-i absolut necesar — zise Cepelică — la nevoie o să mă ascund în vioara profesorului Pară.

— Și pe noi cine ne mai scoate de aici ? bodogănea lelea Lbenița, în timp ce moș Dovleac suspina din rărunchi :

— Totul e din vina mea... Of !... Numai și numai din vina mea...

Cepelică ar fi vrut să-i mai îmbărbăteze cît de cît, dar cu oate strădaniile îi fu peste putință. Lui însuși, de altfel, situația nu-i apărea de loc trandafirie.

UNDE SE VA AFLA DE CE DOARME PĂTLĂGICĂ
CU CIORAPII ÎN PICIOARE

Așteptînd să-i treacă julitura de pe nas, Pătlăgică stătea tot timpul în pat, pipăindu-și plasturele. Nu suîlase o vorbuliță despre fuga lui Cepelică. Lăsa doar să se înțeleagă că din motive de ordin administrativ îl mutase în temnița comună.

Căpșunica îl urmărea ca o umbră, dar nu izbuti să descopere unde ține cheile închisorii. Hotărî atunci să se sfătuiască cu Cireșel, care după cum știți, căzuse la pat de cîteva săptămîni și nu mai contenea cu plînsul.

Cînd află de la fată toate cele întîmplate, zvîrli plapuma deoparte și sări în picioare.

—Cepelică în închisoare ? Nu voi îngădui una ca asta !

Dă-mi ochelarii!

—Ce-ai de gînd să faci ?

—Să-l eliberez, declară vicontelescu cu glas hotărît. Pe el și pe toți ceilalți.

—Dar cheile sînt la Pătlăgică. Cum o să i le iei ?

—O să le șterpelesc. Pregătește un tort! Vei presăra înăuntru praf de dormit! Îl vei duce apoi lui Pătlăgică, care-i

mort după dulciuri. Înștiințează-mă de îndată ce-l vezi

ador mit. Executarea ! între timp voi face și eu cîteva investigații.

Uluită de energia micului viconte, Căpșunica nu mai conținea să repete :

— Ce schimbat e ! Doamne, ce schimbat e !

Nu mai puțin uluite de această schimbare erau contesele Cireșiamare, precum și don' Pătrunjel împreună cu tânărul duce Mandarină, pe care vicontele îl întâlnește în expediția sa de recunoaștere.

—Dar e vindecăt, — exclamă contesa Prima, nu fără o umbră de mulțumire în glas.

—Nici n-a fost vreodată bolnav, — spuse ducele Mandarină, strîmbîndu-se a lehamite. Prefăcătorie ! Teatru !

Contesa Secunda se grăbi să-i dea dreptate. Nu de alta, dar se temea de toanele vărului ei. de unul din acele costisitoare capricii, care îl făceau să se cocoțe pe dulap și s-o amenințe că-și curmă viața dacă nu-i de aceeași părere.

Cireșel aflase între timp de la un paznic îmbucurătoarea știre că Cepelică a evadat din carcera secretă. Nu renunță totuși la planul de a elibera pe ceilalți prizonieri. „Prietenii lui Cepelică sînt și prietenii mei"! își zise el.

Prin întrebări meșteșugite descoperi de la un gardian bătrîn că Pătlăgică poartă cheile închisorii într-o pungă cusută într-unui din ciorapi.

„Asta încurcă totul... Pătlăgică doarme totdeauna cu ciorapii în picioare. Va să zică trebuie făcut așa fel ca să doarmă buștean, să i le putem lua fără să simtă nimic", chibzui Cireșel și porunci Căpșunichii să amestece în tort o porție dublă de somnifer.

Odată cu căderea nopții, fata se înfățișă înaintea cavalerului cu un minunat tort de ciocolată.

— Nu vei avea de ce să te plîngi de stăpînul tău — îi făgădui el — cînd mă voi vindeca o să-ți dăruiesc hîrtiuța unei praline pe care am mîncat-o acum un an. Tii, ce parfum are !



*...Cireșel, dezbrăcîndu-i cu grijă ciorapii, scoase la iveală legătura cu **chel**.*

Capșunica se plecă pînă la pămînt în semn de adîncă mulțumire. Cînd reveni la verticală, Pătlăgică dormea tun. Începuse să sforăie ca o orchestră întreagă de contrabași.

Îl înștiința pe Cireșel și, împreună, ținîndu-se de mînă se îndreptară spre apartamentul cavalerului, strecurîndu-se prin coridoarele întunecate ale castelului.

Trecură și prin fața camerei tînărului duce Mandarină, care la această oră tocmai făcea exerciții de sărituri.

Ca să-și poată executa primejdioasele salturi pe mobile și de pe mobile, ori de cîte ori avea de susținut vreo pretenție mai însemnată, ducele Mandarină avea, se înțelege, nevoie de un antrenament cît se poate de temeinic. Mandarină exersa numai noaptea.

Cireșel și Capșunica chitiră pe rînd pe gaura cheii și-1 zăriră sărind ca o pisică de pe dulap pe policandru, apoi de pe tăblia patului pe rama oglinzii și de acolo pe spatele unui scaun. Pe perdele se cățara cu o iuțeală de necrezut. Devenise un acrobat perfect.

Odaia lui Pătlăgică nu era cu totul cufundată în întuneric. Capșunica avusese grijă să lase obloanele deschise și razele lunii pătrundeau înăuntru.

Pe Pătlăgică îl găsiră sforăind din răspuțuri. Tocmai visa cum Capșunica îi mai adusese un tort și tot de ciocolată, mai mare, cît o roată de moară. Și se făcea că nesățiosul baron Portocală îi aținea într-una calea, cerîndu-i amenințător jumătate din tort. Iar el, gata să-și apere drepturile, scosese bătăios sabia din teacă. Baronul o luase la fugă, dînd bice nenorocitului de Fasole, care se frîngea din șale sub povara căruciorului.

De cum scăpă de baron, îi apăru tînărul duce Mandarină cățărat în vîrfurile unui plop înalt, urlînd cît îl ținea gura : „Ori îmi dai jumătate din tort, ori mă arunc cu capul în jos. Păzea!"

După cum vă dați seama, numai vise plăcute nu avea Pătlăgică. Toți voiau să-i smulgă tortul acela blestemat și pînă la urmă însuși tortul se apucă să-i joace festa.

Ciocolata se prefăcuse dintr-odată în carton. Și cînd cavalerul, fără să bănuiască nimic, mușcă cu lăcomie din el, se pomeni cu gura plină de ceva groaznic, ca o pastă de rumeguș.

În timp ce Pătlăgică se zbătea pradă coșmarului, Căpșunica îi dezvelise picioarele, iar Cireșel, dezbrăcîndu-i cu grijă ciorapii, scosese la iveală legătura cu chei.

—S-a făcut, — șopti el înfiorat.

—Dacă observă lipsa cheilor, face moarte de om, se în grozi fata privind spre Pătlăgică.

—Să mergem, nu cumva să se trezească.

—Nu-i nici un pericol. Am pus atîta praf că ar fi ajuns la sigur pentru o armată întreagă de dușmani.

Ieșiră tiptil din cameră, închiseră binișor ușa și coborîră treptele cu inima cît un purice.

Deodată Cireșel se opri încurcat.

—Și gardienii ?

—Doamne, de gardieni am uitat cu totul!

Căpșunica își vîrî gînditoare un deget în gură. Se obișnuise să-și scoată ideile din deget: cum își sugea un deget, hop și ideea.

— Am găsit — chicoti înveselită. Eu mă duc în dosul castelului și strig ca din gură de șarpe : „Ajutor, ajutor !". Tu alergi la gardieni și-i trimiți încoace. O să rămîi singur, des chizi închisoarea și... Asta e !

Înșelătoria reuși de minune. Căpșunica se văita și tipa „Ajutooor !" atît de sfîșietor încît și arborii dacă ar fi avut urechi ar fi ieșit din rădăcini să-i vină într-ajutor.

Gardienii, alarmați de Cireșel, țîșniră într-acolo, ca niște ghiulele de tun.

— Grăbiți-vă, în numele cerului — îi îndemna băiatul, frângându-și mâinile — au năvălit tâlharii ! Tâlharii !

Rămas singur, Cireșel deschise poarta celulei și care nu-i fu mirarea când printre ceilalți prizonieri îl zări și pe Cepelică.

—Tu aici ? Cum așa ?

—Lasă, o să-ți povestesc altădată pe îndelete. Acum nu-i timp de pierdut.

—Luați-o pe aici — îi îndrumă Cireșel arătându-le o cărăuie ce ducea de-a dreptul spre pădure. Gardienii au luat-o

în partea cealaltă.

Pe lelea Lubenița, mult prea grasă ca să poată fugi, o dădură de-a rostogolul ca pe un butoiaș.

Cepelică rămase cel din urmă. îl îmbrățișa cu căldură pe viconte, care avea ochii plini de lacrimi.

—Te-ai purtat vitejește — îl felicita Cepelică scuturându-i mâinile — și ca să-ți spun drept, eu unul n-am crezut nici

o clipă că ai fost cu adevărat bolnav.

—Acum ia-ți tălpășița să nu te înhațe din nou.

—Ne vom vedea în curînd. — îl asigură Cepelică la plecare. Cît despre Pătlăgică, las' pe mine, îi coc eu și altele, tot una și una.

Din două salturi îi ajunse pe ceilalți din urmă și puse voinește umărul s-o rostogolească pe mătușa Lubenița.

Cireșel, la rîndul lui, urcă în apartamentul cavalerului și așeză cheile la locul lor, adică la călcîiul ciorapului drept al lui Pătlăgică.

Gardienii în acest timp o găsiră pe Căpșunica dîndu-se de ceasul morții. Se trîntise la pămînt, își sfîșiase șorțul și își zgîriase obrazul, ca să-i facă să creadă într-un atac banditesc.

—încotro au luat-o ? o întrebară gardienii gîfîind.

—Pe acolo, — sughiță Căpșunica arătându-le drumul spre sat.

Gardienii se îndreptară în goană mare spre sat, îi dădură ocol de cîteva ori și arestară în cele din urmă un pisoî, în ciuda protestelor sale mai mult decît zgomotoase.

—Sîntem într-o țară liberă — miorlăia el indignat. N-aveți dreptul să mă arestați, și taman cînd șoarecele pe care-l pîn-desc de ore întregi se hotărîse în sfîrșit să-și părăsească as cunzișul.

—în închisoare o să găsești șoareci cu duiumul, — îl li niști gardianul șef.

O jumătate de oră mai tîrziu, ajunși la castel, gardienii găsiră închisoarea pustie.

Nu cred că e nevoie să vă mai spun ce mutre înspăimîntate făcură.

închiseră grăbiți motanul în celulă, apoi, de frica furiei lui Pătlăgică, lăsară totul baltă și, zvîrlind claie peste grămadă puști și baionete, o luară la sănătoasa.

A doua zi, dis-de-diminează, Pătlăgică coborî din pat și se privi în oglindă.

— Nasul e vindecăt, — se bucură el. în sfîrșit pot să-mi scot urîtenia asta de plasture și să mă duc să iau interogatoriul arestaților.

Luă cu sine pe domnul Mazăre, în calitate de avocat, și pe don' Pătrunjel ca grefier, pentru a însemna răspunsurile arestaților. Toți trei, unul după altul, pășeau spre închisoare, țănoși și cu fețe grave, cum de altfel se și cere unor magistrați ce se respectă.

Pătlăgică scoase cheile din ciorapul drept, descuie ușa celuleiși... făcu un salt atît de brusc înapoi, încît îl răsturnă pe don' Pătrunjel, ce se afla în spatele lui.

Dinăuntru se auzea un mieunat atît de jalnic că ar fi mișcat și pietrele.

— Ce faci aici ? îl întrebă Pătlăgică pe pisoî, după ce-și reveni din buimăceală.

— Mă doare burta — se tînguia pisoiiul — transporta-
ți-mă, vă rog, la infirmerie, sau trimiteți-mi cel puțin un
doctor.

Motanul își petrecuse toată noaptea vînînd șobolani și se
ghiftuise într-atîta, încît din bot, printre dinți, îi atîrnau nici
mai mult nici mai puțin decît vreo două sute de cozi.

Cavalerul îi dădu drumul cu îngăduința de a se înapoia
la închisoare, ori de cîte ori va avea poftă să vîneze. Ba chiar
îi puse în vedere :

— Dacă ai fi atît de amabil să păstrezi cozile șobolanilor
vînați, pentru a dovedi cu ele activitatea dumitale în folosul
obștesc, administrația castelului îți va plăti osteneala cu o lef-
șoară, bineînțeleles în raport cu numărul cozilor colecționate.

îndată după aceasta, Pătlăgică trimise guvernatorului o
telegramă ce suna așa :

„La castelul Cireșiamare situația extrem de gravă stop
prezența alteții voastre absolut necesară împreună cu un ba-
talion de Lămîiași stop".

GRĂDINARUL PRAZ ÎȘI BATE JOC
DE INSTRUMENTELE DE TORTURĂ

In dimineața zilei următoare guvernatorul, prințul Lămîie, își făcu apariția pe ulițele satului, însoțit de o suită de patruzeci de Lămîi și de un batalion de Lămîiași.

Zarva clopoștelor, pe care — după cum știți — îi purtau cu toții agățați în vârful pălăriilor, sculă tot satul în picioare.

Praz, ce tocmai se dichisea în fața oglinzii, își întrerupse pentru o clipă periatul mustăților și se plecă curios peste pervaz. Așa și fu arestat, cu o jumătate de mustață în sus, iar cu cealaltă, atîrnînd în jos.

—Numai nițel, vă rog, dați-mi voie să-mi perii și jumătatea stîngă, — se ruga Praz de Lămîiașii ce-l duceau la închisoare.

—Ia mai țineți fleanca sau vrei să-ți intrăm cu briciul în mustăți, ca să nu te mai ostenești de loc cu periatul ?

Și Praz tăcu mîlc de teamă să nu-și piardă sub ghilotina amintită singura podoabă.

Domnul Mazăre fu și el ridicat. Avocatul se zbătea și se smucea țipînd pițigăiat :

— E o eroare, eu sînt avocatul castelului, consilierul ca valerului Pătlăgică... E o eroare. Eliberați-mă imediat... Protestez !

Dar protesta de-a sarda.

Lămîiașii se instalară în parcul castelului. Lectura tăblițelor domnului Pătrunjel îi distra de minune un timp, dar socotind apoi că-i mult mai amuzant să le încalce, începură să rupă florile, să pescuiască cu tichiile peștișorii de aur din bazin, să tragă cu pușca în geamurile serelor și să facă tot felul de glume la fel de reușite.

Contesele alergau ținându-se cu mâinile de cap de la un comandant la altul.

—Vă rugăm din suflet, domnilor, porunciți să înceteze debandada asta... Nimicesc tot parcul...

—Eroii noștri — răspunseră ei — au nevoie de puțină destindere, după osteneala războinică... Și în definitiv merită

și ei un pic de sacrificii și chiar de recunoștință din partea dum

neavoastră.

Contesele își dădură cu părerea că arestarea lui Praz și Mazăre nu era cine știe ce osteneală. Comandanții se supărară foc :

— Da ? Foarte bine. O să le dăm atunci ceva de lucru, ca să-mi merite băieții solda. De pildă... Ce-ar fi să-i punem să vă aresteze pe amîndouă ?

Nemaiavînd la cine se plînge, contesele se adresară prințului Lămîie. Acesta se încartiruisă cu toți cei patruzeci de Lămîi din suită, în cele mai frumoase odăi ale castelului și se purta foarte puțin respectuos față de Pătlăgică, de baron, de duce, de Pătrunjel și chiar față de contese.

Baronul devenise îngrijorat :

— O să vedeți — prorocea cu voce joasă — ăștia n-o să se cărăbănească pînă nu ne-or da gata toate proviziile. O, ce pacoste... O să ne lase în cea mai neagră mizerie. Ce catastrofă ! N-o să mai avem nici după ce bea apă...

În sfîrșit, guvernatorul deschise ancheta. Ordonă să fie adus Praz.

Don' Pătrunjel își suflă nasul în nelipsita lui batistă cu pătrățele și se pregăti să noteze declarațiile, iar Pătlăgică se așează în dreapta guvernatorului ca să-i șoptească ce avea de făcut, lucru absolut necesar, prințul fiind teribil de uituc.

De altfel nu avea nici o inteligență prea sclipitoare. Singurul lucru cu adevărat sclipitor cu care se putea mândri capul său fiind clopoțelul de aur din vârful pălăriei.

Cînd îl zări pe anchetat, exclamă :

— Ce mustață superbă ! Pe onoarea mea, n-am mai văzut în tot ținutul una la fel de lungă, de mătăsoasă și de ferche zuită.

Praz și-o spilcuise într-adevăr cu deosebită grijă, deoarece nu avea altă distracție în închisoare.

—Mulțumesc, înălțimea voastră, — răspunse el cu umi lință.

—Și pentru că tot sîntem împreună — reluă guvernatorul — o să te înalț la rangul de cavaler al Mustății-de-Argint.

Hei, Lămîiași !

Dregătorii sosiră în pas alergător.

— Aduceți-mi o cunună de cavaler al Ordinului Mustății-de-Argint !

Aceștia aduseră pe o tavă o mustață răsucită colac — de argint, se înțelege — ce se așeza ca o cunună în jurul capului.

Praz era năuc de-a binelea. Va să zică de asta îl aduseseră între baionete : ca să-l decoreze, și nu așa cum crezuse, pentru interogator.

Se înclină în fața prințului, care, foarte satisfăcut, îi așează pe vârful capului înalta distincție, îl îmbrățișa și îl sărută mai întîi pe vârful drept, apoi pe cel stîng al mustății. Pe urmă, zăpăcit cum era, se pregăti de plecare.

Pătlăgică se aplecă și-i șopti la ureche :

— Alteță, îmi permit respectuos să vă atrag atenția că ați investit drept cavaler un tîlhar primejdios.

— Din clipa cînd l-am investit cavaler — răspunse prințul cu demnitate — nu mai e un tâlhar. Am zis. Și acum hai să-i luăm interogatoriul.

Întorcîndu-se spre Praz îl întrebă dacă știe cumva în ce parte au fugit prizonierii și unde este ascunsă căsuța lui Dovleac.

La amîndouă întrebările Praz avu un singur răspuns : „Nu știu”.

Pătlăgică se făcu foc și pară :

—Alteță, asta-i o minciună sfruntată. Propun să fie pus la cazne pînă ce va mărturisi adevărul adevărat, tot adevărul

și numai adevărul !

—Foarte bine, cît se poate de bine — aprobă prințul rînjind cu satisfacție. Să fie torturat! /

Uitase cu desăvîrșire că-l decorase cu cîteva minute înainte și hain cum era, se îmbujora de fericire la gîndul că va fi de față la tortură.

— La ce cazne să-l supunem ? întrebă călăul care sosise cu toate sculele sale : furci, clești, secure și chiar cu o cutie de chibrituri, pentru a da foc, la nevoie, rugului.

— Smulgeți-i mustățile, — porunci guvernatorul.

Călăul începu să tragă de ele, să le smucească, se căzni din răputeri, pînă ce ajunse lac de nădușeală, dar nu reuși să clinească nici măcar un firicel din mustața care, ca frînghie de rufe, dobîndise o extraordinară elasticitate și rezistență.

În ce-l privește pe Praz, acesta nici nu se sinchisea, ba chiar zîmbea pe sub mustăți. În cele din urmă, călăul, frînt de oboseală, se prăbuși ca o cîrpă, pierzîndu-și cunoștința.

Dus într-o celulă secretă și uitat acolo, bietul Praz fu nevoit să se hrănească cu carne crudă de șobolani, iar mustața îi crescua atît de mare, încît, nemaiîncăpînd în celulă, se răsucise într-o parte și alta, ca doi colaci de sîrmă.

Cînd îi veni rîndul, domnul Mazăre se aruncă la picioarele guvernatorului și începu să i le sărute cu aprindere, mi-logindu-se pierdut :

—îndurare, alteță. Sînt nevinovat.

—Rău, domnul meu, foarte rău. Dacă ți-ai mărturisi vi novăția te-aș elibera pe loc. Dar pentru că susții că ești nevi

novat, lucrurile stau cît se poate de prost pentru dumneata.

Dovedește că ești nevinovat.

— ?!

— Poți să ne spui, de pildă, unde s-au refugiat prizo nierii ?

— Nu, alteță, — răspunse el tremurînd.

Așa și era, habar nu avea.

— Vezi — exclamă prințul Lămîie — că nu ești în stare să dovedești nimic ?! Cum să te eliberez atunci ? Pe ce temei?

Avocatul aruncă o privire deznădăjduită lui Pătlăgică, dar acesta, cu ochii ațintiți în tavan, părea să nu aibă nimic mai bun de făcut decît a-și explora cu degetele nasul.

Domnul Mazăre își dădu seama că-i pierdut și-l apucă o furie cumplită împotriva protectorului și stăpînului său care-l părăsea cu cîinoșenie la ananghie.

— N-ai putea să ne spui — continuă prințul Lămîie — unde e ascunsă casa lui Dovleac ?

Asta o știa prea bine domnul Mazăre, din acea faimoasă dimineată cînd trăsese cu urechea la discuția dintre Cepelica și ceilalți țărani.

„Dacă destăinui ascunzătoarea — își făcu el socoteala — voi fi liber. Dar cu ce o să mă aleg ? Acum am văzut cît le plă-tește pielea nobililor mei amici. Cît timp s-au folosit de titlul și de iscusința mea avocătească pentru a înșela pe ceilalți mă invitau la masă și mă linguseau. Nu, nu vreau să-i mai ajut. Să poftească să se descurce singuri. Eu n-am să suflu o vorbă, nici să mă taie. Fie ce-o fi...”

Răspunse tăios :

—Nu, nici asta nu știu.

—Minți — urlă Pătlăgică — știi prea bine, dar nu vrei să spui.

Asta n-o mai putu îndura Mazăre. Se ridică în vârful picioarelor, ca să pară mai înalt, îl țintui cu o privire ucigătoare pe Pătlăgică și-i aruncă în obraz :

— Da ! Știu unde se află căsuța, dar n-am să vă spun nici în ruptul capului. Niciodată, mă auzi ? Niciodată.

Prințul Lămîie îl privi cu sprîncenele arcuite de nedumerire.

— Gîndește-te bine, amice, — îl sfătui el sec. Dacă nu mărturisești, voi fi nevoit să te spînzur.

Lui Mazăre începură să-i tremure genunchii, apoi i se muia de tot. își pipăi îngrozit gîtul: o clipă i se păru că simte lațul strîngîndu-i beregata. Rămase însă neclintit.

— Spînzurați-mă — spuse el mîndru — spînzurați-mă chiar acum !

Și după ce rosti aceste cuvinte, deveni alb ca varul — lucru cu totul neobișnuit pentru o mazăre — și leșină. Don' Pătrunjel consemnă în procesul-verbal : „Acuzatului i-a venit rău din pricina remușcărilor.” își suflă apoi nasul în cearșaful lui cadrilat și închise registrul. Interogatoriul se terminase.

MAZĂRE SALVEAZĂ, FĂRĂ SĂ VREA, VIAȚA
CAVALERULUI

Domnul Mazăre se trezi în întuneric și crezu că a fost spânzurat.

„Am murit, — îi trecu prin minte. Și fără îndoială că mă aflu în iad... Mă miră numai că e așa puțin foc pe aici. Adică, la drept vorbind, nu e de loc. Ciudat : un iad atât de întunecos, fără smoală și pucioasă aprinsă... E imposibil...”

În aceeași clipă scrîșnetul unei chei ce se învîrtea în broască și scîrțîitul balamalelor îl făcu să se dezmeticească de-a binelea. Va să zică nu murise. Era la închisoare. Îngrozit de această neașteptată descoperire se pitula într-un ungher, așteptînd să se ivească în pragul ușii călăul însoțit de Lămîiași.

Lămîiașii apărură într-adevăr, dar în mijlocul lor nu se găsea călăul cel fioros, ci... cavalerul Pătlăgică în persoană, legat fedeleș, ca un salam de iarnă.

În virtutea obișnuinței, domnul Mazăre sări în picioare și se pregăti să-i iasă în întâmpinare, dar se opri locului.

„Ce-mi veni ? Acum doar e pușcăriaș ca și mine...”

Și deși nu-i mai rămăsese nici urmă de simpatie pentru cavaler i se adresă cu bunăvoință :

— Așadar, ați fost arestat și dumneavoastră.

— Arestat ? Zi mai bine că m-au condamnat la moarte,
Voi fi spânzurat mâine în zori, după dumneata. Sau poate
nu
stii că asta-i celula osîndiților.

Avocatul îl ascultă buimăcit.

— Prințul Lămîie — continuă Pătlăgică — și-a ieșit din
sărite că nu poate să-i dea de cap poveștii ăleia. Știi ce-a fă-
cut ? M-a învinuit în fața conteselor că eu însumi aș fi capul
complotului urzit împotriva castelului și m-a oshîdit la spînzu-
rătoare.

Domnul Mazăre nu știa dacă să se bucure sau să-l compă-
timească.

În cele din urmă, îl bătu cu palma peste genunchi :

—Curaj, domnule cavalier ! Nu vă pierdeți firea ! Vom
muri împreună...

—Slabă mîngîiere, — scînci Pătlăgică. Totuși, îngădu-
ie-mi acum, în pragul morții, să-ti cer iertare că nu te-am
spri-

jînit îndeajuns în timpul interogatoriului. Înțelege
dumneata,

era în joc capul meu...

—Eh, ce-a fost a fost, să nu mai dezgropăm morții, —
zise Mazăre împăciuitor. Acu' sîntem tovarăși de
suferință...

Mai bine să încercăm să ne ajutăm unul pe altul.

—Sînt de aceeași părere, — răsufală ușurat Pătlăgică. Mă
bucur din inimă că nu-mi porți pică.

Scoase din buzunar o felie de tort și o împărți frățește cu
domnul Mazăre, care față cu atare mărinimie se holba năuc,
nevenindu-i să-și creadă ochilor.

—E tot ce mi-au mai lăsat — oftă Pătlăgică, dînd din cap
cu tristețe.

—Eh, așa-i viața, ca un scrînciob — filozofa Mazăre —
cînd te saltă, cînd te coboară. Pînă mai ieri tăiați și
spînzu-

rați în tot castelul și acum ați ajuns un biet prizonier.
Cavalerul mesteca tortul în tăcere.

—Știi — zise el într-un târziu — mai că-mi pare bine că Cepelică m-a dus de nas. Zău. în fond e un puști isteț și cum

secade. Și tot ce-a făcut a făcut doar ca să-i ajute pe sărmanii oameni.

—Asta așa e, — aprobă domnul Mazăre.

—Cine știe — suspină Pătlăgică — cine știe unde se ascund acum bieții evadați ? Crede-mă, aș vrea din suflet să pot face ceva pentru ei.

—Și cam ce-ați putea face în situația în care vă aflați ?

—Ai dreptate... Chiar că nu știu.

—Nici eu, destăinui Mazăre care, văzînd că Pătlăgică se poartă atît de prietenos, deveni vorbăreț. Habar n-am... De alt fel nici nu știu unde se află. Știu doar unde e ascunsă casa lui

Dovleac.

La auzul acestor cuvinte, inima cavalerului încetă să mai bată.

„Pătlăgică — își zise el — fii atent la ce trăncănește dobitocul ăsta... poate mai există vreo porțiță de scăpare pentru tine.”

—Știi într-adevăr ? întrebă el cu voce sugrumată.

—Sigur că știu, dar n-o să divulg niciodată secretul. Nu vreau să mai aduc vreo belea pe capul bieților oameni.

— Aceste sentimente îți fac cinste, domnule avocat. Dacă aș ști, nici eu n-aș da ceva în vileag... N-aș vrea pentru nimic în lume ca sărmanii de ei să mai pătimească din vina mea.

— Dacă-i așa — zise domnul Mazăre emoționat — dați-mi voie, sînt fericit să vă strîng mîna.

Pătlăgică îi întinse mîna și și-o lăsă strînsă îndelung. Domnul Mazăre capătă brusc o nemaipomenită mîncărime de limbă.

— Nici nu vă puteți închipui — zise el înveselit — cît de aproape de castel se află căsuța... Și noi eram atît de proști, că nici nu ne dădea prin minte.

—Da ? în ce loc anume ? întreabă Pătlăgică cu un ton nepăsător.

—Dumneavoastră, îndrăznesc să vă spun, domnule cavaler, mâine veți muri o dată cu mine și amîndoi vom duce se

cretul în mormînt.

—Desigur — lacrimă Pătlăgică — mâine în zori adio viață, iar cenușa noastră va fi risipită în cele patru vînturi.

Domnul Mazăre se lipi cît putu de strîns de tovarășul lui de ștreang și-i șopti la ureche :

— Căsuța lui moș Dovleac este ascunsă în pădure și e dată în grija domnului Afină.

Pătlăgică îl lăsă să spună tot ce avea de spus apoi îl apucă de mînă și i-o strînse călduros :

—Dragul meu prieten, îți mulțumesc din toată inima că mi-ai încredințat această taină importantă. Pur și simplu mi-ai salvat viața.

—Eu ? V-am salvat viața ? Vă arde de glume ?

—Cîtuși de puțin, — răspunse Pătlăgică ridicîndu-se în picioare.

Se duse apoi la ușă și bătu cu pumnii în ea pînă ce Lămîiașii veniră s-o deschidă.

— Conduceți-mă de îndată la prințul Lămîie — porunci el semeț, cu obișnuitul lui ton obraznic. Am să-i fac destăinuiri importante.

Cavalerul îi povesti prințului tot ce aflase. Prințul nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

Hotărîră să meargă chiar a doua zi, imediat după execuția domnului Mazăre, să ridice căsuța din pădure.

DOMNUL MAZĂRE AJUNGE LA SPÎNZURĂTOARE

În mijlocul pieței din sat fu ridicată o spînzurătoare de toată frumusețea.

Spînzurătoarea era cocoțată pe un podium, podiumul avea o trapă, iar trapa urma să se deschidă sub picioarele condamnatului, în clipa cînd călăul apăsa pe un buton.

Călăul trebuia să apese pe un buton imediat ce agăța în ștreang pe domnul Mazăre, iar domnul Mazăre urma să se prăvale înlăuntru și să rămînă acolo pînă se va înțepeni pe veci...

Cînd, veniră să-l ia la spînzurătoare, domnul Mazăre făcu tot ce-i stătu în putință ca să mai cîștige timp.

Își aminti mai întîi că nu se bărbierise, îi veni apoi în minte să se spele pe cap și în cele din urmă ajunse la concluzia că-i crescuseră prea lungi unghiile de la picioare și că e absolut necesar să și le scurteze.

Călăul se împotrivi, pentru că pierdea astfel o groază de vreme, dar nu putea nesocoti ultima dorință a unui condamnat la moarte- așa încît îi aduse o foarfecă.

Domnul Mazăre își tăie unghiile timp de două ore. Pînă la urmă, nemaivînd ce scorni, fu nevoit să pornească pe ultimul drum.



Călăul trase gluga peste capul avocatului...

În timp ce suia treptele eșafodului, o spaimă nebună puse stăpînire pe el. Va să zică trebuie să moară, să se prăpădească, să se ofilească el, atît de mic, atît de verde și de rotofei. Oh, și cît de greu este să te desparți de viață cînd ești proaspăt ras, spălat la cap și cu unghiile tăiate !

Tobele începură să răpăie. Călăul trase gluga peste capul avocatului, numără pînă la treisprezece, pentru că era superstițios, și apăsă pe buton. Trapa se desfăcu și-l înghiți pe domnul Mazăre ca o gură de întuneric.

„De data asta m-am dus pe copcă, — îi fulgeră prin minte. Sînt mort.” Auzi ca prin vis un glas fornăit :

— Tai-o dumneata, domnule Cepelică. M-a orbit de tot lumina asta.

Domnul Mazăre simți cum cineva îi taie frînghia din jurul gîtului și auzi din nou același fornăit lîngă ureche :

— Dă-i să tragă o dușcă din siropul ăsta de cartofi. E un strașnic întăritor. Noi, cîrțițele, nu pornim niciodată la drum fără el.

Drace, oare ce se întîmplase ?

EXPLICAȚII LA CAPITOLUL PRECEDENT

Ce se întîmplase ? Pur și simplu cele ce urmează : Cepelica aflate despre primejdia ce-l păștea pe Mazăre de la Ridichiuța, care la rîndul ei știa totul de la Căpșunica. Băiatul se găsea ascuns, laolaltă cu ceilalți evadați, într-o peșteră din pădure, nu departe de căsuța lui Dovleac. Vestea îl pusese într-o mare încurcătură. Ca să se poată concentra, fu nevoit să împrumute sula meșterului Strugure și abia după o scărpinătură zdravănă găsi de cuviință să i-o înapoieze.

— Mulțumesc, am găsit, — spuse el și o luă la goană.

Nimeni nu-l întrebă ce găsisese, doar moș Dovleac suspină încrezător :

— Dacă spune el că a găsit, o fi găsit!

Ca să găsească însă ce „găsisese”, Cepelica trebui să caute o bună bucată de vreme. Se opri în mijlocul unui cîmp presărat cu mușuroaie. Din cînd în cînd răsărea încă unul fraged și rotund, ca o ciupercă. Așadar, Cîrțița era în plină activitate.

Cepelica așteptă pînă ce un nou mușuroi se ivi chiar la picioarele lui, îngenunche și strigă :

—Doamnă Cîrțiță, doamnă Cîrțiță, sînt eu, Cepelică !

—Daa, matale ești, — mormăi Cîrțița morocănoasă. Află

atunci că încă sînt pe trei sferturi oarbă, de cînd am avut ghinionul să te întîlnesc data trecută. Nu cumva ai de gînd să-mi propui o nouă expediție în căutare de grote luminoase ?

—Nu vorbiți cu păcat, doamnă Cîrțiță... Mi-am regăsit prietenii numai și numai mulțumită dumneavoastră. Am izbu

tit să ne eliberăm și ne-am ascuns deocamdată într-o peșteră din apropiere.

—Mulțumesc pentru informații, dar află că toate astea nu mă interesează cîtuși de puțin. La revedere !

—Doamnă Cîrțiță, doamnă Cîrțiță — o strigă din nou Cepelică — vă rog, ascultați-mă.

—Bine, vorbește odată, dar să-ți iasă din cap că aș mai fi dispusă să-ți dau o mîină de ajutor.

—Nu e vorba de mine, ci de avocatul Mazăre. Vor să-l spînzure mîine dimineată.

—Să-i fie de bine —răspunse Cîrțiță — aș veni cu plăcere, zău așa, cu condiția să ajut la înnodarea lațului.

Nu-mi

sînt^ simpatici avocații și nu pot suferi mazărea.

Pe scurt, ca s-o înduplece, trebui să-i toarne cîte în lună și cîte în stele. De altfel băiatul nu-și pierduse nădejdea nici o clipă.

Sub învelișul ei întunecat și aspru Cîrțiță ascundea o inimă de aur și n-ar fi fost în stare să-și refuze ajutorul pentru o cauză dreaptă.

Așa se și întîmplă. înduișată, dar bombănind încă, Cîrțiță îl întrerupse la un moment dat :

—Ia nu-mi mai împuia atîta capul. Ți se învîrtește limba ca o morișcă... Spune-mi mai bine în ce direcție să sap.

—în direcția nord — nord-vest — răspunse Cepelică să rind în sus de bucurie.

Cit ai clipi din ochi Cîrțiță sfredeli un tunel larg, pînă de-desubtul spînzurătorii, și apoi amîndoi se așezară sub chepeng în așteptarea evenimentelor.

Cînd trapa se deschise și se pomeniră cu domnul Mazăre legănîndu-se ca un fir cu plumb, Cepelică reteză la repezeală funia, îi dădu pe gît din siropul de cartofi al Cîrțiții și ca să fie sigur că-și vine în fire îi mai trase și cîteva perechi de palme.

Domnul Mazăre, după cum lesne vă puteți închipui, era atît de fericit, încît se credea la porțile raiului.

—Oh, domnule Cepelică, ai murit și dumneata ? Uite ce nostimă întîmplare. Auzi domnule, să ne întîlnim pe negîndite aici, în Paradis.

—Ei, avocate, trezește-te ! îl zgîlțîi Cîrțița. Aici nu-i nici rai, nici iad. Și eu nu sînt nici sfîntul Petre, nici Scaraoțchi.

Sînt o Cîrțiță bătrînă, care arde de nerăbdare să-și vadă de

treburile ei. întinde-o cît mai repede de aici și fă tot posibilul

ca pe viitor să-mi ieși în cale cît mai rar. De fiecare dată cînd

mă întîlnesc cu vreunul din voi mă aleg cu o insolație.

În groapa de la piciorul spînzurătoarei era întuneric beznă, dar pentru Cîrțiță era atîta lumină că-i fierbeau creierii în cap.

În sfîrșit, se dezmetici și domnul Mazăre și își dădu seama pe ce lume se află. Înțelegînd că își datorează viața Cîrțiței și lui Cepelică, nu mai contenea să le mulțumească. Îi îmbrățișa cînd pe unul, cînd pe celălalt, ba vru chiar să-i îmbrățișeze pe amîndoi deodată, dar nu reuși să-i cuprindă cu brațele sale prea scurte.

Cînd se mai potoli, o porniră tustrei prin tunel, prin care, după un timp, făcînd o întoarcere la dreapta, Cîrțița sapă o nouă galerie spre peștera unde se aflau meșterul Strugure, moș Dovleac, Pară și ceilalți evadați.

Avocatul fu primit cu mare entuziasm : uitaseră cu toții dușmănia din trecut.

Cîrțița se despărți de noii săi prieteni cu lacrimi în ochi.

— Dacă ați avea puțină minte ați veni să locuiți cu mine la subsol — îi certă dînsa — acolo nu-s nici spînzurători, nici.

Pătlăgici, nici Lămîi, nici Lămîiași. Mamă, ce trai ați mai duce, în liniște și — mai ales în întuneric. Oricum, dacă aveți vreodată nevoie de mine dați-mi de știre. Aruncați un bilețel în gaura asta. Voi trece din cînd în cînd pe aici să aflu noutăți de la voi. Și acum, rămîneți cu bine !

În timp ce toți își luau cu dragoste rămas bun de la bătrîna Cîrțiță, Mazăre își dădu una cu palma peste frunte. Lovitura fu atît de puternică încît el se rostogoli cu picioarele în sus.

—Ce uituc ! Ce gură-casă ! Din asta o să mi se tragă pierzania.

—Ați uitat ceva ? Întrebă mătușa Lubenița ajutîndu-l să se ridice și să-și curețe hainele.

Mazăre povesti pățania cu Pătlăgică :

— Nici vorbă că la ora asta au și ridicat căsuța din pămînt, — încheie el amărît.

Cepelică o luă la fugă ca un iepure, și în doi timpi și trei mișcări ajunse sub stejarul domnului Afină. Dar ia căsuța de unde nu-i!

Pitit între două rădăcini ale stejarului, domnul Afină plîngea de ți se rupea inima.

—O, frumoasa mea casă ! O, căsuța mea frumoasă !

—Au fost pe aici Lămîiașii ? Întrebă Cepelică.

—O, da, și mi-au luat totul, totul... Și forfecuța mea des perecheată, și tăblița de pe ușă, și clopoțelul... Tot...

Cepelică se scarpină în cap. Ar fi avut de data asta nevoie de două sule, cel puțin, ca să născocească ceva. Dar n-avea nici măcar un ac cizmăresc.

Își petrecu înduioșat mîna pe după umerii domnului Afină și-l conduse, fără un cuvînt, spre peșteră.

Zărindu-i sosind, nimeni nu le puse vreo întrebare. Era de prisos. Toți pricepură că de data asta lui Pătlăgică îi izbucnise lovitura.

AVENTURILE LUI MISTER MORCOVELY ȘI
ALE CIINELUI SĂU ADULMICI

Mfister Morcovely... stați nițel ?
Cine e, în definitiv, mister Morcovely ? Despre personajul ăsta n-am mai auzit. De unde a răsărit ? Ce vrea ? Cum arată ? E înalt, scund, pîntecos, sfrijit ? Aveți puținică răbdare. O să vedeți îndată.

Turbat de mînie că nu reușise să dea de urma evadaților, prințul Lămîie porunci să se răscolească întreg ținutul.

Lămîiașii înarmați cu greble cercetară fînețele, holdele, cutreierară pădurile, scormoniră tufișurile, căutîndu-i și în gaură de șarpe. Lucrară fără odihnă zi și noapte dar nu reușiră altceva decît să adune coșcogea maldăre de gunoaie, rădăcini uscate și piei năpîrlite de șopîrle. Nici pomeneală de Cepelică și de tovarășii săi.

— Trîntorilor ! — zbiera la ei guvernatorul. N-ați fost în stare decît să stricați greblele. N-a scăpat una cu dinții întregi. Ați merita să nu vă las nici vouă un singur dinte în gură.

Lămîiașii începură să dîrdîie de frică și timp de un sfert de ceas nu se auzi decît clănțănitul dinților, de parcă era răpăitul grindinei pe acoperiș :

— Tac, țac, țac !

Un Lămîilă de la curte, care mergea din an în paști la cinema, își dădu cu părerea că ar fi bine să aducă un detectiv.

—Ce-i ăla un detectiv ? întrebă prințul Lămîie.

—Un om care caută ce-au pierdut alții. Pierdeți, să zicem, un nasture de la pijama, ei bine vi-l găsește cît ați bate

din palme... Un batalion de Lămîiași, cum să zic...

dezertați,

ori niște pușcăriași îi descoperă fără măcar să mai bată din

palme. E de ajuns să-și așeze ochelarii pe vârful nasului și

gata !

— Dacă-i așa, ce mai căscați gura ? Chemați un detectiv !

— Cunoscut eu unul. Cred că e omul care ne trebuie, — zise demnitarul de la curte, care fusese cîndva la cinema. îl cheamă mister Morcovely.

Acum că știți cine-i mister Morcovely- nu ne rămîne decît să-l așteptăm să sosească. Cu această ocazie vă voi spune cum anume este îmbrăcat și ce fel de mustață poartă. Adică nu, mi-e cu neputință să vă dau acest amănunt din simplul motiv că fiu poartă mustață. în schimb vă pot da oricîte amănunte despre cîinele său. E un ogar, răspunde la numele Adulmici și rolul său principal este să care instrumentele stăpînului său în spinare. Pentru că mister Morcovely nu ieșea niciodată fără să ia cu sine o duzină de binocluri, două duzini de lupe, o sută de busole, nenumărate aparate de fotografiat, un microscop, o plasă de prins fluturi și un săculeț cu sare.

— Dar ce faceți cu sarea ? îl întrebă uimit guvernatorul.

— Cu îngăduința alteții voastre o presar pe coada celor urmăriți, apoi îi prind cu plasa pentru fluturi.

Fruntea guvernatorului se înoură.

—Mă tem că de data asta, sarea nu-ți va fi de nici un folos : evadații noștri n-au coadă.

—Cazul e foarte grav... murmură profund încurcat de detectivul. Bine dar asta complică extraordinar lucrurile.

Cum

să-i prind dacă n-au coadă ! Pe ce să le pun sare ? Alteța voas-

tră ar trebui să interzică prizonierilor fără coadă să evadeze sau, cel puțin, să dea dispoziții să li se atașeze câte o coadă artificială.

—Am văzut la film — se amestecă dregătorul care fu sese la cinema — că evadații sînt prinși uneori turnîndu-li-se

sare pe cap.

—E un sistem învechit, — se strîmbă cu dispreț Morcovely.

—E un sistem mult, mult prea învechit, — repetă Adulmici.

Cîinele detectivului avea acea particularitate de a repeta părerile superiorului său. cuvînt cu cuvînt — adăugînd cel mult, pe ici pe colo, câte un cuvînt propriu, de preferință „foarte” sau „mult”.

—Am altă idee, — zise, luminîndu-se la chip, mister Morcovely.

—Avem multe, multe idei, întări Adulmici, —scuturîndu-și cu mîndrie urechile bleojdite.

— S-ar putea întrebuința piper în loc de sare.

—Strașnic, formidabil! aprobă entuziasmat guvernatorul.

Le aruncați piper în ochi, iar ei se vor preda negreșit.

Nu-i așa?

—Numai că — observă Pătlăgică — nu le prea poți arunca cu ușurință piper în ochi, pînă ce mai întîi nu dai

ochii cu ei.

—Asta-i mai greu, nimic de zis — admise mister Morcovely — dar voi încerca cu ajutorul instrumentelor mele.

Cum v-am mai spus, mister Morcovely era un detectiv cum scrie la carte : nu făcea un pas fără instrumente de bord. Ca să meargă la culcare, de pildă, folosea trei busole. Una ca să nimerească scara, alta ca să găsească ușa, și în sfîrșit a treia pentru a da de pat.

Cireșel, aflându-se în trecere prin fața camerei detectivului, îl zări împreună cu câinele, întinși pe dușumea, cât erau de lungi. Aveau în fața nasului o busolă și discutau cu aprindere.

—Ce faceți acolo ? Nu cumva căutați găurile din covor prin care ar fi putut fugi prizonierii ?

—A, nu ! îmi caut patul, domnule viconte. Neinițiații reușesc în general să-și găsească patul cu ochiul liber, dar

acesta nefiind un procedeu științific, un detectiv care se res

pectă nu poate recurge la el. Conștiința mea profesională îmi

dictează, așadar, să folosesc aparate și instrumente dintre cele

mai perfecționate. Busola, precum știți, este înzestrată cu un

ac magnetic care arată totdeauna nordul. Ei bine, îndreptîn-

du-mă în această direcție, voi da negreșit peste pat.

Întîmplarea făcu însă ca îndreptîndu-se în direcția indicată de acul magnetic să nimerească cu capul în oglinda dulapului care, în urma acestui dur contact, se prefăcu în țandări. Adulmici își retează coada într-un ciob și rămase cu un ciot de coadă...

—Se vede că am calculat cu inexactitate, — mormăi Morcovely.

—Se vede că am calculat cu multe prea multă inexactitate, — scheună Adulmici jalnic.

—Să încercăm să aflăm pe alte căi.

—Să încercăm cât mai multe căi, dar dacă se poate să nu ducă la oglinzi!

Mister Morcovely lăsă de o parte busola și luă o lunetă de mare distanță. O duse la ochi și începu să cerceteze, marinărește, în dreapta și în stînga.

—Ce vezi, șefule ? întrebă Adulmici.

—Văd o fereastră... e închisă... are perdele roșii... și cîte patrușprezece geamuri de o parte și de alta.

—Asta e o descoperire foarte importantă, — exclamă Adulmici. Paișpe' cu paișpe' fac douăș'opt. Dacă mergem în

direcția aceea putem care va să zică să ne facem douăș'opt de tăieturi, iar în ceea ce mă privește, nu știu zău, ce mi-ar mai rămîne din coadă.

Morcovely își îndreptă luneta în altă parte.

— Ce mai vezi, șefule ? întrebă cîinele îngrijorat.

— Văd o construcție din fier forjat, foarte curioasă, ce se sprijină pe trei picioare înmănunchiate într-un inel de fier. Deasupra are un acoperiș alb, după cît se pare, smălțuit.

Adulmici rămase înmărmurit de perspicacitatea stăpînului său.

— Șefule — zise el — dacă nu mă înșel, nimeni n-a descoperit pînă în clipa de față acoperișuri smălțuite.

'— Bucură-te, noi sîntem primii, — zise Morcovely. Un bun detectiv, dragul meu, trebuie să știe să descopere cît mai multe mistere într-un simplu dormitor.

Se îndreptară cu multă băgare de seamă spre ciudata construcție de fier forjat, cu acoperiș smălțuit, nu niai înaintea însă de a fi lipit urechea de pămînt ca să se convingă că nu-i pîndește nici o primejdie, că nu se aude nici un tropăit de cal.

După vreo zece pași, ajunseră lîngă obiectiv. Mai făcură un pas și se adăpostiră sub misteriosul acoperiș, care, dintr-odată însă, li se prăbuși în cap. Dar nedumerirea celor doi ajunse la culme cînd se pomeniră brusc sub o cascadă sau un duș rece ca gheața. încremeniră. Rămaseră așa, nemișcați, de frica altor belele, sub 'torentul de apă ce le șiroia pe umeri, pe ceafă și se prelingea sub vestă, pe spinare.

—Mi se pare — bombăni Morcovely, indignat — că e vorba de un lighean.

—Și mie mi se pare — adăugă Adulmici — că e vorba de un lighean cu multă, multă apă pregătită pentru spălatul de dimineață.

Ajutat de credinciosul său asistent, mister Morcovely se ridică. Descoperi de data asta fără multă greutate patul, la o

distanță nu mai mare de un metru jumătate și se îndreaptă spre el, plin de demnitate, pradă unor reflecții adineci :

— în meseria noastră trebuie să înfrunți multe pericole...

Dar ai și satisfacții... Iată, am făcut zob oglinda, mi s-a vărsat

ligheanul cu apă în cap, în schimb am găsit patul.

— Da, ne-am spălat bine, bine, la cap — completă cîinele, care, mai puțin norocos decît stăpînul său, fu nevoit să doarmă

pe un preș, cu capul rezemat de pantofii uzi ai detectivului.

Morcovely sforăi toată noaptea și se trezi o dată cu primele raze de soare.

— Ei, Adulmici, băiatule — îl fluieră el prietenos — la treabă !

— Sînt gata, stăpîne — mîrîi cîinele și dintr-un salt se și propti în ciotul de coadă ce-i mai rămăsese după nefericita pățanie cu oglinda.

Nu se putură spăla pe față deoarece în lighean nu mai era nici un strop de apă.

Adulmici se mulțumi să se lingă nițel pe bot, apoi își plimbă limba și pe fața stăpînului.

'Coborîră pe urmă în grădină și fără să-și mai piardă vremea începură investigațiile pentru descoperirea evadaților. Detectivul scoase din buzunar un săculeț plin cu numere — nouăzeci, ca la loterie — ceru cîinelui să tragă unul. Adulmici vîrî laba în săculeț și scoase numărul șapte.

— Trebuie să facem șapte pași la dreapta — tălmăci detectivul după cîteva minute de cugetare.

Făcură șapte pași la dreapta și nimeriră într-o tufă de urzici. Adulmici își urzică biata rămășiță de coadă, iar detectiva nasul, care se bășică îndată și deveni roșu ca un ardei iute

— Trebuie să fie o greșeală pe undeva, — mormăi el.

— Trebuie să fi fost multe, multe greșeli, — aprobă tris' cîinele.

— Să încercăm alt număr...

— Să încercăm cât mai multe numere.

La o a doua tragere ieși numărul douăzeci și opt, de unde mister Morcovely trase concluzia că trebuie să facă douăzeci și opt de pași la stînga.

Detectivul numără exact douăzeci și opt de pași și se trezi exact în bazinul cu peștișorii de aur.

—Ajutor ! Mă înec ! țipă celebrul detectiv particular.

—îndată, șefule ! Adulmici se înființa numaidecît și să rind în bazin îl apucă cu dinții de guler, îl scoase afară din

apă și îl așează pe marginea bazinului, la zvîntat.

—Am făcut o descoperire importantă, — cugetă cu glas tare Morcovely.

—Foarte, foarte importantă, — confirmă Adulmici. Dar oarecum umedă.

—Sînt convins că prizonierii au fugit spre bazin. Pariez unu contra o mie !

—Mda, or fi săpat o galerie pe dedesubtul bazinului, — își dădu cu părerea și asistentul.

Trimiseră după Pătlăgică și-i puseră în vedere să ia măsuri ca să se sape sub bazin : serioase temeuri îi făceau să creadă că prizonierii evadaseră pe acolo.

Cu toate temeurile, Pătlăgică refuză categoric să dărîme bazinul. își exprimă părerea că evadații aleseseră o cale mai ușoară și-l rugă pe mister Morcovely să-și îndrepte cercetările în altă direcție.

Morcovely clătină jignit din cap :

— Iată răsplata strădaniilor mele. Sînt ud eoarcă, fac o baie după alta, fără voia mea, și autoritățile locale în loc să-mi dea concursul îmi pun bețe în roate...

Din fericire, Cireșel tocmai trecea pe acolo, ca din întîmplare, și detectivul îl rugă să-l lămurească dacă nu'cumva în afara gangului de sub havuzul cu peștișori mai există, eventual, vreo altă ieșire din parc.

— Desigur — răspunse băiatul — poarta principală.

Mister Morcovely chibzui o clipă și ajunse la concluzia că ideea nu e de lepădat.

Mulțumi călduros vicontelui și se îndreptă spre poarta principală, urmat de Adulmici care își scutura cu înverșunare spinarea de apă.

Cireșel se ținu după ei, ca și cum ar fi fost extrem de curios să vadă la treabă două celebrități, iar când îi zări ieșind din parc și apucînd-o pe cărăruia dinspre pădure, își vârî două degete în gură și fluieră ascuțit.

Morcovely se întoarse brusc :

— Pe mine mă fluierați ?

— Nicidecum, domnule detectiv. Am dat de știre unei vrăbii că i-am presărat porția de firimituri pe prag .

— Ce suflet bun aveți, domnule vîconte, — se înclină mister Morcovely și își văzu de drum.

Șuieratul lui Cireșel fu urmat de altul mai depărtat și înăbușit, apoi de foșnetul unui tufiș chiar lîngă detectiv, în marginea pădurii. Cireșel zîmbi : băieții săi vegheau. Îi înștiințase din timp de sosirea lui mister Morcovely și pregătiseră un mic plan de bătălie.

Detectivul zări și el mișcîndu-se tufișul și se aruncă la pămînt. Adulmici făcu și el același lucru și amîndoi își ținură răsufierea.

—Sîntem^împresurați, — șopti detectivul scuipînd țărîna ce-i intrase în gură.

—Mai mult decît împresurați, — repetă și cîinele cu sufletul la gură.

—Misiunea noastră devine din ce în ce mai primejdi oasă. Trebuie însă să-i găsim pe evadați, cu orice preț.

—Trebuie să găsim mulți, cît mai mulți evadați.

Morcovely se strădui să-și facă ordine în gânduri, ca să poată judeca mai bine situația, apoi, cu ajutorul unei lunete de vânătoare, începu să cerceteze tufișul.

—Nu mai e nimeni — observă el, revenindu-și din spaimă — pirații au bățut în retragere.

—Pirații ? se miră Adulmici. Ce pirați ? Avem de-a face cu pirații ?

—Bineînțeles ! îl repezi Morcovely. Cine dacă nu pirații se furișează astfel prin tufișuri și mișcă frunzișul atât de tainic

și misterios ? Ascultă-mă pe mine : avem de-a-face cu o bandă

înfiorătoare de pirați... Nu ne rămîne altceva de făcut decît

să ne ținem de urmele lor. Ne vor călăuzi, metru cu metru,

spre bîrlogul evadaților.

Raționamentul acesta atît de fin stîrni în cîine o nețăr-murită admirație.

între timp pirații băteau în retragere, strecurîndu-se printre tufișurile foșnitoare. La drept vorbind pirații nici nu se ză-reau, ci numai tufișurile se clătinau, din ce în ce mai departe, unul după altul. Morcovely știa însă că îndărătul lor pirații își camuflează retragerea rușinoasă. Numai acesta putea fi moti-vul pentru care nu se arătau în cîmp liber (de fapt, mai era un motiv, o să-l vedeți mai departe).

După vreo sută de metri drumeagul intra drept în pădure. Morcovely și Adulmici se avîntară într-acolo și după încă cîțiva pași, urmînd o potecuță, poposiră la umbra unui stejar stufos ca să-și mai tragă sufletul și să rumege un plan de acțiune.

W

Detectivul scoase din sacul său cu instrumente un micros-cop și începu să examineze cu atenție colbul de pe cărare.

—Nici o urmă, șefule ? întrebă nerăbdător Adulmici..

—Nici o urmă.

În aceeași clipă se auzi un fluierat prelung, urmat de un țipăt prelung, înăbușit:

— Oooh ! Oooh !

Morcovely și Adulmici se aruncară la pământ. Țipătul se repetă de două-trei ori. Nu mai încăpea îndoială. Pirații semnalizau între ei.

—Sîntem în primejdie, — constată Morcovely fără să cuteze a clipi măcar.

—Sîntem în mare, mare primejdie, — scînci ca un ecou stîns cîinele.

—Pirații au efectuat o retragere strategică și au de gînd să inițieze o manevră de încercuire ca să ne lovească pe la

spate. Ține săculețul pregătît. Cum îi vezi le arunci piperul în

ochi, iar eu o să-i capturez cu plasa.

—Planul e foarte îndrăzneț — zise Adulmici cu admirație — am auzit însă că pirații sînt înarmați cu tunuri.

Așa că

ce ne facem, dacă după ce-i înhățăm vor fugi, împrôșcîndu-ne cu obuze și ghiulele ?

—Mii de draci, la asta nu m-arn gîndit — recunosc Morcovely.

— Eu cred — propuse cîinele, dînd din coadă de bucurie că a izbutit să-l pună în încurcătură pe renumitul detectiv particular — eu cred că am putea folosi metoda „iepurele și vînătorul”.

—Adică ?

—E o metodă folosită în străinătate pentru prinderea iepurilor. Se leagă o frînghie între doi copaci, acolo unde se bănuiește că va trece iepurele peste zi. Lîngă frînghie, la

ve dere, se pune o custură de cuțit anume ales ca să nu taie. Cînd

iepurele fugărit de vînător ajunge la frînghie strigă :

„Drace !”

Zărind însă cuțitul răsuflă ușurat: „Slavă domnului, — zice,

— am cu ce s-o tai"... Dar cuțitul are lama tocita, așa că iepu-

Tele se chinuiește zadarnic și în timp ce asudă, scrișnește din

dinți, blestemă și înjură pentru că nu poate tăia frînghia, vî

nătorul se repede la el și-l înhață.

— E o metodă dibace — admise Morcovely — dar din nenorocire nu am la mine nici un cuțit și nici măcar un briceag care să nu taie, am în schimb lame de prima calitate, marcă spaniolă, dar din păcate nu le putem folosi pentru că îmi lipsește frînghia.

— Atunci nu-i nimic de făcut, — încheie abătut Adulmici. În clipa aceea le atrase atenția un glas înăbușit ce se auzea la doi pași de ei :

— Mister Morcovely ! Mister Morcovely !

— Un glas de femeie, — constată detectivul în culmea mirării.

— Mister Morcovely, mister Morcovely ! continuă să-l cheme cu desperare glasul.

Adulmici își îngădui o observație personală :

—După părerea mea este vorba de o femeie în pericol.

Poate că se află în mâinile piraților ca ostatecă. Cred că tre

buie să facem tot posibilul și imposibilul să o scăpăm.

—Exclus, — zise Morcovely, sîcîit de insistența cîinelui său. Trebuie să prindem evadații, nu să ajutăm să evadeze

prizonierii. Am fost angajați pentru o sarcină precisă și nu

putem face contrariul lucrurilor pentru care sîntem plătiți.

Între timp, glasul continua să se tînguie sfîșietor :

— Mister Morcovely ! Ajutați-mă, vă implor ! Ajutați-mă !

„O femeie îmi cere ajutor și eu o refuz, îmi văd nepăsător de drum ?... Dar ce naiba am în loc de inimă ?" se întrebă el și, îngrijorat la culme, se pipăi în partea stîngă sub vestă. Răsuflă ușurat, simțind bătaile accelerate ale inimii.

Glasul se depărta spre nord. În aceeași direcție se agitau puternic tufișurile și răzbăteau dintr-acolo dupăituri de pași, icneli și zgomote de corpuri bușite, ca într-o luptă aprigă dar surdă.

Morcovely sări în picioare și urmat de Adulmici se năpusti spre nord, cu ochii țintă la busolă.

Deodată, din spatele lor izbucni un râs nestăpînit. Morcovely se opri din fugă, se întoarse indignat spre necunoscutul ce rîdea și-i strigă cu un ton de demnitate ofensată :

— Rîzi ! Rîzi, pirat infam ! Dar ține minte : cine rîde la urmă, rîde mai bine.

Piratul mai hohoti un timp, apoi se înecă și începu să tușească.

Bobuleț — fiul lui Fasole Peticarul — căci el era „piratul” — primise pe neașteptate un pumn zdravăn la ceafă de la Ridichiuța și asta îi transformase rîsul în tuse.

— Încetează odată ! Vrei să strici totul, tocmai acum cînd s-a lăsat tras pe sfoară ? îl dojeni fata.

Bobuleț își îndesă batista în gură și continuă să rîdă pe înfundate.

— Idiotul, crede că sîntem pirați ! se scuza el.

— - Hai — îi porunci scurt Ridichiuța — să nu-l scăpăm din ochi.

Morcovely și Adulmici goneau spre miazănoapte, ținîndu-se mereu după zgomotele acelea — fugăreală, icneli, trîntă înăbușită — ce răzbăteau din tufișuri.

De fapt acest tărăboi îl făceau alți doi copii, Roșculeț și Cartofioara, prefăcîndu-se că se bat între ei.

Cartofioara se'oprea din cînd în cînd și pentru ca mister Morcovely să nu le piardă urma țipa cu glăsciorul înecat :

— Ajutor ! Ajutor, domnule detectiv. Scăpați-mă din gheara piraților !

Copiii urmăreau să-i atragă pe cei doi cît mai departe de peștera în care se adăposteau Cepelică și ceilalți prieteni ai noștri, lucru ce le reuși pe deplin.

Planul lor nu se mărginea însă numai la atît, și de acest lucru își dădu seama în cele din urmă mister Morcovely, ba

chiar și Adulmici și încă — ce nepolitețe ! — înaintea stăpînului său. Căci chiar în clipa cînd urmărirea ajunsese în acea fază care-l îndreptătea să creadă că peste o clipă, două va servi piraților o lecție exemplară, i se întîmplă ceva cu totul și cu totul neobișnuit.

— Cerule, zbor ! atît mai avu timp să strige și se pomeni săltat în vîrful unui stejar. Era o capcană ingenios construită, care după ce-l înlănțuise de mijloc, îl smucise în sus și-l expediase în copac, unde rămăsese agățat de o creangă, ca un salam.

Morcovely, rămas în urmă cu cițiva pași, remarcă dispariția credinciosului său asistent abia la prima cotitură a cărăruiei.

— Adulmici ! îl chemă el.

Nici un răspuns.

— Precis că iar s-a oprit din drum ca să fuqărească vreun iepure. Cîinele ăsta își face de cap ! De zece ani de cînd e în serviciul meu n-am izbutit să-l dezbar de această ușuratică înclinație spre distracții.

Neauzind nici o mișcare îl chemă din nou •

—Adulmici ! Adulmici!

—Aici sînt, stăpîne, — îi răspunse o voce miorlăită, aproape de nerecunoscut.

Glasul părea că vine de undeva de sus. Detectivul își ridică privirea și printre ramurile stejarului, agățat de creanga cea mai de sus, îl zări pe Adulmici.

— Ce te-d apucat ? îl întrebă el supărat. Crezi că e momentul potrivit să te cațări în copaci ? Îți arde de joacă ? Fă bine și dă-te jos imediat. Ce ? Crezi că pirații ne-au dat întîlnire ? Dacă le pierdem urma, cine o să le mai smulgă din gheare pe frumoasa prizonieră ?

—Stăpîne, dă-mi voie să-ți explic, — îl rugă cu lacrimi
în ochi Adulmici, încercînd zadarnic să scape din
strînsoarea
lațului.

—N-ai ce să-mi explici. — urmă mister Morcovely. în
țeleg eu și fără minciunile tale că nu-ți place
vînătoarea de
pirați și preferi să fugărești veverițele prin copaci. Dar
eu

sînt un detectiv serios, cel mai renumit din Europa și
chiar

din America, și nu pot ține în serviciul meu un
măscărici și

un maimuțoi care nu poate vedea un pom fără să se
cațăre în

el. Frumos îți sade, n-am ce zice, ca asistent al unui
detectiv

ca mine. Ajunge ! M-am săturat : ești concediat !

—Stăpîne, stăpîne, numai o vorbă !

—Poți să trîncănești pînă ți s-or înțepeni fălcile, tot nu
te mai ascult. Am altceva mai bun de făcut. Eu îmi
îndepli

nesc o misiune și nimic în lume nu mă va opri din drum.

Rămîi

cu bine, Adulmici. îți urez să te apuci de o meserie mai
ve

selă și să dai peste an stăpîn mai puțin sever. Iar mie
însumi

îmi urez să-mi găsesc un asistent mai serios. De altfel,
chiar

ieri am întîlnit în parcul castelului un dulău pe gustul
meu :

cinstit, modest și demn. Sînt sigur că nici prin gînd nu-i
trece

să-și pună mințile cu omizile din scoarța stejarilor. Și
acum,

adio, cîine necredincios.

Bietul Adulmici, profund jignit de cele auzite și mîhnit
din cale afară, izbucni în plîns :

— Stăpîne, stăpîne, bagă de seamă să n-o pățești ca
mine.

— Uu ! Mă faci să mă strîmb de rîs. De cînd sînt nu m-am
cățărat în copaci și nu exemplul tău o să mă facă să-mi ne-
glijez meseria, ca să strîng în brațe trunchiurile de stejar.

Dar nu isprăvi bine această tiradă, că mister Morcovely
se și simți apucat de brîu și strîns de-și pierdu răsuflarea ; mai
auzi pocnetul unui resort declanșat și se pomeni zburînd prin-
tre ramurile copacilor. Observă, din zbor, că plutea spre ace-

lași copac în care atârna Adulmici. iar când se produse aterizarea forțată își dădu seama că se află agățat la numai două palme de coada cîinelui său și că în jurul mijlocului are petrecută o funie groasă.

— Ei, v-am spus eu ? se smiorcăi cîinele.

Mister Morcovely făcu eforturi desperate să-și păstreze demnitatea în această dificilă situație.

— N-ai suflat mei un cuvînt, deși ar fi fost de datoria ta să mă previi că sînt pe punctul să cad într-o cursă, în loc să mă zăpăcești cu trîncăneala ta.

Adulmici își mușcă limba să nu-i răspundă vreo obraznicie, înțelegea prea bine în ce stare sufletească se afla stăpînul său și nu voia să-l mai necăjească și el.

—Iată-ne așadar prinși în laț — constată Morcovely. Acum trebuie să chibzuim cum să facem să scăpăm de aici.

—Asta n-o să fie prea ușor, — se auzi un glăscior piți găiat, la picioarele lor.

—Oh — tresări Morcovely — dar acesta e glasul frumoasei prizoniere.

Privi în jos, așteptîndu-se să zărească o bandă de corsari înspăimîntători, cu cuțitul în dinți, iar în mijlocul lor o gin gașă prințesă, scăldată în lacrimi. Când colo nu văzu decît un pumn de copii ce se tăvăleau de rîs.

Ridichiuța, Cartofioara, Bobuleț f.i Roșculeț se prinseră roată de mîini și porniră o horă îndrăcită în jurul stejarului :

*Foaie verde, iac-așa, Bine-mi,
pare, ha, ha-ha ! Cum le-am
mai venit de hac ! Detectivii-s
în copac !!*

—Ar putea binevoi domniile voastre — începu detectivul grav — să ne explice ce rost are gluma asta ?

—Noi nu sîntem domni — pufni Bobuleț — noi Sîntem pirați.



*Privi în jos, așteptându-se să zărească o bandă de corsari înspăimântători, ca
cuțitul în dinți...*

—Și noi prințese prizoniere.

—Dați-mă jos imediat, altfel voi fi nevoit să iau măsuri severe.

—Vom lua multe măsuri severe — adăugă câinele, zbur-lindu-se și dînd furios din ciotul de coadă.

—N-aș crede că puteți lua prea multe măsuri și nici prea severe, cît timp o să rămîneți agățați acolo ca niște crenvurști,

— rîse Ridichiuța.

—Mai ales că, fiți convinși, vom face tot posibilul să vă lăsăm așa cît se poate de mult, — adause Roșculeț.

Mister Morcovely tăcu, nemaîștiind ce să spună. Situația era gravă, dar bine cel puțin că era lămurită.

—Situația mi se pare limpede, — îi șopti lui Adulmici.

—Foarte, foarte limpede, — aprobă cu tristețe Adulmici.

—Sîntem prizonierii unei bande de copii, — urmă de tectivul. Ce rușine, ce palmă pentru mine ! Unde mai pui că-i

vorba, fără doar și poate, de niște copii plătiți de fugari ca să

ne atragă într-o cursă.

—E vorba, fără doar și poate7~cte copii plătiți, — întări câinele. Mă miră numai cu cîtă dibăcie au pregătit cap

cana asta.

Adulmici s-ar fi mirat fără îndoială și mai mult dacă ar fi știut că însuși Cireșel, cu mîinile lui, făcuse capcana.

Viconteles citise o mulțime de cărți cu aventuri vînătoarești în care era descris felul cum se prind diferite fiare, așa că hotărîse să ducă la bun sfîrșit această treabă, fără să mai ceară, ca de obicei, ajutorul lui Cepelică.

Ascuns după un mărăciniș, urmărise întreaga scenă și era mulțumit de opera lui.

— Iată doi inamici, scoși deocamdată din ring, — își zise el, frecîndu-și bucuros mîinile și se întoarse acasă.

Ridichiuța împreună cu ceilalți alergară la peșteră ca să-i povestească cele întâmplate lui Cepelică. Înăuntru nu găsiră însă nici țipenie de om. Peștera era pustie, iar cenușa din vatră se răcise : de cel puțin două zile nu mai aprinsese nimeni focul.

CEPELTĂ SE ÎMPRIETENEŞTE CU UN URS SIMPATIC

Să ne întoarcem cu un pas îndărăt — cum se zice — mai precis cu două zile, altminteri n-o să izbutim să aflăm ce se petrecuse în peşteră.

Moş Dovleac şi neică Afină erau nemîngîiaţi din pricina căsuţei. O îndrăgiseră amîndoi şi suspinau după cele o sută optsprezece cărămizi, ca după o sută optsprezece copii. Lovitura asta a destinului îi apropiase şi mai mult.

— Dacă o să ne redobîndim vreodată căsuţa noastră, o să locuim împreună, — îi făgădui moş Dovleac lui Afină şi acesta primi cu lacrimi de recunoştinţă.

Dovleac, după cum observaţi, nu mai spunea căsuţa „mea”, ci a „noastră” şi Afină la fel. Amîndoi se tînguiau după căsuţa „lor” şi Afină jelea pe deasupra jumătatea de foarfecă, lama ruginită, moştenită de la strămoşul său — într-un cuvînt întreaga lui avere de om sărac.

Într-o zi se luară chiar la hartă, încercînd să stabilească o dată pentru totdeauna, care din ei ţinea mai mult la căsuţă.

Moş Dovleac susţinea că Afină nu putea nici într-un caz s-o îndrăgească cît el :

— Am trudit şi am asudat o viaţă întreagă ca să mi-o clădesc.

— Dar ai locuit în ea atît de puţin... Eu în schimb am stat aproape o săptămîină.

Neînţelegerile astea se curmau odată cu venirea serii. Atunci aveau altceva mai bun de făcut: trebuiau să ţină jivinele la distanţă şi asta le dădea tuturor multă bătaie de cap.

În pădure mişunau lupi, urşi şi fel de fel de fiare. Cum se înnopta erau nevoiţi să aprindă un foc mare ca să ţină dihăniile la distanţă. În felul acesta exista, ce-i drept, riscul ca pălălaia să fie văzută de cei din castel. Dar — ce vreţi — nici să se lase sfîrtecaţi nu puteau !

Lupii dădeau tîrcoale peşterii şi aruncau priviri lacome mătuşii Lubeniţa, care durdulie cum era, făgăduia să fie o bucăţică gustoasă.

— Degeaba vă zgîiţi la mine — îi repezea supărată mătuşicar — n-o să vă dau nici măcar un deget.

Lihniţi de foame, lupii o rugau cu lacrimi în ochi :

—Mătuşă Lubeniţa — începeau ei, învîrtindu-se în jurul focului, grijulii să nu se pîrlească — daţi-ne un deget, mă

car degetul cel mic. Ce înseamnă pentru dumneata un deget?

Ai atîtea doar. Zece la mîini, zece la picioare, fac douăzeci.

—Pentru nişte lupi pădureţi cum sînteţi voi — spunea lelea Lubeniţa — vă pricepeţi destul de bine la aritmetică.

Puţin îmi pasă de aritmetica voastră. Vedeţi-vă de drum !

Lupii mîrîiau dezamăgiţi şi se îndepărtau. Şi ca să se mîngîie, sfîşiau toţi iepurii ce le ieşeau în cale.

Spre miezul nopţii se pomeniră cu Ursul. Începu şi el să arunce priviri galeşe lelei Lubeniţa.

' — O, cît de mult îmi placi, lele Lubeniţo, — îşi începu declaraţiile Ursul.

— Şi dumneata mie, domnule Urs, dar mi-ai place şi mai mult într-o ciorbă.

— Nu mai spune ! Eu în schimb te-aş prefera sub formă de

friptură, cu garnitură de cartofi prăjiți, aromați cu rozmarin și cimbru, cu un cățel de usturoi și niște boabe de piper.

Și ursul își umfla nările : parcă adulmeca în aer mirosul antricotului.

Cepelică îi aruncă un cartof crud.

— Vezi de te satură pînă una alta cu asta.

—Ah, n-am putut suferi niciodată cepele, — se strîmbă Ursul furios. Nu sînt bune decît să-ți stoarcă lacrimi. Nu pricep cum naiba se dau alții în vînt după ele.

—Ascultă — îl întrerupse Cepelică — decît să vii aici și să ne dai tîrcoale seară de seară, și știi doar că n-are nici

un rost pentru că avem o mulțime de chibrituri cu care am

putea aprinde focul cîteva luni de zile ca să te ținem departe

de oscioarele noastre, ce-ar fi, zic, dacă în loc să fim dușmani

am deveni prieteni ?

—Cine a mai văzut — mormăi el — cine a mai văzut un urs braț la braț c-o ceapă ?

—Și de ce nu ? continuă Cepelică. Trebuie neapărat să fim dușmani ? Ce ? Nu încăpem unul de altul în lumea asta

largă ? E loc berechet, fii sigur, și pentru urși și pentru cepe.

—O fi loc — n-am ce zice — dar atunci ai putea să-mi spui de ce cînd oamenii ne prind pe noi, urșii, ne închid în

cuști zăbrelite ? Află că tatăl și mama mea sînt acum zăvoriți

în grădina zoologică de pe lîngă palatul guvernatorului.

— Și taică-meu a fost închis din ordinul guvernatorului.

Auzind că și tatăl lui Cepelică e în aceeași situație, inima Ursului se mai muie :

— E de mult timp închis ?

—De mai multe luni, și pe deasupra e osîndit la închisoare pe viață, ceea ce înseamnă că nu va ieși nici după

moarte, pentru că temnițele guvernatorului au și cimitire..

—Și ai mei sînt osîndiți pe viață, iar după moarte vor fi îngropați în grădina guvernatorului, — oftă Ursul. Ce-i drept,

cu toate onorurile cuvenite. Dacă vrei, hai să fim prieteni. De ce ne-am dușmăni ? Străbunicul meu, vestitul Urs cu pete, îmi povestea că auzise din bătrâni că odinioară toate jivinele trăiau în pădure în deplină înțelegere. Oamenii și urșii se aveau ca frații și nu-și făceau nici un rău unii altora.

— Vremurile acestea s-ar putea reîntoarce, — zise Cepelică... Oamenii și urșii vor trăi în bună înțelegere și când se vor întâlni pe stradă își vor ridica pălăriile în semn de salut prietenesc.

Ursul părea foarte stînjenit.

— Și eu ce-o să mă fac ? N-am nici pălărie. Va trebui neapărat să-mi cumpăr una.

Cepelică rîse.

— Asta e un fel de a spune. Poți să saluți în felul tău, închinîndu-te sau legănîndu-te grațios, ca toți ursuleții.

Ursul urmă sfatul lui Cepelică și prinse să se închine și să se legene.

Meșterul Strugure își aduse în grabă sula să-și scarpine țeasta.

— N-am mai văzut în viața mea un urs atît de drăgălaș, — se mira într-una meșterul.

Domnul Mazăre, în calitatea lui de avocat, se simți dator să-i prevină :

— Eu nu m-aș încrede cu atîta ușurjntă în el. Ar putea să se prefacă.

Ca să le spulbere bănuielile, Cepelică dădu jarul deoparte și-l ajută pe Urs să pătrundă în peșteră fără să-și pîrlească blana. îl prezentă apoi tovarășilor săi ca pe un prieten.

Toți îl primiră cu urale, iar profesorul Pară Mălăiață, care tocmai își acordase instrumentul, încropi în cinstea lui un concert de vioară, pe cînd Ursul, șugubăț, începu să joace și să topăie cu drăgălășenie, pentru noile sale gazde.

Petrecură astfel cu toții o seară foarte plăcută.

Cînd mai tîrziu Ursul își luă rămas bun și plecă să se culce în bîrlogul său, Cepelică îl însoți o bucată de drum.

Lui Cepelică nu-i plăcea să bată altora capul cu necazurile sale ; îl frămîntau cu toate acestea deseori și, fără să bănuiască cineva, era adesea tare amărît.

În seara aceea, de pildă, îl copleșise amintirea urgisitului său tată și simțea nevoia să-și descarce inima.

—Eh, ce-or fi făcînd părinții noștri acum ?

—Eu mai știu cîte ceva despre ai mei. N-am fost încă niciodată în oraș, dar bunul meu prieten Cinteziul zboară

adesea pe acolo și-mi aduce vești de la ei. Zice că zi și noapte

nu fac decît să viseze Libertatea. Habar n-am cine o mai fi și

Libertatea asta. Aș prefera să mă viseze pe mine. La urma

urmei sînt copilul lor.

—Libertatea înseamnă să nu mai ai stăpîn, — îi explică Cepelică.

—Guvernatorul nu-i un stăpîn hain. Cinteziul mi-a spus că au mîncare pe săturate și că ai mei se distrează privind

mulțimea care trece în sus și în jos prin fața cuștilor.

Guver

natorul cică-i tare drăguț. Îi așază într-un loc de unde pot ve

dea toată gîrla de oameni. Și totuși ar vrea să se întoarcă în

pădure. După cum spune însă Cinteziul, acest lucru e cu ne

putință, fiindcă cuștile sînt de fier și gratiile groase.

De data asta, oftă Cepelică.

—Mie-mi spui ? Cînd l-am văzut pe bietul tata în închi soare am cercetat pereții cu atenție. Hotărît, de fugă nici nu

poate fi vorba. Și totuși am făgăduit bătrînului să-l scap.

Și într-o bună zi, cînd totul va fi pus la punct, o să trec la

acțiune.

—Bravo, îmi placi ! Ești un băiat curajos, — zise Ursul.

Tare-aș vrea să-mi scap și eu părinții, dar nu cunosc drumul

spre oraș și mi-e frică să nu mă rătăcesc.



Cepelica îi arată drumul

— Ascultă — zice Cepelică deodată — abia s-a înnoptat. Dacă m-ai lua în cârcă am putea ajunge în oraș înainte de miezul nopții.

— Ce ai de gând ? întrebă Ursul cu un tremur ușor în glas.

— Să dăm o raită pe la ai tăi. O să-mi pară că mă duc să-1 văd chiar pe taică-meu.

Ursul nu se lăsă rugat de două ori. Ingenunche ca Cepelică să i se poată sui în spinare și începu să gonească spre oraș cât îl țineau picioarele.

Cepelică îi arată drumul : la dreapta ! Sau : la stînga ! Sau: să ocolim casa de colo ! Atenție, am ajuns ! Sîntem la porțile orașului. Grădina zoologică e într-acolo..., Ușurel acum, pe vîrfuri... așa...

FOCA P Î R Î T O ARE

Grăsiră grădina zoologică cufundată într-o liniște desăvârșită.

Paznicul dormea în baraca elefantului, cu capul pe trompa pachidermului. Avea somnul adânc și nu se trezi când Cepelică și Ursul ciocăniră la poartă. Elefantul îi ridică cu grijă capul și-l așeză binișor pe o căpiță de fîn, apoi — fără să se urnească — întinse nasul și deschise ușa mormăind :

— Intră !

Tiptil, cu băgare de seamă, prietenii noștri pătrunseră înăuntru.

— Bună seara, domnule Elefant — spuse Cepelică — vă rog să ne iertați că vă tulburăm la ora asta.

— Nu face nimic — răspunse Elefantul — nu dormeam încă. Tocmai încercam să ghicesc ce anume visează paznicul meu. Încerc întotdeauna când doarme să-i ghicesc visurile.

După vise îți poți da seama la perfecție cu cine ai de-a face.

Elefantul era un bătrîn filozof indian și avea prin urmare idei cam ciudate.

— Am venit aici atrași de faima înțelepciunii voastre și am dori să vă cerem un sfat. Poate ne-ați putea arăta, prea

înțelepte, cum am putea scăpa de aici tatăl și mama acestui urs, prietenul meu ?

— Poate așa putea — își molfăi Elefantul vorbele printre colți — dar la ce bun ? în pădure n-o duci mai bine ca în cușcă și în cușcă n-o duci mai prost ca în pădure. Pe scurt, eu socot că-i mult mai bine ca fiecare să rămână unde se găsește. Dacă însă ți-neți cu tot dinadinsul — adăugă de îndată — pof tim, am să vă ajut. Paznicul păstrează cheile de la cușca ur șilor în buzunarul de la halat. O să încerc să i le scot fără să bage de seamă. De altfel, doarme tun...

Cepelică și Ursul se cam îndoiu că o sarcină atât de delicată ar putea fi dusă la bun sfârșit de o trompă cât un burlan, dar Elefantul o mînuiește cu atîta gingășie, încît paznicul nu simți nimic.

— Iată cheia, — spuse Elefantul, scoțînd trompa din bu zunarul paznicului. Aveți grijă să mi-o înapoiați.

— Fiți liniștit — spuse Cepelică — și pînă atunci primiți mulțumirile noastre. Spuneți sincer : nu v-ar ispiti să fugiți cu noi ?

— Dacă mi-ar fi venit cheful să fug, fiți sigur că n-aș fi așteptat venirea voastră. Vă urez noroc !

Așeză din nou capul paznicului pe trompă și începu să-l legene încetișor ca să doarmă dus, în timp ce prietenii noștri aveau să dea lovitura.

Cepelică și Ursul se furișară din baracă, îndreptîndu-se spre cușca urșilor. Dar abia făcură cîtiva pași, că se auziră chemați :

— Ei, aloo ! Aloo, ei !

— Sst, — sîsîi Cepelică cu degetul la buze. Cine mă cheamă ?

— Ssst ! Ssst ! și auzi din nou glasul, imitîndu-l în bătaie de joc. Cine mă cheamă ?

— Ce tot vrei ? Isprăvește cu tă răboiul, altfel trezești paznicul !

Glasul se auzi chicotind :

—Isprăvește cu paznicul, altfel trezești tă răboiul! A, ce idiot — adăugă — m-am încurcat.

—Ă'sta-i papagalul, — îi șopti Cepelică Ursului. Repetă tot ce aude, dar cum nu pricepe nimic din ce aude, nici din ce

spune, vorbește alandala.

Ursul intră totuși, din politețe, în vorbă cu papagalul :

— Spune-mi, te rog, drumul acesta duce la cușca urșilor?

Papagalul repetă :

— Spune-mi, te rog, cușca aceasta duce la drumul urșilor ? Ptiu, ce idiot! Iar m-am zăpăcit.

Văzînd că n-au cu cine vorbi, cei doi își continuă drumul, trăgînd cu urechea la cel mai mic zgomot.

Dintr-o cușcă, o maimuță îi chemă cu un șuiert scurt :

—Ascultați ! Ei, domnilor, ascultați !

—Sîntem grăbiți — mormăi Ursul — avem treabă.

—Numai un minuțel, vă rog. Dați-mi o mîină de ajutor să sparg nuca asta. De două zile mă tot chinui și nu reușesc.

—La întoarcere,. — îi promise Cepelică.

—Asta o spui așa, ca să scapi de mine, — îl dojeni mai muța clătînd din cap. De altfel și eu v-am spus așa, ca să mă

aflu în treabă. Nici nu-mi pasă de nuca asta. Și de toate nu

cile din lume. Ah, să mă mai văd o dată în pădurea mea, să

zburd din creangă în creangă și să arunc cu nuci de cocos în

capul exploratorilor ! Asta, da ! Căci la ce sînt bune nucile de

cocos dacă nu mai sînt maimuțe să ți le zvîrle în cap ? Și mă

întreb, ce rost mai au capetele exploratorilor dacă nu pot fi

luate drept țintă pentru un bombardament cu nuci de cocos ?

Nici nu-mi mai aduc bine aminte cît e de cînd am tras ultima

oară. În tot cazul exploratorul avea o țeastă rasă, roșie ca fo

cul, de-ți era mai mare dragul să-1 pocnești. Țin minte că...

Dar Cepelică și Ursul erau departe și nu-i mai auzeau pălăvrăgeala.

—Maimuțele — îi explică Cepelică Ursului — sînt niște ființe tare proaste și flecare. Sar de la una la alta și vorbesc fără noimă.

—La urma urmelor mi-e nițel milă de ea. De ce n-o fi dormind oare ? Pentru că n-a reușit să spargă nuca ? Nu, nici

vorbă. Se gîndește, sărăcuța, la îndepărtata ei pădure...

Nici Leul nu dormea : îi privi cu coada ochiului, dar nu-și întoarse capul să vadă încotro se îndreptau. Era un animal mîndru și înțelept și nu-l interesa agitația oamenilor.

Ajunseră netulburați la cușca urșilor.

Sărmanii bătrîni îl recunoscuseră de îndată pe băiețașul lor și-i întinseră brațele printre zăbrele.

Cît timp fu ocupat cu descuiatul ușii, Cepelică îi lăsă să se îmbrățișeze și să se sărute în voie apoi, văzînd că nu mai sfîrșesc, își cam pierdu răbdarea.

•—• Mai terminați odată cu pupăturile. Ușa-i deschisă și dacă nu ne cărăbănim de grabă se trezește paznicul și adio libertate !

Dar cînd cei doi prizonieri ieșiră din cușcă îmbrățișările reîncepură și mai înfocate, acum nemaifiind la mijloc gratiile ca să-i stînjenească.

Cepelică se înduioșa.

— Sărmanul meu tată — murmură el — ce-o să te mai strîng și eu în brațe în ziua cînd o să te scap din închisoare ! Și apoi, revenindu-și : Gata, nu mai zăboviți... la drum ! po runci el.

Bătrînii țineau însă să-și ia rămas bun de la o familie de urși polari ce locuiau nu departe, pe malul unui lac mititel, apoi mad voiau să arunce o privire la cușca Girafei, chit că dormea la ora aceea.

între timp, toată grădina începuse să freamăte și vestea plecării urșilor zbura din gură în gură, pînă la cele mai îndepărtate colțuri.

Ce vreți, urșii erau iubiți de toți și toți se bucurau, afară de Focă. Ea nu putea să-i sufere (era între ei o veche dușmănie de familie) așa că începu să scoată niște urlete atît de ascuțite, încît gardianul, cu tot somnul lui adînc, se deșteptă.

—Ha ? Ce s-a întîmplat ? întrebă acesta buimăcit pe elefant.

—Habar n-am, — răspunse bătrînul filozof. Ce să se întîmple ? Știți doar că nu se întîmplă niciodată nimic. Nu pricep

ce-ați vrea să se întîmple tocmai astă-noapte ? Doar nu sîntem

la cinema. Numai acolo se întîmplă din zece în zece minute

cîte o năzdrăvănie...

—Mda, s-ar putea să ai dreptate, — bombăni paznicul. Mă duc totuși să dau o raită prin jur.

Trecu pragul barăcii și fu cît p-acî să cadă în brațele celor trei fugari.

— Ajutor ! Ajutor ! începu el să strige.

Paznicii ajutori se treziră și înconjură grădina. Nu mai era chip de scăpare.

Cepelică și cei trei urși se aruncară în primul lac ce le ieși în cale. Dar amarnic ghinion : nimeriseră drept în lacul Focai.

— Hi-hi-hi ! se hlizi ea în spatele lor. Domniile voastre o să-mi îngăduie să rîd : hi-hi-hi !

—Stimată doamnă — o dojeni Cepelică dîrdîind de frig

— înțeleg buna voastră dispoziție. Dar socotiți că e frumos să

vă distrați pe socoteala noastră în timp ce ne găsim într-o si

tuație atît de desperată și sîntem căutați cu luminarea ?

—Auzi, dumneata : dacă socotesc că e frumos ? Păi, asta nu e tot, copile. Află că-l voi striga imediat pe paznic să pună

laba pe voi.

Și fără să mai stea pe gânduri se duse drept la paznic și-l chemă să vină cu ajutoarele sale. Cît ai zice pește urșii fură pescuiți și care nu-i fu mirarea paznicului cînd pescuiră trei ușși în loc de doi cît îi lipseau. Unde mai pui că pe deasupra capturase și un animal ciudat, de o specie necunoscută, înzestrat cu grai omenesc și care turuia din gură :

—Domnule paznic, e o neînțelegere la mijloc. Vă rog să observați, eu nu sînt urs.

—Asta observ eu, zi mai bine ce făceai în lac ?

—Făceam baie.

—În cazul ăsta dumneata fii bun și plătește amendă, deoarece scăldatul e interzis în grădinile publice.

— Păi să vedeți... N-am bani la mine, dar dacă sînteți atît de amabil...

— Asta e, că nu-s amabil... și pînă nu plătești amenda, te țin zălog în cușca maimuțelor. Noaptea asta o să stai acolo. Mîine om vedea noi ce-i de făcut...

Maimuțica, vechea noastră cunoștință. Îl primi foarte veselă și reîncepu de îndată firul obișnuitei flecăreli :

—Și cum îți spuneam — zise ea legănîndu-se în coadă — tocmai trecea exploratorul cu țeasta roșie. Roșie, mă-nțelegi ?

Și eu cînd zic roșu, roșu e. Și te rog să mă crezi — eu nu mint

niciodată, decît dacă e nevoie, firește. Dar sînt așa de plăcute

minciunile, zău că da,.. Au un farmec al lor, cu totul deosebit.

Și cînd mint, parcă simt pe buze ceva dulce, dulce, ca de pildă...

—N-ai vrea — o întrerupse Cepelică rugător — să amîi destăinuirile pe mîine dimineață ? Sînt frînt de oboseală și aș

vrea să ațipesc oleacă.

—Îmi dai voie cel puțin să-ți cînt un cîntec de leagăn ? se oferi maimuța.

—Nu, mulțumesc. Mă lipsesc bucuros.

—Atunci cel puțin să te învelesc cu plapuma ? ,

—Unde vezi tu plapumă aici ?

—Deh, ziceam și eu așa... ca să nu tac, — se bosumflă maimuța. Și p-ormă, voiam să fiu drăguță. Dar dacă ții să de

vin scîrboasă, îți stau la dispoziție cu cea mai mare plăcere.

Și jignită pînă în adîncul inimii, îi întoarse spatele. Cepelică zîmbi îngăduitor și, grăbindu-se să profite de ocazie, adormi pe loc.

Maimuța aștepta ca Cepelică s-o roage să se întoarcă, dar văzînd că acesta nu zice nici „pîs", se gîndi să o facă din proprie inițiativă. Dar cînd văzu că mosafirul doarme dus, se ghemui într-un colț, și mai jignită, și începu să-l privească chiorîș.

Cepelică rămase două zile în cușca maimuțelor, spre marea distracție a copiilor ce se plimbau cu dădacile prin grădina zoologică și care nu mai văzuseră niciodată o maimuță îmbrăcată ca un copil.

A treia zi putu să-i trimită un bilet lui Cireșel. Acesta veni cu primul tren, plăti amenda și astfel, în sfîrșit, îl scoase din cușcă.

Cepelică îi ceru înainte de toate vești despre prietenii săi și auzind că dispăruseră fără urmă, deveni foarte îngrijorat:

— Nu pricep nimic, — zise arcuindu-și sprîncenele. În peșteră se aflau în siguranță deplină. Ce i-o fi făcut s-o părăsească 2

DESCRIEREA UNUI TRENULEȚ NEMAIPOMENIT

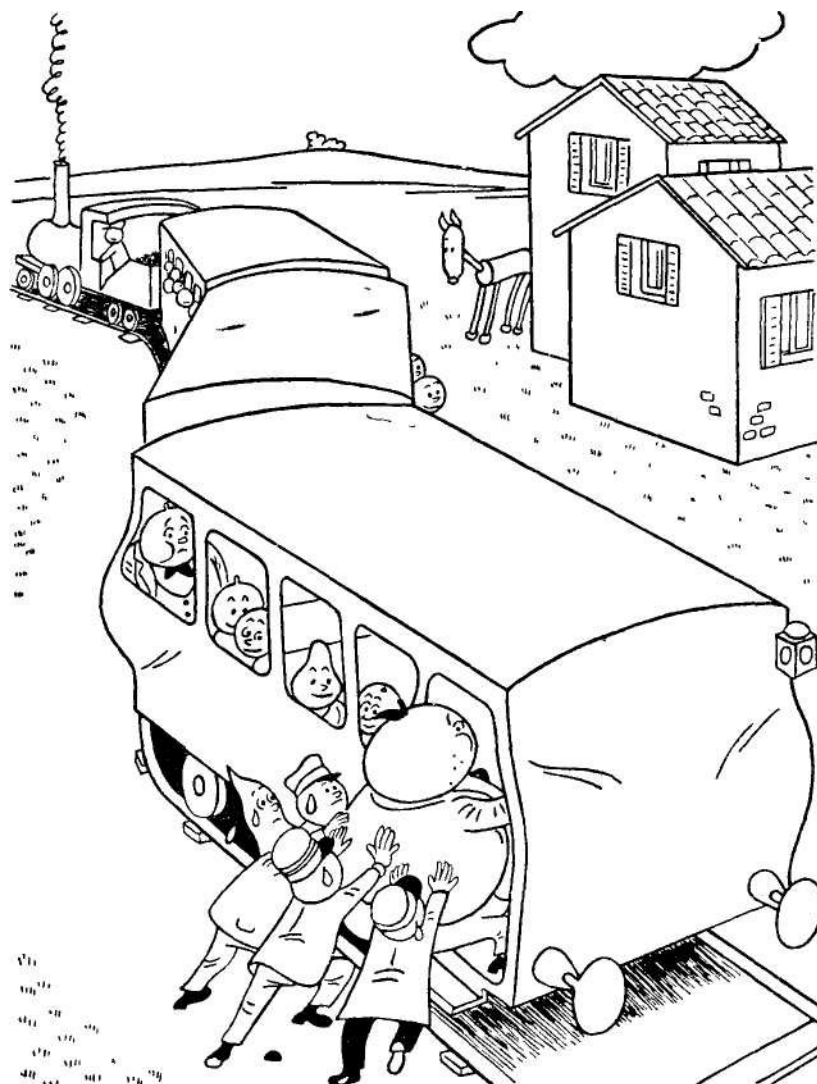
Ca să se întoarcă la castel, Cireșel și Cepelică trebuiră să ia trenul. O, dar despre trenul acesta nu v-am povestit încă nimic. Ce mai încoace și-ncolo, era un tren nemaipomenit, vă rog să mă credeți! Avea un singur vagon și toate locurile erau lângă ferestre, așa că nimeni nu era nevoit să se ia la harță, pentru ca să poată admira priveliștea pe geam. Pentru copii, vă puteți închipui, era a opta minune a lumii.

Trenul era în același timp o minune pentru oamenii grași, deoarece compartimentele erau căptușite cu niște perne de puf speciale, de care cei pîntecoși își propteau burțile ca să poată călători nestînjiți.

Cireșel și Cepelică tocmai se pregăteau să se urce în tren, cînd auziră glasul lui Fasole.

— Curaj, domnule baron, nu deserați, încă un brînci și sînteți înăuntru.

Într-adevăr, baronul Portocală se străduia să se urce și el în vagon, lucru cît se poate de anevoios din pricina burduhănosului său pîntec. Fasole singur nu putea să-l împingă pe scări în sus, așa că mai chemă în ajutor doi hamali de pe peron. Se opintiră toți trei și abia reușiră să-l salte o treaptă.



într-adevăr, baronul Portocală se străduia să se urce și el în vagon..

Şeful gării sosi şi el în fugă şi puse umărul. Cum însă uitase să-şi scoată fluierul din gură şi gîfîia din cauza sforţării, dădu pe neaşteptate drumul unei şuierături stridente.

Mecanicul, crezînd că s-a dat semnalul de plecare, învîrţi manivela. Trenul se puse în mişcare.

—Opreşte ! Opreşte ! strigă şeful de gară.

—Ajutor ! Ajutor ! urla baronul Portocală.

Din fericire trenul pornise cu o smucitură atît de puternică, încît îl prăvăli de-a dreptul în vagon. Portocală răsuflă uşurat, îşi aşează burta pe salteaua anume făcută şi desfăcu imediat pachetul cu mîncare, unde găsi un miel întreg, fript.

În timpul călătoriei, baronul fu prea ocupat cu înghiţirea hartanelor de miel ca să-şi arunce privirea prin vagon, aşa încît nu-i văzu pe cei doi copii. Îi zări în schimb Fasole, dar Cireşel, pecetluindu-şi buzele cu degetul, îi dădu să înţeleagă că trebuie să tacă. Peticarul clătină din cap în semn că a înţeles şi că nu va sufla nici o vorbă.

Aşadar tocmai vă povesteam despre trenul acesta cu totul şi cu totul neobişnuit, cînd a sosit baronul.

O altă curiozitate a acestui tren era mecanicul. Ca mecanic, n-am ce zice, era foarte iscusit, numai că pe lîngă asta era şi poet. Aşa că dacă trecea pe lîngă un cîmp presărat cu flori, oprea imediat locomotiva şi cobora să culeagă buchete de margarete, brînduşe sau nu-mă-uita.

Călătorii făceau gălăgie :

— Ce facem, domnule ? Mai zăcem mult aici ?

— Asta-i curată înşelătorie ! Să ni se dea înapoi banii pe bilete !

— Te pomeneşti că ai de gînd să încălzeşti cazanul cu ghiocci în loc de cărbuni, — îl lua în răspăr vreun mucalit.

Nu putem trece cu vederea nici pe controlor. Era o persoană foarte îndatoritoare. Cînd se lăsa ceaţă, lumea se plîngea că nu se vede peisajul.

—Ce tren mai e și ăsta, — se burzuluiau iubitorii de natură. Privești pe geam și nu vezi absolut nimic. Parcă ai că

lători într-o ladă.

—Nu cumva sîntem" într-un tren de marfă ?

Atunci amabilul și răbdătorul controlor se așeza în spațele călătorilor și arătînd cu degetul făcea să defileze înaintea lor priveliște după priveliște. El cunoștea traseul și peisajul pe de rost și putea să-l descrie cu ochii închiși.

— Aici, la dreapta — arăta el — se găsește un canton... O cantonieră cu cosițe bălaie salută cu un steguleț roșu. E o fată drăgălașă, îmbrăcată într-o rochie galbenă cu dungi albastre.

Călătorii priveau, nu vedeau decît perdeaua groasă de pîclă, dar zîmbeau mulțumiți.

— Priviți, domnilor, chiar în fața noastră — continua conductorul — se întinde lacul. E foarte mare și chiar în mijlocul lui se înalță o insulă, lîngă care se leagănă o bărcuță. O pînză roșie, pătrată, se umflă în vînt, iar în vîrful catargului flutură un fanion albastru cu stelute aurii. În undele lui molcome și străvezii se zbenguie pești de argint, iar pescărușii se reped să-i înhațe.

Lumea se uita, scrutînd valurile albicioase ale cetii și, deși nu vedea decît geamul mat, surîdea încîntată.

Baronul Portocală se plimba cu trenul tocmai ca să „vadă" în acest fel peisajul. Era prea leneș și prea ocupat cu mîncarea ca să mai aibă timp să se zgîiască pe fereastră și să-l admire cu proprii săi ochi.

În timp ce conductorul cu glas blînd și binevoitor înfățișa» priveliștile una după alta, baronul încerca plăcerea de nedescris de a-l asculta cu ochii închiși, mestecînd de zor pulpa friptă de miel.

— Aici, la stînga, se află o turmă de oi scoasă la pășune. Mioarele sînt toate albe. Un berbecuț negru zburdă printre

ele și rupe margaretele. încă nu-i place iarba verde. Cîinele are la gît un clopoțel. îl auziți ?

Și într-adevăr răzbătea pînă la ei un clinchet : cling... cling...

Călătorii aveau astfel cea mai bună dovadă că povestitorul le spunea adevărul.

Cireșel și Cepelică ascultau și ei descrierile atît de colorate ale conductorului, uitînd un pic de propriile lor ne cazuri.

'Căci cine nu uită de griji cînd trenul îl leagănă, și prin fața ferestrei se perindă în zbor copaci, dealuri înverzite, case, și — chiar dacă nu le zărești prin negură — știi totuși că sînt la locul lor și că nimeni nu le poate clinti ? Și ceața dispărea ca prin farmec risipită de glasul blajin al conductorului care cunoaște fiecă colțișor.

Să-i părăsim deocamdată pe prietenii noștri ce stau atît de liniștiți, răsturnați pe pernele vagonului, aproape sub nasul baronului Portocală, îmbătat de mirosul fripturii de miel, și să aruncăm o privire și prin alte părți.

De pildă, exact în clipa cînd trenul gonia prin fața pădurii, un tăietor de lemne tăia în sfîrșit funiile ce-i țineau legați de trei zile în vîrfurile stejarului pe cei doi detectivi.

Mister Morcovely și Adulmici își luară picioarele la spinare și o rupseră la fugă ca să-și urmeze cercetările.

Pădurarul privi un timp în urma lor, crucindu-se, apoi se pregăti să doboare stejarul, cînd văzu ivindu-se printre copaci un pluton întreg de Lămîiași sub comanda unui Lămîilă de rangul doi.

— Atenție, — ordonă Lămîilă.

Omul scăpă din mîini toporul și încremeni în poziție de drepti.

— Pe loc repaus, — urmă o altă comandă.

Tăietorul se execută întocmai.

— N-ai văzut trecînd pe aici două persoane, mai precis un cîine cu stăpînul său ?

După cum vedeți, cei de la castel, îngrijorați de dispariția prelungită a celor doi, hotărîseră să trimită un pluton de polițiști în căutarea lor. Pădurarul, ca mai toți oamenii săraci, nu prea avea încredere în polițai. E drept că cei doi indivizi pe care îi găsisse legați de copac păreau niște smintiți, pentru că de îndată ce scăpaseră se trîntiseră pe jos, lipindu-și urechea de pămînt ca pentru a asculta dacă nu se apropie niscaiva indieni, dar pentru nimic în lume nu i-ar fi dat pe mîna sticleților.

—Dacă îi caută Lămîiașii — își zise el — trebuie să fie doi oameni cumsecade.

—Au luat-o într-acolo, — zise el fără să clipească, arătînd polițiștilor exact direcția opusă celei pe unde o tuliseră cei doi.

—Foarte bine, — strigă Lămîilă de rangul doi. O să-i ajungem imediat. Atențiune, drepți!

Tăietorul de lemne luă poziția de drepți, salută și se uită după ei cum se îndepărtează în pas alergător. Își șterse apoi broboanele de sudoare de pe frunte, suspină ușurat și începu să izbească cu securea în trunchiul copacului.

Se scurse așa vreun sfert de ceas, cînd îi ajunse la ureche un zvon de glasuri și o vălmășeală de pași. »Se pomeni cu meșterul Strugure, Dovleac, Afină, Mazăre, profesorul Pară și mătușa Lubenița care năvăliră să-l întrebe de n-a văzut trecînd cumva pe Cepelică.

—Nici nu-l cunosc — răspunse tăietorul de lemne mirat — și pe urmă n-am văzut prin pădure nici un băiat.

—Dacă totuși dai de el, spune-i că de trei zile sîntem în căutarea lui, — îl rugă meșterul Strugure care părea să fie capul expediției.

Și expediția se puse în mișcare.

Nu trecu însă nici un ceas — stejarul tocmai stătea să fie doborât — când își făcură apariția Cepelică și Cireșel.

Viconte nu voise să se mai întoarcă la castel în ziua aceea, ca să-și ajute prietenul la căutarea celor dispăruți.

Tăietorul de lemne le povesti tot ce știa în legătură cu ciudata expediție și Cepelică pricepu că și prietenii lui îl căutau. Misterul dispariției lor din peșteră era astfel dezvăluit.

Pînă la asfințit, tăietorul de lemne avu parte să mai vadă multă lume perindîndu-se prin fața lui.

întîi de toate pe Ridichiuța cu „pirații” săi, care îl căutau și ei pe Cepelică, și mai tîrziu pe distinșii domni Pătlăgică și Pătrunjel, care porniseră în căutarea lui Cireșel, convinși fiind că viconte a fost răpit de evadați.

Dar pentru truditul pădurar întîmplările neașteptate erau departe de a se isprăvi în ziua aceea.

Odată cu asfințitul pădurea începu să răsunе de clinchete de zurgălăi. La început socoti că erau polițiștii de dimineată, dar se încredințară curînd că era vorba de guvernatorul însuși, prințul Lămîie care, îngrijorat de soarta polițiștilor săi ce nu mai reveneau la bază, pornise personal în căutarea lor.

Contesele Cireșiamare îl însoțeau cocoțate pe pernele-caleștei lor, vesele și încîntate, de parcă ar fi pornit la vînătoare.

Tăietorul de lemne încercă să se pitească în dosul unui trunchi : știa că nu-i prea bine să te arăți în zdrențe în fața prințului, căci la vederea săracilor îl apucau năbădăile.

Un Lămîilă de rangul întîi, așezat în trăsură la dreapta prințului, îl zări însă și-l strigă :

—Hei, flendurosule !

—La ordin, înălțimea voastră, — se bîlbîi tăietorul de lemne.

—N-ai văzut trecînd pe aici un pluton de polițiști ?

Omul nostru văzuse, după cum știți, mult mai mult decât atîta, dar știa că atunci cînd vorbești cu prințul Lămîie e mai bine să nu știi nimic.

Răspunse așadar că nu știe nimic. Dacă ar fi spus : „Da, i-am văzut”, l-ar fi luat desigur la întrebări, poate n-ar fi știut să răspundă și ar fi putut la urma urmei înfunda chiar pușcăria.

Așa, luă pe „nu știu” în brațe și scăpă cu fața curată.

Cît despre cortegiul prințului, acesta se pierdu în pădure tot în direcția pe unde o apucaseră și polițiștii.

Noaptea se lăsa cu repeziciune asupra pădurii, și este în interesul istorisirii noastre s-o lăsăm să coboare cît mai repede, ca să se facă întuneric deplin. În întuneric povestirile devin mai palpitante. Și nu numai povestirile, ci și urmărirea.

Căci din momentul în care pădurea fu învăluită într-o beznă de nepătruns, povestirea noastră s-a prefăcut și ea într-o adevărată cursă de urmărire în care campionii cicliști ar fi putut dovedi cu strălucire de ce sînt în stare : ce păcat că nu puteau lua și ei parte !

Participau în schimb : Morcovely, care umbla cu Adulmici pe urmele evadaților, polițiștii ce umblau după Morcovely, prințul care-și căuta polițiștii, meșterul Strugure care călăuzea expediția în căutarea lui Cepelică, acesta și Cireșel care căutau pe meșterul Strugure, Ridichiuța care-l căuta pe Cepelică, Pătlăgică și don' Pătrunjel ce-l căutau pe Cireșel și dedesubt, scormonind pămîntul, în căutarea tuturor, gonea — cred c-ați ghicit — chiar coana Cîrțița.

În ajun, Cîrțița făcuse o vizită în peștera unde se adăpos-tiseră fugarii și dăduse peste următorul bilet: „Cepelică dispărut fără urmă. Plecăm în căutarea lui. Dacă aflați ceva, da-ți-ne de știre”.

Abia apucă să-1 termine de citit că se și puse să sape cu furie în toate direcțiile. Peste capul ei se auzeau tropăind, în dreapta și-n stînga, tot felul de pași : singuratici, în ceată, în coloane... Treceau însă cu atîta repeziciune, încît pînă să-și scoată capul din mușuroaiele ei, se și făceau nevăzuți.

— Asta parcă-i insula lui Peter Pann, zău așa — își zise Cîrțița care auzise de acest vestit personaj și de insula lui, unde toți se fugăreau unii pe alții, de parcă și-ar fi mușcat cozile.

Numai lupii lipseau. Nu îndrăzneau să se arate la vedere : își închipuiau că se desfășoară o vînătoare cu hăitași și stăteau ascunși în viziunile lor.

TÎNĂRUL DUCE MANDARINA
ȘI STICLA GALBENĂ

In timp ce contesele umblau în căutare de aventuri vânătoarești, la castel rămăseseră stăpîni absoluți baronul Portocală și ducele Mandarină. Erau singuri singurei în tot castelul, în afară de slujitori, bineînțeles.

Tînărul duce fu primul căruia i se urî cu atîta singurătate și potrivit obiceiului său se cocoță pe marginea ferestrei, amenințînd că se aruncă în gol și își zdrobește creierii dacă... dar din păcate nu era nimeni care să ia în seamă acest tragic „idacă”...

„Ciudat, — se gîndi el scobindu-se cu degetul în nas — ar fi trebuit de mult să se înființeze cineva aici. De ce nu dă nimeni nici un semn de viață ? Poate că n-am țipat destul de tare?”

Tînărul duce mai strigă de cîteva ori, din ce în ce mai smiorcăit, apoi porni în căutarea baronului.

— Iubite vere, — zise întrînd în odaia acestuia.

— Hm ? mormăi baronul încercînd să expectoreze o aripă de găină ce i se oprise în gîtlej.

— Ai auzit ultima noutate ?

— Au adus un nou transport de găini ? întrebă baronul, care cu o zi înainte constatasese îngrijorat că în cotețele cas

telului, ca și în cele din sat, nu mai rămăsese picior de pasăre.

— Dă-le-ncolo de găini, — îl repezi tânărul duce. Alta e buba : sîntem singuri. Am fost părăsiți! Castelul e pustiu !

Baronul îl privi îngrijorat.

—Vai de mine ! Și cine o să ne pregătească cina ?

—La naiba cu cina dumitale ! Zi, ce-ar fi dac-am profita de absența prea iubitelor noastre verișoare ca să dăm o raită

prin pivnițele castelului ? Am auzit că sînt ticsite cu vinuri de

cea mai bună calitate.

—Aș — se strîmbă baronul — nici gînd... La masă ele nu servesc decît vin de calitate treia, o poșircă din pricina că

reia m-am ales cu arsuri la stomac.

—Chiar așa — îl ațîță tânărul duce — dumitale îți bagă pe gît cele mai infecte băuturi și în beci țin ascunse toate vi

nurile de viță veche, ca să se îndestuleze doar ele, după ce vei

fi plecat.

Tînărul duce nu se dădea în vînt după băuturi alese, în schimb ținea cu tot dinadinsul să cerceteze subteranele castelului, pentru că îi ajunsese la ureche zvonul că cele două contese ar fi zidit undeva în străfundurile castelului comoara prințului Cireașă, ca să nu fie nevoite să o împartă cu rudele răposatului.

—Dacă așa stau lucrurile — își dădu cu părerea baronul vădit impresionat — n-ar strica, zău, să aruncăm și noi o pri

vire pe acolo. Verișoarele noastre săvîrșesc un mare păcat

dosind în pivniță vinurile cele bune. Trebuie să le ajutăm să-și

curețe sufletul de păcat. E o datorie sfîntă, în orice caz...

—Nu crezi — continuă tânărul duce, șușotind la urechea baronului — că ar fi mai bine să-i dăm azi liber lui

Fasole ?

Să coborîm numai noi doi în pivniță ! îți car eu roaba.

Baronul primi pe dată și Fasole se alese pe nepusă masă cu o jumătate de zi liberă.

Dar — o să întrebați : de ce nu coboară tânărul duce singur în beci dacă ține atît de mult la comoară ? Pentru că

dacă ar fi fost descoperiți, să poată arunca toată vina pe baron. Avea pregătit și răspunsul :

— Trebuia neapărat să-l însoțesc. N-a fost chip să scap de el. Murea de sete și căuta ceva de băut.

Și tânărul duce își frecă mulțumit mâinile — numai în gând firește — deoarece trebuia cu amîndouă să se opintească din răputeri la roaba pe care baronul își așezase burdihanul.

Roaba i se părea nespus de grea, dar spre norocul lui n-avea s-o coboare decît cîteva trepte pe scări în jos.

La înapoiere nici nu se gîndea. „Văzînd și făcînd” — își zise el și, icnind, urni roaba din loc.

În aceeași clipă se pomeni însă tîrît pe scări de greutatea pîntecului baronului, cu o viteză atît de mare, încît s-ar fi strivit de ușa beciului ca o muscă, dacă norocul nu l-ar fi slujit și n-ar fi găsit-o dată în lături.

Tînrul duce străbătu cît ai clipi din ochi gangul de la intrare și pivnița în toată lungimea ei, printre două rînduri de butoaie uriașe peste care se înălțau în rafturi mii și milioane de sticle de vin, înfundate și cu etichete prăfuite.

—Oprește ! Oprește ! striga baronul. Privește ce minunăție !

—Mai încolo —răspundea tînrul duce — sînt niște sticle și mai și...

În fața acestor oști de butoaie, pe care le vedea defilînd pe două coloane, a acestor batalioane, aliniate ca la paradă, de sticle, căni, garafe, damigene și butoiașe baronul era mistuit de patimă și, deznădăjduit, simțea că-l podidește plînsul.

— Adio, adio, sărăcuțelor — le făcea cu mîna suspinînd — rămîneți cu bine, nu ne vom revedea nicicînd... Adio !

În sfîrșit tînrul duce simți că roaba și-a încetinit viteza și putu s-o oprească.

Chiar acolo, în partea stingă, șirul de sticle se întrerupea, lăsînd o adevărată adîncitură în perete, în fundul căreia se zărea o ușiță.

Baronul se întinse cât putu mai bine pe pardoseală și prinse a înșfăca din dreapta și din stînga câte două sticle deodată ; le scotea apoi dopul cu dinții, care de atîta mestecat deveniseră tari ca fierul și le dădea pe gît ca printr-o pîlnie. Din cînd în cînd se oprea ca să mai răsufle.

Tînărul duce îl privi un timp, apoi se strecură în adîncitura amintită.

— Unde te duci, prea iubite vere ? De ce nu guști și mă-tăluță din licorile astea dumnezești ?

— Mă duc să-ți aduc o sticlă cu un vin grozav pe care o zăresc colo în fund.

— Cerul o să te răsplătească pentru osteneala ce ți-o dai,
— bolborosi baronul Portocală printre sughițuri. Ai dat să bea unui însetat... Nu vei muri niciodată de sete.

Ușița nu avea broască.

— Ciudat — murmură Mandarină printre dinți — poate că se deschide printr-un mecanism secret.

Începu să pipăie ușița centimentru cu centimetru, în căutarea mecanismului secret, dar zadarnic își tocea buricele degetelor, ușa rămase închisă.

Între timp baronul golise pînă la una toate sticlele din jur și începu să se tîrască de-a bușilea spre firida unde tînărul duce, ajuns aproape la capătul răbdărilor, se muncea și asuda.

—Ce tot meșterești aici, scumpe vere ?

—Încerc să deschid ușa asta, și grozav m-aș bucura să reușesc, pentru că sînt sigur că îndărățul ei am să dau peste

cele mai strașnice vinuri.

—Lasă, nu te mai omorî atîta, întinde mai bine mîna, că doar ești ca argintul viu, și dă-mi încoace sticla aia cu eti

chetă galbenă. Cred că e un vin chinezesc vechi, cum n-am

mai băut niciodată în viața mea.

Tînărul duce zăbovi un timp, căutînd sticla rîvnită de baron. În sfîrșit o găsi.

Era o sticlă obișnuită, la fel cu celelalte. Neobișnuită era doar culoarea ei. Pe când toate celelalte sticle aveau etichete roșii, aceasta avea lipită o etichetă galbenă.

Blestemînd în gînd gîtlejul veșnic uscat al baronului, tînărul duce întinse plictisit mîna să ia sticla.

Ciudat. Sticla părea zidită în suportul ei. Tînărul duce se chinui mult pînă izbuti s-o clintească din suport.

— Parcă-i turnată în plumb, — spuse el furios.

Dar chiar în clipa când ridică sticla, ușa se crăpă încetișor și se deschise fără zgomot, parc-ar fi avut țîțînele unse. Baronul se uită înmărmurit:

— Mandarină ' Mandarină ! strigă el. Asta nu-i o sticlă ! E o cheie... Privește. Ai deschis ușa.

„Asta era care va să zică mecanismul secret, — îi fulgeră prin minte tînărului duce, dar n-avu timp să-și încheie gîndul, că în pragul ușii răsări un omuleț ce se închină politicos și zise cu o voce cristalină :

•— Bună ziua, domnilor. Vă mulțumesc din toată inima că ați fost atît de binevoitori. De trei ceasuri mă muncesc zadarnic să deschid ușa asta. Cum de ați ghicit că am nimerit prin părțile astea ?

—Cireșel! strigară într-un glas tînărul duce și baronul.

—Dragul meu Cireșel, — adăugă baronul care fiind puțin cherchelit era pornit pe drăgălășenii. Dragul meu, vino să te pup.

Tînărul duce nu împărtășea de fel entuziasmul baronului.

—Poftim, ăsta mai lipsea acum ! șuieră el printre dinți, și de necaz simți că-i plesnește fierea. își ascunse însă supăra

rea și i se adresa cu un zîmbet prefăcut: Scumpe verișor, pen

tru noi e o deosebită plăcere să-ți ghicim dorințele și să ți le

îndeplinim.

—Numai că — îi dădu peste nas Cireșel — nu prea aveți cum să ghiciți că mă voi întoarce la castel pe drumul

ăsta și, avînd în vedere pe de-o parte faptul că nu v-am în-cunoștiințat, iar pe de altă parte că la ora asta sînteți singuri în tot castelul, am toate motivele să cred că puneți la cale cine știe ce ticăloșie pe aici. O să vedem noi asta mai tîrziu. Deocamdată am plăcerea să vă prezint pe prietenii mei.

Și făcînd un pas în lături, lăsă să pătrundă, unul după altul, pe toți prietenii săi : Cepelică, Ridichiuța, meșterul Strugure, moș Dovleac, avocatul și pe toți ceilalți.

— Bine, dar asta e o adevărată năvală, o invazie ! izbucni Mandarină încremenit de mirare.

Și nu se înșela de loc. Era cu adevărat o invazie, pusă la cale de Cireșel.

Tot gonind și învîrtindu-se prin pădure, unii în căutarea celorlalți, izbutiră la un moment dat să se regăsească. Putuseră totodată să-și dea seama că toți dușmanii lor, afară de duce și de baron, erau plecați din castel.

Cireșel, care știa de existența gangului secret ce ducea din pădure în beciurile castelului, le propusese atunci să cucerească fortăreața dușmană.

După cum ați văzut, acțiunea reuși pe deplin.

Tînărul duce fu închis în odaia lui și pus sub supravegherea lui Fasole.

În schimb baronul rămase în pivniță, căci nimeni n-avea" poftă să facă pe ascensorul.

MISTER MORCOVELY ESTE NUMIT
CONSILIER MILITAR

Cînd se lăsă seara și întunericul învălui castelul, în inima cîtorva începu să încolțească unele temeri:

—Și acum ce-i de făcut ? întrebă lelea Lubenița. Doar n-o să rămînem aici în vecii vecilor. Avem și noi casele noastre, trebușoara noastră...

—Nici nu avem să rămînem aici în veci, — răspunse Cepelică. O să începem tratative cu dușmanii. Nu cerem decît libertate pentru toți. Cînd vom fi siguri că nimănui n-o să i se întîmple nici un rău, o să plecăm cu toții din castel.

—Dar cum o să ne apărăm ? sări și domnul Mazăre. Apărarea unui castel ca ăsta este o operație militară foarte complicată. Se cer cunoștințe de strategie, tactică și balistică. —Ce-i aia... balistică ? se încumetă lelea Lubenița. Ia-o mai ușor, maestre, nu ne mai zăpăci și dumneata cu cuvinte d-astea sucite.

—Dați-mi voie — se înfurie avocatul — voiam să precizez doar că printre noi nu se găsește nici un general. Cum credeți că e cu putință să le ținem piept fără un singur general ?

— în pădure se învîrtesc cel puțin patruzeci de generali — zise Cepelică — și totuși n-au fost în stare să ne prindă.

— în sfârșit, om trăi și om vedea, — bodogăni domnul Mazăre.

Îl apucase tremuriciul numai la gândul că vor trebui să susțină un lung asediu fără un general care să se priceapă în chestiuni de strategie, tactică și balistică.

—Nu avem tunuri, — își dete cu părerea moș Dovleac.

—Nu avem mitraliere, — mormăi îngândurat Pară.

—Nu avem puști, — adăugă și meșterul Strugure.

—O să avem tot ce ne trebuie, fiți fără grijă — curmă Cepelică văicăreala. De altfel, dac-ați terminat de cînat, de ce

nu mergeți la culcare ?

Plecară să se culce. În patul baronului Portocală se suiră șapte și tot mai era loc destul. Neică Afină și moș Dovleac coborîră în curte ca să se culce în căsuța lor, ce se afla jos, lîngă poartă.

Jăvroi, care se instalase în căsuță, îi primi mîrîind neprietenos, dar cum era un cîine ce respecta legea, după ce i se dovedi că deține ilegal imobilul respectiv, se resemna să se culce în vechea lui cușcă.

Moș Dovleac se așeză la fereastră și privi afară, în timp ce neică Afină se așternuse la picioarele lui.

— Ce noapte frumoasă — suspină Dovleac — ce noapte liniștită. Ia te uită, se văd și focuri de artificii.

Într-adevăr, ca să distreze contesele, prințul Lămîie organizase în pădure jocuri de artificii. Lega de gura tunurilor cîte un mănunchi de Lămîiași și îi proiecta spre cer. Lămîiașii-rachetă ofereau o priveliște minunată.

La un moment dat, totuși, Pătlăgică se apropie de prinț și îi șopti alarmat la ureche :

—Alteță, vă consumați toată armata.

Prințul opri artificiiile cu părere de rău.

—Ce păcat, — oftă el întristat.

/



într-adevăr, ca să distreze contesele, prințul Lămîie organizase în pădure jocuri de artiicii.

— Iată — exclamă Dovleac privind prin ferestruica sa, — focurile de artificii au luat sfârșit.

Prințul numără ostașii supraviețuitori, pentru a continua cu ei urmărirea fugarilor. Îi mai rămăseseră destui, dar era mai prudent să aștepte zorile.

Porunci să se întindă un cort frumos pentru contese, care însă de emoție nu reușiră să închidă un ochi toată noaptea.

Către miezul nopții, Pătlăgică ieși să ia nițel aer și totodată să-și mai liniștească nervii. (A, da, uitasem să vă spun că focurile de artificii îl cam zdruncinaseră. „Ce tâmpenie — pufnea furios cavalerul — să-ți faci praf și pulbere atîția Lămîiași destoinici cu niște iluminatii caraghioase...”)

Se urcă pe un dîmb din apropiere, socotind că ar putea eventual zări focul de tabără al evadaților, dacă l-or fi aprins cumva. Care nu-i fu însă mirarea să constate că toate ferestrele castelului erau luminate.

„Baronul și tînărul duce își fac de cap, — se gîndi înciu-„dat. Cînd o să-i înhățăm pe blestemații ăștia de fugari și cazul Cepelică va fi lichidat, o să-i punem noi nițel la punct pe trîntorii ăștia doi.”

Rămase un timp cu privirea ațintită spre castel și simțea cum îl cuprinde o furie din ce în ce mai mare.

— Netrebnicii — îi blagoslovea în gînd — pungașii !... O - să le ducă la sapă de lemn pe nenorocitele astea două de contese zănatice și mie n-o să-mi rămîină decît oasele de la os pătul lor.

Una după alta ferestrele castelului se întunecară. În cele din urmă rămase luminată una singură.

— Tînărul duce Mandarină — șuieră Pătlăgică printre dinți — nu poate să doarmă pe întuneric. Îi e frică. Dar ce naiba tot face acolo ? Ia te uită, ce soi de nătărău ! Se distrează cu lumina. O stinge, o aprinde... Secătura, o să strice întreru pătorul. Pîină la urmă o să facă un scurt circuit și o să dea foc

castelului. Termină ! Termină odată ! începu să strige fără să-și dea seama.

Din depărtare părea, într-adevăr, că tânărul duce se joacă la lumina electrică, ca să-i facă înadins în ciudă. La un moment dat însă povestea i se păru suspectă.

„Dar dacă sînt semnale ?” se gîndi deodată văzînd că jocul nu se mai isprăvește.

„Perfect... Dar ce fel de semnale ? Cu ce scop ? Adresate cui ? Ah, aș da un ban găurit să știu ce înseamnă toate astea... Trei semnale scurte... trei lungi... alte trei scurte... întuneric. Și din nou : trei semnale scurte... trei semnale lungi... trei scurte... Fac prinsoare că a lăsat aparatul de radio deschis și acompaniază vreun tango, stingînd și aprinzînd lumina. N-am ce zice, o distracție demnă de un măscărici ca el!”

Pătlăgică se întoarce în tabără și întîlnind pe drum un dregător ce părea să fie un om învățat, îl întrebă dacă nu cumva cunoaște alfabetul semnalelor.

—Cum de nu — răspunse dregătorul — sînt doctor în semnalizări, licențiat al Universității din Camerino.

—Și ce înseamnă un semnal așa și așa ? îl întrebă Pătlăgică descriindu-i semnalul ce venea de la fereastra tânărului
duce Mandarină.

—S... O... S... înseamnă : „Salvați sufletele noastre”, — tălmăci doctorul. Sau pe scurt: ajutor !

—Ajutor ? încruntă din sprîncene Pătlăgică. în cazul acesta nu-i o aiureală a tânărului duce. Pare-se că vrea să ne
comunice ceva. O fi într-adevăr în primejdie....

Și fără să mai stea pe gînduri o porni cu pași mari spre castel.

Ajuns la poarta castelului îl fluieră pe Jăvroi. Se aștepta să-i sară în întîmpinare din cocheta lui vilișoară, dar îl văzu cu uimire ieșind cu urechile bleojdite din vechea sa cușcă.

— Ce-i asta ? îl întrebă nedumerit.

—Ce să fie ? mîrîi cîinele prost dispus. Respect legea, asta e ! Proprietarii legitimi mi-au arătat hîrtii și acte în regulă
și vrînd-nevrînd a trebuit să le cedez locul.

—Care proprietari ?

—Un anumit Dobleac și unul Afină.

—Și acum unde sînt ?

—Unde să fie ? răspunse cîinele morocănos. Trag aghi oase în casa lor. Așa cred cel puțin, deși nu prea pricep cum
poate să doarmă acolo moș Dobleac, cînd nu încapă în casă
decît stînd pe vine.

—Și cine e la castel ?

—O, lume multă ! O droaie de invitați. Toți oameni de rînd, cizmari, scripcari, cepe și așa mai departe. .

—Vrei să zici Cepelică ?

—Da, cred că așa îl cheamă. Pare-mi-se că tînărul duce Mandarină e tare supărat. S-a închis în apartamentul său și
n-a mai ieșit toată seara.

— Asta înseamnă că este prizonier, — judecă Pătlăgică, schimbînd fețe-fețe.

—La rîndul său, baronul Portocală — urmă Jăvroi — s-a închis și el, dar nu în odaie, ci în beci. De ceasuri întregi se
aude dintr-acolo un adevărat bombardament de sticle desfun
date, de ți-i mai mare dragul să-l ascuți.

—Bețiv afurisit, — scrișni Pătlăgică.

— Ceea ce însă nu pot pricepe în ruptul capului — continuă dulăul — este că tînărul viconte Cîreșel s-a înhăitat cu golănimea asta, uitînd îndatoririle ce revin rangului său...

Pătlăgică alergă cît îl ținură picioarele în tabără, îl trezi pe prinț și pe contese și le aduse la cunoștință îngrozitoarea veste. Nobilele contese ar fi vrut să se întoarcă de îndată la castel, dar prințul se împotrivi :

— Petrecerile din noaptea asta au vlăguit oarecum capa citatea oștirii mele. Nu dispunem de un număr destul de mare de soldați ca să încercăm un atac nocturn. Să așteptăm zorile.

Trimise apoi după don' Pătrunjel, mare specialist în aritmetică, și-l puse să socotească forțele armate rămase după prăpădul făcut cu focurile de artificii.

Don' Pătrunjel făcu rost de cretă și de o tăbliță și trecînd din cort în cort însemna cu o cruce pe fiecare soldat prost și cu două cruci pe dregători și generali. La sfîrșit trase linie și făcu adunarea. Erau în total șaptesprezece Lămîiași și vreo patruzeci de generali, la care se mai adăugau Pătlăgică, prințul Lămîie însuși, contesele, Morcovely, Adulmici, caii și el însuși. Pătlăgică nu vedea la ce anume ar putea folosi caii, dar don' Pătrunjel îi atrase atenția că la toate asediile flancurile de cavalerie sînt de cea mai mare utilitate strategică.

Se iscă o aprinsa discuție, la sfîrșitul căreia, prințul Lămîie, pe deplin cucerit, încredința lui don' Pătrunjel comanda unui flanc de cavalerie.

Planul bătăliei fu studiat cu ajutorul lui mister Morcovely, ridicat cu acest prilej la rangul de consilier militar, și încă străin.

Ca o primă măsură, Morcovely îi sfătui pe toți să-și mînjească fețele cu vopsea neagră ca să-i sperie pe asediați. Prințul porunci să desfunde o mulțime de sticle și după ce le dădură pe gît conținutul, se amuză el însuși, să-și boiască generalii cu dopurile arse.

— Ce cinste deosebită ne faceți, — ziceau generalii înclinîndu-se.

Iar prințul, profitînd de această plecăciune, le înnegrea și gîtul.

La răsăritul soarelui operația numărul unu era terminată. Prințul părea foarte satisfăcut și insistă să-i înnegrească și pe civili, adică pe Pătlăgică și pe contese.

— Situația e foarte gravă — declară el — și de altfel nici n-am întrebuițat încă toate dopurile.

Contesele se supuseră cu ochii scăldați în lacrimi. La orele șapte fix începu atacul.

BARONUL STRIVEȘTE FĂRĂ SĂ VREA
DOUĂZECI DE GENERALI

Prima parte a planului de bătălie prevedea următoarele : cîinele Adulmici, profitînd de prietenia absolut firească ce îl lega de cîinele Jăvroi, îl va convinge pe acesta din urmă să deschidă poarta parcului. În urma lui, pe poarta larg deschisă, vor da năvală, în galop, escadroanele de cavalerie de sub comanda lui don' Pătrunjel.

Această primă parte a planului căzu însă baltă pentru bunul motiv că poarta nu era închisă, ci dimpotrivă, dată în lături, iar Jăvroi, chiar la intrare, prezenta colegului său, în poziție de drepti, pentru onor arma, adică coada.

Adulmici se întoarse cu coada între picioare și raportă înspăimîntat ciudata întîmplare.

—• Aici și-a băgat diavolul coada, — zise mister Morcovely folosind o expresie foarte iubită de consilierii militari străini.

—Aici și-au băgat mulți, mulți diavoli coada, întări Adulmici.

—De unde naiba or fi făcut rost de ei ? întrebă prințul.

—De cine ?

—De toți diavolii ăștia.

—

,



...o ghiulea de proporții nemaipomenite începu să se rostogolească la vale..

—Alteță, nu chiar diavoli propriu-ziși... Voiam să spun că dacă au lăsat poarta deschisă, precis ne-au întins o cursă.

—În cetzul acesta vom pătrunde prin intrarea din dos I hotărî prințul.

Dar și poarta din dos era deschisă.

Strategii prințului nu mai știau pe unde să scoată cămașa. Și prințului începu să-i iasă pe nas tot războiul acesta.

— Ține prea mult — i se tînguia el descurajat lui Pătlă gică — e prea lung, lung și greu. Dacă aș fi știut-o dinainte, nici nu l-aș fi început.

În sfîrșit se hotărî să săvîrșească un act de eroism. Alinie pe cei patruzeci de generali ai săi și comandă :

— Drepti!

Cei patruzeci de generali înțepeniră ca un singur om.

— Înainte, marș ! Unu, doi, unu, doi...

Pătrunseră pe poartă și eroicul pluton se îndreptă în marș forțat spre castel care, după cum știți, era așezat pe creasta dealului. Urcușul era destul de obositor și pe prinț îl trecură toate sudorile.

— Continuă dumneata — zise el, predînd comanda unui Lămîie de rangul întîi — eu mă întorc să pregătesc atacul general. De altfel nu mai aveți mare lucru de făcut: linia întîia, grație intervenției mele personale, a și fost străpunsă.

Lămîie de rangul întîi prezentă arma și prelua comanda. După zece pași ordonă cinci minute repaus. Era pe punctul să dea comanda pentru asaltul final — castelul nu mai era decît la o depărtare de vreo sută de metri — cînd se auzi o detunătură înspăimîntătoare și o ghiulea de proporții nemaipomenite începu să se rostogolească la vale în spre cei patruzeci de generali. Aceștia, fără să mai aștepte comanda lui Lămîie de rangul întîi, făcură stînga împrejur, rupseră rîndurile și totodată o rupseră și ei la fugă pe deal în jos. Iuțeala cu care fugeau era însă mult mai mică decît cea a misterioasei avalanșe care

în câteva clipe îi ajunse din urmă, strivi douăzeci dintre ei de parcă ar fi fost niște prune coapte, apoi continuă să vină de-a dura, trecu prin poarta deschisă, împrăștie cavaleria lui don' Pătrunjel ce tocmai se pregătea de șarjă și răsturnă caleașca conteselor Cireșiamare.

Cînd în sfîrșit își opri rostogolul, se văzu că nu era vorba nici de o mină magnetică, nici de un butoi cu dinamită, ci de nenorocitul baron Portocală.

—Scumpe vere ! strigă contesa Prima cu duioșie și alergă spre el, așa plină de praf și ciufulită cum se ridicase de sub caleașca.

—Doamnă, nu am cîntea să vă cunosc. Nu am fost nici odată în Africa.

—Eu sînt, dragul meu, contesa Prima.

—Doamne sfînte, dar ce v-a venit să vă sulemenîți în halul ăsta ?

—Motive de ordin strategic. Dar dumneata cum de-ai ajuns să te prăvălești peste noi ca un bolid ?

—■ M-am grăbit să vă sar în ajutor. Puțin cam vijelios, ce-i drept, dar n-aveam încotro. O noapte întreagă m-am căznit să scap din pivnița unde mă zăvoriseră bandiții ăia. Închi-puiți-vă : am ros ușa cu dinții.

—Ați ros o jumătate de duzină de butoaie, — șuieră Păt lăgică alb de furie.

—O dată văzut sub cerul liber, am început să mă dau de-a berbeleacul la vale, făcînd harcea-parcea în drum un trib de

negri, aflați desigur în solda bandiților ăloră, care vor să pună

stăpînire pe castel.

Cînd contesa Prima îl lămuri că era vorba de patruzeci de generali, baronul căzu pradă unei negre remușcări, dar în sinea lui era mîndru de propria lui forță.

Prințul Lămîie, ce tocmai își terminase baia în cortul său, crezu la început că pierderile suferite se datoresc unui contra-

atac al inamicului, dar se înfurie la culme când i se raportă că nimeni altul decît un aliat plin de cele mai bune intenții îi pricinuisese tot acest dezastru.

— Eu, unul, nu închei alianțe cu nimeni — se zborși el disprețuitor la baron. Războaiele le port pe cont propriu.

Și adunînd rămășițele oștirii — vreo treizeci de oameni, generali și soldați — ținu următoarea cuvîntare :

— Dumnezeu să mă apere de prieteni! De dușmani mă apăr singur !

Prinții nu prețuiesc prietenia. Așa se face că au întotdeauna prieteni nesinceri și se mîngîie citind proverbe ce n-au nici cap, nici coadă.

După un sfert de oră fu lansat un nou atac. Zece oameni, unul și unul, se avîntară la deal, scoțînd urlete sălbatice pentru a înspăimînta măcar copiii și femeile ce se găseau printre asediați.

Fură întîmpinați cu multă complezență. Chiar prea multă, s-ar putea zice.

Cepelica hotărîse să prevadă cu tulumbe pompierești cele mai pîntecoase butoaie din pivniță. Și cînd atacatorii ajunseră în bătaia „puștilor” comandă :

— Vin!

(„Foc !” ar fi trebuit să comande, o să obiecteze obișnuiții critici — dar, vă rog să observați, că aici e vorba de tulumbe, deci instrumente pentru a stinge și nu pentru a aprinde focul.)

Atacatorii fură spălați, scăldați și potopiți de valuri spumoase, roșii, aromate. Vinul le pătrundea în gură, în nas, mai-mai să-i înăbușe.

Făcură stînga împrejur, cu inimile îndoite, și începură să coboare, urmăriți de șfichiul tulumbelor ce nu încetau să-i mureze.

Ajunseră în vale beți morți, spre marele necaz al conteselor.

Prințul tuna și fulgera.

— Să vă fie rușine ! Ați merita să vă ciomănesc la sânge!
Ce nesimțire să beți vin roșu pe stomacul gol. Poftim, alți zece oameni scoși din luptă.

Într-adevăr, cei zece războinici se aruncară unul după altul la picioarele alteței sale, probabil pentru a-i cere îndurare, și începură să sforăie de parcă ar fi mânat porcii la ghindă.

Situația devenea din ce în ce mai dramatică.

Pătlăgică își smulgea părul din cap și-l hărțuia pe mister Morcovely.

— Ce-i de făcut ? Dați-ne un sfat, pentru numele lui Dumnezeu ! Ce naiba, sînteți, da sau ba, consilier militar străin ?

În acest timp, la castel, după cum lesne vă închipuiți, entuziasmul era la culme. Mai mult de jumătate din dușmani erau scoși din luptă. Mai știi, poate curînd, pe unul dintre cei doi stîlpi cărămizii ai porții se va înălța, în semn de capitulare, o cîrpă sau o băsmăluță albă.

CEPELICĂ FACE CUNOȘTINȚĂ CU PĂIANJENUL POȘTAȘ

Nu ! N-are nici un rost să vă mai amănesc : între cei doi stâlpi cărămizii ai porții nu s-a ivit niciodată o cârpă sau o băsmăluță albă. S-a ivit în schimb o întreagă divizie de Lămîiași, prospăt sosiți din capitală, și prietenilor noștri nu le mai rămase altceva de făcut decît să se predea sau s-o ia la fugă.

A

Cepelică încercă o retragere prin pivniță, dar găsi tunelul ce ducea spre pădure tăiat de trupele prințului.

De unde aflaseră secretul gangului subteran ?

Nu vă pot ascunde nici acest lucru : de la Mazăre. Văzînd că totul e pierdut, avocatul dezertase la dușman de frică să nu fie spînzurat a doua oară.

Bucuria cavalerului la capturarea lui Cepelică fu atît de mare, încît îngădui tuturor celorlalți prizonieri să se reîntoarcă la casele lor, în timp ce Cireșel, drept pedeapsă, fu încarcerat în pod.

Cepelică fu condus, sub pază, de o întreagă companie de Lămîiași- la pușcărie, și fu închis într-o celulă subterană.

De două, ori pe zi un Lămîilă de gardă îi aducea o strachină cu o zeamă chioară și o coajă de pîine. Cepelică le înghițea pe nevăzute, în parte pentru că îi era o foame de lup,

în parte pentru că în carceră era veșnic beznă. În restul zilei stătea lungit pe rogojină, cufundat în gânduri.

— Dacă aş putea să-l întâlnesc pe tăticu — se frământa el — măcar să-i dau de veste că sînt şi eu aici.

O patrulă de Lamîiaşi trecea zi şi noapte prin faţa celulei, tropăind cu paşi măsuraţi.

— Puneţi-vă cel puţin tocuri de cauciuc — îi apostrofa Cepelică, care nu izbutea să închidă un ochi.

Dar, în zadar ! Parc-ar fi vorbit cu pereţii.

(După o săptămînă veniră să-l ia.

— Unde mă duceţi ? îi întrebă Cepelică socotind că îl duceau la spînzurătoare.

De fapt, îl duceau în curte ca să facă o plimbare.

Cepelică trebui întîi să-şi certe picioarele care nu mai voiau să-l poarte, apoi îşi dojeni ochii care, neobişnuiţi cu lumina zilei, refuzau să mai vadă ceva, poate din cauză că nu izbutea să deschidă pleoapele.

Curtea închisorii era rotundă şi puşcăriaşii, în costume vărgate, se învîrteau în cerc, unul în urma altuia.

De vorbit era strict interzis. În mijlocul cercului, un Lămîilă bătea tactul pe o tobă :

— Unu... doi... unu... doi...

Cepelică intră în rînd şi nimeri în spatele unui deţinut bătrîn, cu umerii gîrboviţi şi cu părul nins. Bătrînul tuşea din cînd în cînd şi atunci umerii i se zguduiau, în timp ce pieptul îi hîrîia prelung.

— Bietul om — se gîndea Cepelică — dacă n-ar fi atît de bătrîn aş zice că-i chiar taică-meu.

Dintr-o dată deţinutul fu scuturat de o tuse atît de chinuitoare, încît se clătină şi trebui să se reazeme de zid ca să nu cadă.

Cepelică se repezi să-l sprijine şi dădu cu ochii de un obraz cu un păienjeniş de şanţuleţe. Prizonierul îl privi cu

ochii pe jumătate stinși, apoi îl apucă de umeri și-i șopti cu glas înecat :

—Cepelică, fiul meu !

—Tăticule, cum ai îmbătrânit !

Tată și fiu se îmbrățișară plângând.

—Nu plînge, dragul meu — murmură bătrînul — curaj F

— Nu plîng, tăticule, îmi pare numai rău că te văd așa de îmbătrânit și bolnav. Și eu care ți-am făgăduit să te eliberez.

— Nu-ți face sînge rău... O să răsară soarele și pentru noi.

Dar tocmai în clipa aceea Lămîilă, care bătea tactul, izbi furios în tobă.

— Ei! Ția doi de colo ! Nu vedeți că-mi dați peste cap tot rîndul ? Marș în cerc !

Bătrînul Cepeloi se smulse de lîngă băiețaș și intră în roata deținuților. Înconjurară încă de două ori curtea, apoi tot unul cîte unul se îndreptară spre coridorul ce ducea la celule.

— O să-ți trimit noutăți, — șopti bătrînul.

— Dar cum ?

— O să vezi tu... Sus inima, Cepelică !

— La revedere, tăticule !

Bătrînul dispăru în celula sa. Celula lui Cepelică se afla cu două etaje mai jos, la subsol. Dar acum că-și revăzuse părintele nici nu-i mai părea atît de întunecoasă. Ba chiar, încordîndu-și privirea, parcă, parcă dinspre ferestruica ce dădea spre culoar vedea strecurîndu-se geană de lumină. Un picuț, o nimica toată, atît doar cît să poată zări, sclipitoare, alunecînd într-o parte și alta, baionetele Lămîiașilor.

A doua zi, pe cînd Cepelică își omora vremea numărînd aceste baionete, se auzi strigat pe nume de un glăscior ciudat, dar nu putea să-și dea seama de unde vine chemarea.

—Cine mă strigă ? întrebă el mirat.

—Uită-te pe perete, — se auzi vocea.

—Pot să mă uit pînă poimărți, nu văd nici măcar pe retele.

—Privește în dreptul ferestruicii.

—Aha, te văd. Dar tu ești un păianjen. Ce cauți pe aici ? Muștelor nu prea le place umezeala.

—Eu sînt păianjenul Șontîc-Șontîc și am, fii pe pace, și o plasă la etajul de deasupra. Cînd mi-e foame, dau pe-acolo

și cevașilea găsesc eu totdeauna.

Un Lămîilă izbi cu putere în ușă.

—Lasă gălăgia acolo ! Ai putea să-mi spui și mie cu cine stai de vorbă?

—îmi rostesc rugăciunile așa cum m-a învățat mama — răspunse Cepelică.

—Rostește-le în gînd — porunci gardianul — altfel greșim pasul.

Lămîiașii erau într-adevăr atît de mărginiți, încît îndată ce auzeau un zgomot, se zăpăceau și nu mai știau care e stîngul și care e dreptul.

Păianjenul Șontîc-Șontîc își dădu drumul ca pe o funie și șopti înăbușit :

— Am un mesaj pentru tine. de la tatăl tău.

Lăsa într-adevăr să-i cadă un bilețel pe care Cepelică îl ridică uimit și-l citi dintr-o aruncătură de ochi. Scria numai atîta :

„Dragă Cepelică, am aflat toate peripețiile tale. Nu-ți pierde firea dacă lucrurile n-au ieșit cum plănuai. în locul tău n-aș fi făcut nici eu altfel. Oleacă de închisoare n-o să-ți strice ; o să-ti continui studiile și p-ormă ai nițel răgaz să-ți limpezești gîndurile. Purtătorul acestui bilet este poștașul nostru. Ai toată încrederea într-insul și trimite-mi vești prin mijlocirea lui. Te îmbrățișez cu toată dragostea : tatăl tău, Cepeloi.”

— Ai isprăvit de citit ? întrebă păianjenul.

—De la un capăt la altul.

—Perfect, atunci bagă biletul în gură, mestecă-1 și înghite-1. Nu trebuie să-1 găsească gardienii.

—S-a făcut, — spuse Cepelică mestecând de zor biletul.

—Și acum — zise păianjenul — la revedere.

—Unde te duci ?

—Sînt în cursă... Distribui poșta.

Cepelică observă că păianjenul purta la gît o tolă de poștaș ticsită de bilete.

— Cui duci toate aceste scrisori ?

— Păi eu, de cinci ani fac meseria asta : în fiecare dimineață dau o raită prin celule, strîng poșta, pe urmă o împart. Gardienii nu m-au agățat niciodată și n-au găsit nicicînd măcar un colț de bilet. Așa mai pot și bieții prizonieri să schimbe cîte o veste între ei.

— Dar cum fac rost de hîrtie ?

— N-au nevoie de hîrtie. Scriu pe un petic de cămașă.

—Aha, care va să zică de aceea avea biletul un gust atît de curios — se dumeri Cepelică.

—Cerneala — urmă păianjenul — o prepară din apa de la ciorbă în care răzuie puțin praf de cărămidă.

—Am înțeles, — zise Cepelică. Treci mîine dimineață și pe la mine. O să-ți încredințez o misivă.

— Fii fără grijă, — făgădui păianjenul și se îndepărtă.

Cepelică observă de-abia acum că ciudatul curier șchioapătă.

— Te-ai lovit cumva ? îl întrebă el.

— Aș, reumatismul ! Nu-mi priește de fel umezeala. Sînt bătrîn și tare aș avea nevoie de un mic concediu la țară. Unul din frații mei locuiește într-un lan de porumb. Dimineața se scoală, își întinde plasa între două fire de iarbă și toată ziua are parte de soare și de aer curat. Mereu îmi scrie să-i fac o vizită dar, vezi mata, am slujba asta. Și eu sînt de părere că

dacă ai o slujbă trebuie să te ții de ea. Și p-ormă, am o socoteală și cu prințul Lămîie. Unul din slugile lui l-a omorît pe bietul tata, fie iertat. L-a strivit, sărman bătrîn, de peretele bucătăriei. Și acum se mai vede pata de sînge pe peretele acela blestemat. Din cînd în cînd mă duc pe acolo, și-mi zic așa : deie domnul să isprăvească și prințul tot pe un perete, dar să nu mai rămînă nici urmă de el. Nu zic bine ?

—N-am mai întîlnit în viața mea un păianjen mai ini mos, — exclamă Cepelică cu admirație.

—Fac și eu ce pot, — răspunse păianjenul modest. Și, șchiopătînd, se cațără pe perete, ieși pe ferestruică și se furișă

drept pe sub nasul unui Lămîilă ce tocmai se oprise să vadă

dacă înlăuntru totul e în ordine, și care, nebănuind nimic, își

văzu apoi de drum.

CEPELICĂ PIERDE ORICE SPERANȚA

Cepelică sfîșie o mîneacă din cămașă și o împărți în bucățele.

— Cu cărțile poștale am cam fi gata — se gîndi mulțumit — să așteptăm acum să ne aducă marmita cu cerneală.

Cînd Lămîilă de gardă îi aduse ciorba, Cepelică nu sorbi din ea o înghițitură. Zgîrie cu lingura nițel praf roșu de cărămidă și-l turnă în zeamă. Mestecă puțin și slujindu-se apoi de coada lingurii scrise misivele pe care și le pregătise în gînd.

„Tăticule dragă — scria în prima scrisoare — mai ții minte că odinioară ți-am făgăduit să te eliberez ? Ei bine, clipa se apropie. Am pus la cale un plan de evadare. Te sărută, fiul tău, Cepelică.”

Scrisoarea a doua era adresată Cîrțiței și suna astfel :

„Bătrînă Cîrțiță a inimii mele, să nu crezi că te-am uitat. Aici în închisoare nu am nimic de făcut și mă gîndesc mereu la vechii mei prieteni. Și tot gîndindu-mă și răzgîndindu-mă, m-am gîndit că poate ție ți-ar sta în puteri să mă ajuți să scap de aici și să-l eliberez și pe tata. Știu. nu-i o treabă prea ușoară, dar dacă ai putea să mobilizezi vreo sută de cîrțițe care să te ajute, totul ar fi cu putință. Aștept răspunsul tău neîntîrziat, mai bine zis clipa cînd o să te văd țîșnind în celula mea.”

„Post scriptum : de data asta, te asigur, nu te vor dura ochii. Pușcăria este mai întunecoasă decît o călimară."

Scrisoarea a treia era adresată lui Cireșel și cuprindea cele ce urmează :

„Dragă Cireșel, nu știu nimic despre tine, dar sînt sigur că nu ți-ai pierdut curajul, deși am fost înfrînti. Îți promit solemn că pe Pătlăgică o să-1 pun eu la punct o dată pentru totdeauna, în închisoare mi-au trecut multe prin cap și m-am gîndit la cîte toate, la care altminteri n-aș fi avut cînd să chibzuiesc. Tu trebuie să mă ajuți să ies de aici. Predă Cîrțiței scrisoarea mea, la locul cunoscut. Urmează instrucțiuni. Salutări tuturor, Cepelică."

Ascunse sub perină cele trei scrisori, vărsă cerneala care-i mai rămăsese într-o gaură de șoarece de sub pat, iar spre seară, cînd Lămîilă își făcu rondul, îi înapoie strachina goală, apoi se culcă.

A doua zi dimineață Șontîc-Șontîc îi mai aduse o scrisoare de la tatăl său.

Bigtul Cepeloi ardea de nerăbdare să primească vești de la Cepelică, dar îl povățuia să nu-și consume prea repede cămașa.

Drept răspuns Cepelică își scoase cămașa, o sfîrtecă în două, întinse o jumătate pe pămînt, și după ce muie degetul în călimară, adică în gaura de șoarece, începu să scrie.

—Ce faci ? întrebă poștașul uimit și revoltat. Dacă în trebuințezi foi d-astea de plăcintă, într-o săptămîină nu-ți mai

rămîne nici cît o confeti, pentru scris.

—Fii fără grijă — îl asigură Cepelică — într-o săptămîină nu voi mai fi aici.

—Te amăgești, băiețașule !

—Tot ce se poate, dar n-ai vrea ca în loc să-mi ții predici să-mi dai o mîină de ajutor ?

—Una ? Te ajut bucuros și cu toate cele opt labe ale mele. Ce ai de gînd ?

— Vreau să desenez pe această jumătate de cămașă un plan al închisorii. Clădirile, zidul înconjurător, celulele, curtea, toate, înțelegi, toate trebuie însemnate exact la locul lor.

— O, asta-i foarte ușor. Cunosc închisoarea la milimetru pătrat.

Cu ajutorul păianjenului Șontîc, Cepelică schiță din cîteva trăsături harta închisorii și însemnă curtea cu o cruce.

—De ce ai făcut crucea asta ? întrebă păianjenul.

—O să-ți explic altă dată — răspunse Cepelică în doi peri. Acum îți încredințez o scrisoare pentru tata.

Astelalte

două, precum și planul, va trebui să le predai unui prieten.

—In afara închisorii ?

—Da, vicontelui Cireșel.

—Locuiește departe ?

—La castelul Cireșiamare.

—Știu unde este. Am un văr funcționar în podul castelului. De cîte ori nu mi-a trimis vorbă să-i fac o vizită, dar nu

am mai ajuns ! Ce să-ți spun, zice că trăiește acolo, o splen

doare ! Deh, frățioare, știu eu ? căzu pe gânduri păianjenul.

Dar

dacă plec atît de departe cine o să-mi țină locul cu poșta ?

—Dus-întors ți-ar trebui două zile, așa șchiop cum ești.

Două zile n-o să se facă gaură în cer fără poștă.

—Știi, n-aș vrea să lipsesc de la slujbă — zise Șontîc-Șontîc — dar din moment ce nu e vorba de o călătorie de plăcere...

—Nici vorbă — protestă Cepelică — e vorba de o misiune extrem de importantă și foarte, foarte delicată.

Gîndeș-

te-te că de succesul acestei călătorii atîrnă libertatea deți

nușilor.

—A tuturor ?

—A tuturor !

—în cazul ăsta cum îmi termin tura, o pornesc la drum.

—Nu știu cum să-ți mulțumesc.

— Oh, lasă, lasă — răspunse Șontîc-Șontîc — la urma urmei e și în interesul meu : dacă se golește închisoarea o să pot în sfîrșit să mă mut și eu la țară, nu-i așa ?

Vîrî cele trei scrisori în geantă, zvîrli geanta pe umăr și se îndreptă șchiopătînd spre fereastră.

— La revedere — șopti Cepelică scoțîndu-și nasul printre gratii, pentru a-l urmări cum se cațără înspre acoperiș. Și drum bun !

În clipa cînd păianjenul se pierdu în beznă, Cepelică începuse să numere orele și minutele. După douăzeci și patru de ore se gîndi :

— La ora asta trebuie să fie aproape de castel. O să găsească el pe cineva să-i arate drumul... Și cînd o să spună că e vărul vestitului Păianjen al podurilor o să-l însoțească cineva pînă la castel...

I se părea că-l și zărește, micuț, puțin gîrbovit, șchiopătînd pe burlan în sus. Întrebînd de camera vicontelui, pornind apoi de-a lungul coridoarelor, apropiindu-se de patul lui Ciresel și trezindu-l în șoaptă pentru a-i înmîna scrisorile.

Apoi Cepelică deveni nerăbdător. Șontîc-Șontîc trebuia să pice din oră în oră...

Se scurse însă o zi, apoi încă una și păianjenul nu se arătă. Trecuseră trei zile. Prizonierii erau îngrijorați de lipsa poștei și a poștaşului. Și cum păianjenul nu destăinuise nimănui secretul misiunii sale, ci îi înștiințase numai că-și ia o permisie de cîteva zile, nu puțini dintre prizonieri începură să creadă că păianjenul i-a lăsat baltă, mutîndu-se definitiv la țară, așa cum, de fapt, visase o viață întreagă.

Și Cepelică era descumpănit.

A patra zi fură scoși la plimbare, dar Cepelică nu-l zări pe tatăl său și nimeni nu-i putu da vreo știre despre el. Se întoarse în celulă cu inima frîntă și se aruncă pe pat, deznădăjduit. Nu-i mai rămînea aproape nici o speranță.

PĂȚANIILE LUI ȘONTÎC-ȘONTIC
ȘI ALE LUI ȘAPTE-JUMATE

Ce oare se întîmplase cu păian-
jenul poștaş ?

Iată, în cîteva cuvinte :

Abia ieșit din închisoare o apucase pe strada principală, mergînd lipit de bordura trotuarului, ca nu cumva să-l calce vreo trăsură. Roata unei biciclete îl atinse în treacăt, amenin-tînd să-l strivească fără glorie. Avu doar timpul să sară în lături.

— Măiculiță, mamă — bolborosi înspăimîntat — cît pe ce să-mi termin călătoria înainte de-a o fi început!

Spre norocul lui găsi un grătar de scurgere și dădu să se lase în jos, spre fundul canalului. Dar nici nu apucă bine să-și pună capul la cutie, că se auzi strigat.

Era o veche cunoștință, rudă de-a șaptea spiță cu tatăl său, foști amîndoi pe vremuri vecini de apartament în bucă-tăria castelului. îl chema Șapte-Jumate, pentru că avea șapte labe și jumătate. Cealaltă jumătate o pierduse într-un groaz-nic accident — o lovitură de mătură prost mînuită.

Șontîc-Șontîc îl salută respectuos, iar Șapte-Jumate îl luă de braț și începu să-i vorbească despre timpurile bune de altă dată.

Se oprea din cînd în cînd, și-i explica oftînd cum se petrecuseră lucrurile cu mătura, dar Șontîc-Șontîc întindea pasul și nu se lăsa ademenit de ispita unei pălăvrăgeli plăcute.

—Dar unde te grăbești așa, vericule ?

—Mă duc să fac o vizită vărului meu, — răspunse în doi peri Șontîc-Șontîc, care nu voia să intre în amănunte.

—Celui de stă la castelul Cireșiamare ? Ce potriveală !

Tocmai am primit și eu o invitație să petrec o

săptămîna în

podul lui. Mergem împreună — momentan tot n-am nici o afa

cere urgentă pe aici.

Șontîc-Șontîc nu se prea bucura de această neașteptată tovărășie. Pe urmă însă se gîndi că în doi timpul trece mai repede și că, vorba aia, unde-s doi puterea crește.

—Cu multă plăcere — răspunse el — numai că te rog să umbli nițel mai repede. Am de făcut un comision și n-aș vrea

să ajung cu întîrziere.

—Tot poștaş pe la închisoare ? întrebă Șapte-Jumate.

— Oh, am ieșit la pensie, — răspunse Șontîc-Șontîc.

Șapte-Jumate îi era prieten, dar anumite lucruri nu tre buie să le știe nici prietenii.

Tot trîncănind verzi și uscate ajunseră în afara orașului și putură în sfîrșit să iasă din canal.

Șontîc-Șontîc răsuflă ușurat, pentru că în canal era o duhoare de ți se întorceau măruntaiele pe dos.

Curînd se aflau în plină cîmpie. Era o zi senină, și o boare dulce mîngîia molcom iarba înmiresmată. Șapte-Jumate se opri și căscă gura de parcă ar fi vrut să soarbă toată adierea parfumată a dimineții.

—Ce minunăție — suspină el cu ochii închiși — de trei ani n-am mai scos nasul din canalurile mele, dar acum — gata

cu viața de canalagiu, o să mă stabilesc la țară.

—După cum văd, e destulă aglomerație și pe aici — re marcă Șontîc-Șontîc, arătînd însoțitorului său un lung șir de

furnici foarte absorbite în transportarea unei omizi spre mușuroaiele lor.

— Domniilor voastre nu vă convine ? îi luă în răspăr un greier ce sta în pragul găuricii lui.

Șapte-Jumate se opri, ținând morțiș să-i explice greierului cum e viața la țară. Greierul însă avea păreri personale. Șapte-Jumate nu fu de acord cu ele, greierul ridică vocea, Șapte-Jumate nu se lăsă mai prejos, dezbateră devenea tot tot înfierbântată, vremea trecea...

Între timp se adună în jur o mulțime de gură cască : greieri, lăcuste, cosași și, la o aruncătură de băț, chiar câțiva țințari mai îndrăzneți.

O vrabie, care avea funcția de polițai, zări adunarea și coborî în zbor ca s-o împrăstie, ochindu-l dintr-o privire pe Șapte-Jumate.

— Iată o bucățică grasă pentru puișorii mei, ciripi ea în sinea ei.

Un țințar dădu alarma :

— Atenție ! Poliția !

Cît ai bate din palme dispărură cu toții de parcă i-ar fi înghițit pământul. Șontîc-Șontîc și Șapte-Jumate se adăpostiră în gaura greierului care închise în grabă ușa și se postă de gardă.

Șapte-Jumate tremura ca varga, iar Șontîc-Șontîc începea să se căiască de a fi luat cu sine un astfel de palavragiu, care îl făcea să piardă timpul și atrăgea asupra lui atenția poliției.

— Iată-mă identificat, — se frământă bătrînul poștaş. Vrabia și-a însemnat cu siguranță prezența mea în catastiful său și cînd ești pus pe lista poliției, gata beleaua pe capul omului.

Se întoarse spre Șapte-Jumate și-i zise :

— După cum vezi, cumetre, călătoria nu-i lipsită de pri mejdii. Ce-ai zice dacă ne-am despărți aici ?

—Mă miră foarte mult spusele tale — se supără Șapte-Jumate — întâi mă convingi să te urmez peste mări și țări și

pe urmă vrei să mă lași în plata domnului, nici în căruță, nici

în teleguță. Fain prieten, n-am ce zice.

—Să precizăm, amice : dumneata ai vrut să mă urmezi cu tot dinadinsul. Dar nu e vorba acum de asta. Eu, ți-am mai

spus, am treburi la castel și n-am de gând să-mi pierd toată

ziulica în această gaură, chiar dacă-i sînt foarte recunoscă

tor greierului pentru ospitalitatea sa.

—Dar, nici discuție, vin și eu cu tine — se smiorcăi Șapte-Jumate. I-am făgăduit vărului tău să-l vizitez și vreau

să mă țin de cuvînt...

—Atunci, la drum ! îl îndemnă Șontîc-Șontîc, strîngîndu-și catrafusele.

—O clipă numai — zise greierele — să văd dacă s-a cărăbănit poliția.

Deschise ușa binișor : vrabia era la postul ei. Zbura la rasul ierbii, scormonind cu privirea fîneața, fir cu fir.

Șapte-Jumate oftă din băierile inimii și declară că în condițiile acestea nu se va clinti un pas și-l va împiedica și pe Șontîc-Șontîc să plece.

— Nu-ți voi îngădui să-ți riști viața — lacrimă el — l-am cunoscut pe tatăl tău și mă simt răspunzător în fața mormîntului său pentru siguranța ta.

Nu le rămase altceva de făcut decît să aștepte. Și cum vrabia îi pîndea cu îndărătnicie, ziua se scurse într-o stearpă așteptare. De-abia spre asfințit poliția se retrase în cazărmile sale, adică în chiparoșii de lîngă țintirim, și călătorii noștri își putură în sfîrșit vedea de drum.

De supărare că pierduse o zi întreagă, Șontîc-Șontîc își rodea geanta.

În timpul nopții, pe răcoare, străbătură o bună bucată de drum, dar la un moment dat Șapte-Jumate se opri, văietînd

du-se că nu-și mai simte picioarele și că e cazul să facă un popas.

—Cu neputință — protestă Șontîc-Șontîc — nici gînd •

Dacă vrei n-ai decît să rămîi, eu merg mai departe.

—Care va să zică, vrei să mă părăsești la mijlocul drumului, și încă în toiul nopții. Bravo, așa te porți cu un vechi

prieten al fie-iertatului tău tată ! Ah, de ce nu-i de față răpo

satul — să te scarmene după cum meriți ! ?

Și-l bătu la cap pînă ce, vrînd-nevrînd, Șontîc-Șontîc trebui să primească.

Găsiră un locșor sub jgheabul unei clopotnițe și își așternură de dormit.

E de prisos, cred, să adaug că Șontîc-Șontîc nu închise ochii toată noaptea și-și trecu timpul privindu-și furios tovarășul de drum care sforăia fără grijă.

Abia că se crăpă de zi și începu să-l tragă de cele șapte picioare și jumătate.

— Ei, la drum ! porunci Șontîc-Șontîc.

Dar trebui să mai aștepte pînă ce Șapte-Jumate se spilcui din tălpi și pînă în creștet. Bătrînul palavragiu își făcu conștiincios pedichiura la toate degetele și numai după aceea se declară gata de drum.

Dimineata se scurse fără alte neplăceri. Spre amiază însă fură nevoiți să se ascundă de privirea altei vrăbii care se apropia amenințătoare și se tîrîră sub un fel de boltă.

Cînd se convinseră că primejdia a trecut, ieșiră la lumină și se pomeniră într-o piață nisipoasă, brăzdată de niște urme necunoscute.

— Ce loc ciudat — murmură Șapte-Jumate — s-ar zice că a trecut pe aici un corp întreg de blindate.

Într-o parte a pieții se înălța o clădire scundă, din care răzbăteau glasuri cu totul neobișnuite.

— Nu sînt curios din fire — adăugă Șapte-Jumate — dar, pe onoarea mea, aş da bucuros încă o bucăţică din a opta mea labă să ştiu unde ne aflăm şi cine locuieşte acolo...

Şontîc-Şontîc păşea de zor fără să mai caşte gura în stînga şi în dreapta. Era frînt de oboseală pentru că nu închisese ochii toată noaptea şi pe deasupra parcă-i fierbeau creierii — era un început de izolaţie. Avea ciudata presimţire că nu va ajunge niciodată la castel, ca şi cum castelul în loc să se apropie s-ar fi depărtat cu fiecare pas mai mult. Apoi cine ştie dacă nu cumva rătăciseră drumul ? Ar fi fost timpul după toate socotelile, să fi zărit cel puţin turnul cel mai înalt. E drept că amîndoi erau bătrîni, aveau vederea slabă, şi n-aveau ochelari, ca cine a mai pomenit păianjen cu ochelari. Te pomeneşti că trecuseră de mult pe lîngă castel fără să-l fi zărit!

Şi în timp ce Şontîc-Şontîc mergea cufundat în gînduri, o omidă verde trecu în goană pe lîngă ei strigînd în gura mare :

— Scape cine poate ! Vin găinile !

— Sîntem pierduţi — gemu îngrozit Șapte-Jumate, care mai auzise despre aceşti teribili canibali şi o rupse la fugă cu

toată viteza celor şapte picioare sănătoase plus bontul de la

al optulea picior.

Şontîc-Şontîc nu fu atît de iute. Era pe de o parte dus pe gînduri, iar pe de altă parte, pur şi simplu nu auzise încă vorbindu-se despre găini. Iar cînd una din acele dihănii uriaşe se năpusti asupra lui, mai avu doar prezenţa de spirit să-şi smulgă geanta de la gît şi s-o arunce bătrînului său prieten, strigîndu-i :

— Du acest mesaj lui...

Dar nu mai avu timp să spună cui anume trebuia să ducă mesajul. Găina îl înghiţi dintr-o ciugulitură.

Sărman Şontîc-Şontîc, n-o să mai duci scrisori dintr-o celulă într-alta, n-o să mai stai nicicînd la taifas cu prizonierii şi nimeni n-o să te mai vadă căţărîndu-te vreodată, aproape de-

șelat și schiopătînd, pe zidurile mohorîte și jilave ale închisorii...

Sfîrșitul său fu în același timp scăparea lui Șapte-Jumate, care a putut să ajungă la gardul de sîrmă al curții găinilor — căci asta era piața nisipoasă — și se puse la adăpost înainte ca găina să se întoarcă spre el. Apoi, înspăimîntat și sleit de puteri, leșină...

Cînd își reveni în simțiri, nu-și mai amintea unde se află. Soarele stătea să apună și după umbrele amurgului își dădea seama că zăcuse leșinat mai multe ore.

La depărtare de numai cîțiva pași se profila ciocul amenințător al găinii. Ucigașa nu-l slăbise din ochi nici o clipă și cîrîia satisfăcută, pigulindu-și penele de la gît.

Vederea clonțului înfricoșător îi aminti dintr-odată sfîrșitul tragic al lui Șontîc-Șontîc.

Șapte-Jumate vărsă o lacrimă în amintirea lui, apoi se opinti să se ridice și-și dădu seama că jumătatea lui de labă amorțise. Descoperi geanta pe care Șontîc-Șontîc i-o aruncase înainte de moarte și care-i apăsă piciorul. Îi veniră în minte și ultimele cuvinte ale bravului poștaş : „Du acest mesaj lui...”

— Cui ? se întreba Șapte-Jumate. Și care mesaj ? N-ar fi mai bine să mă descotorosesc de geanta asta ? S-o zvîrl în prima groapă și fă mă întorc în canalul meu ? Acolo, nici tu vrăbii, nici tu găini... Duhnește nițel, dar atîta rău să fie... Ce-ar fi totuși să mă uit în geantă ? se răzgîndi el. Numai așa, de curiozitate...

Începu să citească scrisorile și pe măsură ce citea ochii i se umpleau de lacrimi și trebui să și le șteargă și iarăși să le șteargă, ca să ajungă la capăt.

„Și mie nu mi-a spus nimic — lacrimă el — și l-am făcut să piardă atîta timp cu flecărelile mele, cînd el avea de dus la bun sfîrșit o misiune atît de importantă. Nu, nu, e limpede — plîngea el în hohote. Șontîc-Șontîc a murit din vina mea...

Da, dar voi duce eu la destinație ultima lui poștă. Și chiar dacă voi muri, voi cinsti prin aceasta amintirea credinciosului meu prieten. L-am cunoscut pe tatăl său în bucătăria palatului guvernatorului : ce om dintr-o bucată ! Cîte lacrimi n-am vărsat pe patul lui, la jumătatea drumului dintre tavan și dușumea."

Se așternu deci la drum, fără să se mai gîndească la somn și ajunse în zorii zilei la castel. Găsi cu ușurință drumul spre pod și fu primit cu brațele deschise de Păianjenul Văr Primar, căruia îi povesti toate pățaniile.

Inmînară scrisorile lui Cireșel, care, drept pedeapsă, se mai afla încarcerat în pod. Apoi Păianjenul Văr Primar îi propuse lui Șapte-Jumate să-și petreacă toată vara la castel, ceea ce bătrînul palavragiu primi cu multă plăcere : îl îngrozea prea mult drumul de întoarcere spre casă...

UNDE E VORBA DE LĂMÎILĂ CE NU SE PRICEPE LA ARITMETICĂ

I ntr-una din dimineți, Lămîilă care-i aducea lui Cepelică mîncarea așeză pe pămînt strachina și, după ce-l privi cu asprime, îi zise :

— Bătrînului îi merge prost. E tare rău bolnav.

Cepelică ar fi vrut să afle amănunte, să-i pună întrebări. Dar Lămîilă îi spuse doar că Cepeloi nu putea să se ridice de pe pat și adăugă :

— Pune-ți lacăt la gură. Nu care cumva să afle cineva că ți-am dat de veste. M-ar zvîrli pe drumuri și am acasă o mulțime de guri de săturat.

Cepelică nu suflă o vorbă. Îi fu limpede că nu era de ajuns ca prințul să îmbrace pe cineva în uniformă și să-i dea baionetă, ca să-l facă un Lămîilă convins, și bătrînul acesta acru și fioros la înfățișare nu era la urma urmei decît un tată de familie ce nu-și găsisese o meserie mai bună, ca să-și poată crește copilașii.

Ziua aceea se nimerise a fi zi de plimbare.

Prizonierii fură scoși în curte și începură să se învîrtă roată, în timp ce un Lămîilă bătea tactul cu toba :

— Unu... doi... unu... doi...

Unu... Cepelică pășea cu gândul aiurea. Păianjenul a pierit fără urmă... Au trecut zece zile și sută la sută că n-o să se mai întoarcă niciodată... Mesajul nu l-a predat, altminteri Cîr-țița s-ar fi înființat de mult aici... Unu... doi... tata e bolnav și nici gând să poată fugi... Nici nu se mai ține pe picioare. Să-l ducem cu targa ? Și cum să-l îngrijim ? Cine știe cât ar trebui să stăm ascunși, fără medici, fără medicamente... Dragă Cepelică, ia-ți orice nădejde de la fugă și împacă-te cu gândul că o să putrezești de viu în închisoare. Și o să rămîi aici și după moarte — aruncă o privire spre cimitirul închisorii ce-și arăta crucile printr-un grilaj al zidului înconjurător.

În ziua aceea plimbarea părea și mai tristă ca de obicei. Deținuții, în costumele lor vărgate, pășeau încovoiați și tăcuți, și niciunul nu încerca, așa ca alte dați, să șoptească ceva vecinului său. Visau toți libertatea, dar libertatea părea în ziua aceea atît de depărtată... mult, mult mai depărtată decît soarele ascuns de nori într-o zi ploioasă.

Și ca pentru a spori tristețea generală, începu să plouă, iar deținuții, zgribuliți, continuau să se învîrtă roată : așa era regulamentul, plimbarea trebuia să aibă loc pe orice vreme.

Deodată Cepelică se auzi strigat.

— Cepelică — șușoti o binecunoscută voce furnăită — încetinește-ți pasul la turul următor.

„Cîrțița — de-abia se putu opri Cepelică să nu izbucnească, simțind că se înăbușă de bucurie. A venit ! E aici !”

O clipă gândul îi zbură la tatăl său închis în celulă. Deveni atît de nerăbdător să ajungă din nou la locul unde auzise glasul Cîrțiței, încît începu să calce pe călcîie pe deținutul din față. Acesta se întoarse bombănind :

—Ei, drăcie ! Ia, vezi cum calci !

—Las-o moartă — îi șopti Cepelică — și dă de veste mai departe, repede, că într-un sfert de ceas vom fi cu toții liberi.

—Te-ai țacănit la cap ! i-o întoarse morocănos prizonierul.

— Fă cum îți spun. înștiințează-i să fie gata. O ștergem în timpul plimbării.

Deținutul mormăi ceva, apoi socoti că tot n-are nimic de pierdut dacă „telefonează” vestea mai departe.

Nu terminaseră bine ocolul și prizonierii începură să pășească mai înfipti, cu vioiciune și cu pieptul afară. Lămîilă toboșarul observă schimbarea și socoti de datoria lui să-i laude pe deținuți.

— Așa, băieți — zbiera el — pieptu-afară, sugeți burta, umerii drepti... unu... doi... unu... doi...

Nu mai părea de loc plimbarea tristă a unor pușcăriași, ci mai degrabă marșul unei companii la o paradă cu fanfară.

Cînd Cepelică ajunsese la locul unde auzise vocea Cîrțiței, încetini pasul.

— Tunelul e gata. Intrarea se află un pas mai la stînga. N-ai decît să sari și pămîntul se va surpa sub picioarele tale, pentru că n-am lăsat decît o pojghiță subțire de pămînt.

— Vom începe la rondul următor, — o înștiința Cepelică.

Cîrțița mai adăugă ceva, dar Cepelică trecuse înainte. Calcă din nou pe picior pe prizonierul din față și îi șopti :

— Cînd la următorul rond o să-ți fac semn cu piciorul, sări un pas la stînga și bate apăsător pămîntul.

Prizonierul ar fi vrut să-i ceară lămuriri, dar Lămîilă-toboșarul tocmai privea într-acolo. Trebuia făcut ceva ca să-i abată atenția. Parola trecu din gură în gură și la un moment dat se auzi țipătul unui prizonier :

—Aoleu !

—Ce-i acolo ? mugi Lămîilă, întorcîndu-și capul.

—Aoleu ! M-au călcat pe bătătuiă, — se văicărea prizonierul.

Și în timp ce Lămîilă ochea amenințător șirul din partea aceea, de cealaltă parte rîndul ajunsese aproape de gura tunelului.



fiecare ocol un deținut făcea un salt în stîngă, se arunca în borbă și dispărea.

Cepelică îl călca pe picior pe prizonierul din față : acesta își făcu vînt, sări la stînga și... dispăru sub pămînt. Rămase o gaură rotundă destul de largă ca să se poată strecura un om, iar Cepelică transmise din om în om consemnul:

— La fiecare tură va evada un prizonier și anume cel pe care-l voi călca pe picior.

Așa se și întîmplă. La fiecare ocol un deținut făcea un salt la stînga, se arunca în bortă și dispărea.

Și pentru ca Lămîilă să nu bage nimic de seamă, de fiecare dată, din partea cealaltă țipa cîte unul ca din gură de șarpe :

—Ai! Aoleu !

i

—Ce-i acolo ? tuna Lămîilă.

—M-au călcat pe bătătură ! urla jalnic omul sărind în tr-un picior.

—în dimineața asta parc-ați fi damblagii — răcnea Lă mîilă. Ce vă tot împleticiți ? Ia fiți mai atenți!

După cinci-șase ture, Lămîilă începu să privească din ce în ce mai îngîndurat cercul prizonierilor ce-i dădeau tîrcol. „Ciudat — se încruntă el — aș jura că rîndul s-a micșorat.”

Apoi alungă enervat acest gînd : „Nu, nu poate fi decît o nălucire prostească. Și totuși — își zicea nedumerit — totuși, parcă-parcă sînt mai puțini.”

Ca să fie sigur de tot că n-avea vedenii, începu să-i numere ; dar cum prizonierii se roteau de jur împrejur, nu-și mai aminti cu care începuse socoteala și-i numără de două ori, așa încît îi ieșiră mai mulți la total.

>Cum se poate să fie mai mulți ? Doar n-au făcut pui! bombănea Lămîilă, crucindu-se. Sucită mai e și aritmetica asta !”

După cum vă dați desigur seama, Lămîilă nu prea era tare la acest obiect. Începu numărătoarea de la cap. O dată, de două ori, de trei ori : de fiecare dată numărul prizonierilor

creștea. în cele din urmă se hotărî să-i lase în plata domnului, ca să nu se zăpăcească cu totul. Aruncă o privire de jur împrejur și se frecă la ochi : peste poate ! Nu mai rămăseseră decît jumătate din prizonieri.

Ridică ochii spre cer, străduindu-se să vadă dacă nu care cumva vreunul plutea printre nori și în aceeași clipă un alt prizonier sări în tunel și dispăru.

Nu mai rămăseseră decît douăzeci și opt. în tot acest timp, Cepelică nu înceta să se gîndească la tatăl său. De cîte ori un prizonier din față sărea la stînga și se afunda în tunel, i se strîngea inima :

O, dacă ar fi tăticu'!...

Dar bătrînul Cepeloi zăcea în celula sa și nici gînd să poată fi eliberat. Cepelică hotărî să-i lase să fugă pe toți, iar el să rămîna cu tatăl său. La ce bun să fie liber dacă taică-său rămînea, să putrezească în închisoare ?

Și iată că nu mai rămăseră decît cinsprezece prizonieri... zece... nouă... opt... șapte...

Lămîilă, năuc de-a binelea, continua să bată în chip mecanic toba.

„Aici nu-i lucru curat, — își zise buimăcit. La fiecare tur dispăre cîte unul, ce-i de făcut ? Pin' la terminarea plimbării mai sînt șapte minute. Regulamentu-i, regulament. Dar dacă se topesc cu toții mai înainte ? Ia te uită, n-au mai rămas decît șase. Dar ce zic eu ? Cinci!

Cepelică își simți inima cătrănită. încercă s-o strige pe Cîrțiță, dar nu primi nici un răspuns.

Ar fi vrut să-și ia rămas bun de la ea, să-i spună de ce nu poate fugi.

în clipa aceea însă Lămîilă se hotărî să pună capăt vrăjitoriei care-i suflase unul după altul prizonierii de sub nas și răcnî :

— Staaai I

Mai rămăseseră doar patru prizonieri și Cepelică. Se opriră încremeniți și se priviră în ochi.

— Dați-i zor, fugiți ! strigă Cepelică. Până nu dă Lămîilă larma !

Prizonierii nu așteptară invitații speciale și se năpustiră în tunel.

Cepelică privea întristat în urma lor, cînd deodată se imbi apucat de picioare. Tovarășii lui îi ghiciseră intenția și ară vorbă multă îl tîrîră în tunel.

—Ia nu mai fă pe deșteptu¹ — îl certau ei — dacă scapi e aici o să-i fii și mai de folos lui taică-tău. Hai, repede !

—Stați, așteptați-mă — îi imploră Lămîilă, care descoperise în sfîrșit păcăleala — viu și eu. Nu mă părăsiți !

Prințul

să mă spînzure ! Luați-mă cu voi !

— Să-l așteptăm — porunci Cepelică — în definitiv îi da-Drăm și lui în parte c-am reușit s-o ștergem.

— Grăbiți-vă — se auzi o voce fonfăită lîngă el — aici mă bate soarele în creștet și n-am chef să mă aleg cu o insolatie.

— Bătrîna mea Cîrțiță — murmură Cepelică — nu putem igi. Tata e bolnav și zăvorit în celulă. Cîrțița se scarpină după ureche.

— Știu unde-i celula lui, — zise în sfîrșit. Am studiat în mănunt planul temniței pe care mi l-ai trimis. Dar vom reuși i mai sosim la timp ? Ar fi trebuit să mă înștiințezi din vreme.

Scoase un țipăt și cît ai bate din palme o sută de cîrțițe se lunară în jurul lui Cepelică.

—Trebuie să mai sfredelim un mic tunel, — glăsui băina Cîrțiță.

—Îl dăm gata într-un sfert de ceas.

Și fără să mai stea pe gînduri se năpustiră în direcția ară-tă, în cîteva minute ajunseră la celula lui Cepeloi. Cepelică

sări primul înăuntru. Bătrînul zăcea întins pe pat și aiura, pradă frigurilor.

Izbutiră să-l care în tunel tocmai la timp, deoarece paznicii după ce înconjuraseră bezmetici închisoarea în căutarea prizonierilor, neputîndu-și lămuri dispariția lor, se năpustiră în celule.

Cînd își dădură seama că prizonierii au fugit, se gîndiră înspăimîntați la caznele la care-i va supune prințul și, toți de-a valma, azvîrliră armele și săriră la rîndul lor, claie peste grămadă, în tunelul săpat, de cîrțițe.

Ajunși în cîmp deschis, intrară în casele sătenilor, își lepădară uniformele și se îmbrăcară în straie țărănești.

Zvîrliră și clopoțeeii pe care-i purtau în vîrful tichiuțelor : haide așadar să-i ridicăm noi și să-i dăruim copiilor ca să se joace cu ei.

Ați spus ceva ? Ce-i cu Cepelică ?

A, da, Cîrțița și Cepelică, crezînd că erau urmăriți de paznici, hotărîră să sape un nou tunel, părăsindu-l pe cel vechi. Iată de ce nu i-au ajuns gardienii.

Dar acum unde se află ?

Răbdare, o să vedeți curînd.

PRINȚUL LĂMIIE LA CURSELE DE CARE ÎMPIEDICATE

Prințul Lămîie pusese la cale o serbare măreață.

— Trebuie să-mi distrez supușii — se gîndea prințul Lămîie — așa n-o să mai aibă timp să se gîndeasca la necazurile lor.

Organiză o mare cursă de cai, la care luau parte toți Lămîii de la curte, de rangul întâi, doi și trei (în calitate de călăreți firește, nu de cai).

Caii trebuiau să alerge înhămați — așa prevedea regulamentul — la care împiedecate. Înainte de plecare în cursă, Lămîii puneau niște frîne puternice, foarte grele, la roțile carelor și însuși prințul controla dacă frînele funcționau cum trebuie.

Și funcționau atît de bine, încît roțile erau complet înțepenite : caii se sforțau înzecit și chiar însutit ca să poată urni carele din loc.

Cînd prințul dădu semnalul de plecare, bieții cai își înfipseră potcoavele în pămînt, își încordară picioarele și începură să se opintească din răspuțeri, în timp ce-și mușcau zăbalele spumegînd. Dar carele nu se clintiră c-o șchioapă. Atunci Lă-

mîii scoaseră de la carîmbul cizmelor cravașele împletite, biciuindu-i cu sălbăticie.

Cîteva care se mișcară de-un lat de palmă și prințul, entuziasmat, începu să aplaude. Apoi coborî el însuși în arenă și prinse să plesnească animalele cu biciușca pe unde apuca, cutremurîndu-se de rîs.

— Biciuiți-l pe al meu, alteță, — îl rugau Lămîii ca să-i facă pe plac.

Și prințul izbea în dreapta și stînga, în timp ce caii înnebuniți de groază se cabrau, încordîndu-și mușchii ce stăteau parcă să plesnească.

Spectacolul acesta sălbatic fusese născocit de prinț.

— Orice mîrtoagă e-n stare să fugă dacă-i lași frîu liber, — susținea el. Eu vreau să văd cai adevărați, în stare să fugă priponiți !

De fapt îi plăcea să-i chinuiască și organiza astfel de jocuri ca să se desfete după pofta inimii.

Oamenii erau revoltați, dar erau siliți să vină la aceste spectacole, deoarece dacă prințul a hotărît că „supușii trebuie să se distreze”, ei n-aveau încotro, trebuiau, vrînd-nevrînd, să se distreze.

Deodată prințul înlemni cu biciul în aer și ochii i se bulbucară gata-gata să-i iasă din cap. Genunchii începură să i se bîîie, se îngălbeni mai tare la față și părul i se ridică măciucă sub tichiuța galbenă, iar clopoțelul de aur prinse a zornăi jalnic.

Bietul prinț vedea căscîndu-i-se sub picioare o prăpastie.

întîi«se produse o crăpătură ca la cutremur, pe urmă alta, apoi în mijlocul străzii pietruite se înălță o cocoășe întocmai ca mușuroaiele pe care le fac într-o clipită cîrțițele, în sfîrșit creasta cocoășei se prăbuși, craterul se căscă din ce în ce mai

adînc, se ivi un cap, doi umeri, și din adîncuri răsări un omuleț, ca o zvîrlugă, sprijinindu-se în coate și genunchi : Cepelică !

— înapoi, Cepelică ! Am greșit adresa ! se auzi vocea înspăimîntată a Cîrțiței.

Dar Cepelică n-o mai auzi. Trezindu-se în față cu mutra asudată și schimonosită de groază a prințului, ce împietrise cu biciul în mînă ca o statuie de sare, își simți inima zvîcnind cu putere.

Fără să se gîndească la ce face, se apropie de prinț și-i smulse biciul din mînă.

Pocni de cîteva ori în aer, ca și cum i-ar fi încercat pleasna, apoi îl croi cu putere pe prințul ce era prea buimăcit să-și mai ferească spinarea.

— Aoleu ! urlă guvernatorul.

Cepelică ridică biciușca și-l mai croi o dată. Abia atunci guvernatorul făcu stînga împrejur și-o rupse la fugă.

Acesta fu semnalul.

În spatele lui Cepelică răsăriră ca prin farmec unul după altul toți prizonierii evadați din închisoare și mulțimea îi întâmpina pe rînd cu slrigăte de bucurie. Tatăl își recunoștea copilul, soția își îmbrățișa soțul.

Într-o clipită, cordoanele de polițiști fură măturate din cale, mulțimea năvăli în arenă, spre deținuți și îi ridică pe umeri, purtîndu-i în triumf.

Îngroziți, Lămîii încercară să fugă. Dar după cum știți, carele erau împiedecate și rămaseră țintuite locului : Lămîii fură prinși cu toții și legați fedeleș.

Prințul Lămîie izbuti totuși să sară în trăsura lui, care neluînd parte la curse nu era frînată, și putu să se îndepărteze în goană... Era atît de înspăimîntat, încît nici nu-i trecu prin minte să se întoarcă la palat, ci o luă razna peste cîmp, lovin-

du-și caii cu un băț ca să alerge cât mai iute. Ascultători, caii galopau atât de repede, încât la primul mușuroi trăsura se rostogoli, iar prințul fu zvîrlit afară, cu capul în jos, nimerind drept într-un bălegar.

„Omul nimerit la locul nimerit”, ar fi zis Cepelică, dacă l-ar fi putut vedea.

PĂTLĂGICĂ PUNE IMPOZIT PE VREMEA REA

În vreme ce la oraș se desfășu-
rau marile curse de care împiedecate, Pătlăgică convocase
într-una din încăperile castelului Cireșiamare, ce servea drept
sală a tribunalului, pe toți locuitorii satului, pentru a se da sen-
tința într-o chestiune de cea mai mare importanță.

E de prisos, cred, să adaug că președintele era însuși Pă-
tlăgică, iar avocat domnul Mazăre ; don' Pătrunjel era, ca de
obicei, grefier și însemna răspunsurile într-o condică uriașă,
scriind cu mîna stîngă, pentru a putea cu dreapta să-și sufle în
voie nasul.

Oamenii așteptau cu sufletul la gură, știind că ori de cîte
ori erau citați la tribunal, ploua pe capul lor cu tot felul de
belele. De pildă, tribunalul hotărîse în ultima ședință că aerul
era proprietatea conteselor Cireșiamare și toți erau obligați
să plătească administrației castelului un impozit pentru aerul
ce-l respirau.

O dată pe lună, Pătlăgică mergea din casă în casă, îi pu-
nea pe oameni să răsuflă adînc în fața lui și le măsura volu-
mul respirației : făcea apoi cîteva înmulțiri și la urmă comu-
nica cifra prețului de cost al dreptului de a respira.

Moș Dovleac, de pildă, care, după cum știți, suspina în-tr-una, era încondeiat cu un impozit foarte mare.

Cavalerul Pătlăgică luă cel dintâi cuvântul și în mijlocul unei tăceri desăvârșite zise :

— în ultima vreme veniturile castelului au fost destul de scăzute. După cum știți, cele două sărmane bătrîne, orfane de tată și de mamă, trăiesc în cea mai neagră mizerie și pe dea supra se află în trista situație de a întreține pe socoteala lor și pe tânărul duce Mandarină și pe baronul Portocală, pentru a nu-i lăsa muritori de foame.

Meșterul Strugure aruncă o privire furioasă spre baron, care ședea într-un colț și înghițea, cu ochii închiși, o tocăniță de iepure cu garnitură de vrăbii.

— îți atrag atenția că aici nu se privește pe sub sprâncene — îl dojeni aspru Pătlăgică — încetează să mai privești așa, altfel ordon evacuarea sălii.

Meșterul Strugure se grăbi să-și fixeze cu privirea vârful pantofilor.

— Nobilele contese, prea iubitele voastre stăpîne ne-au înaintat prin urmare o cerere timbrată pentru a obține recunoașterea unuia din cele mai importante drepturi ce li se cuvin. Maestre, dă citire documentului.

Domnul Mazăre se ridică, își dresă vocea, se umflă în pene, plin de importanță și începu să citească :

— „Mai jos semnatele contesa Prima și contesa Secunda de Cireșiamare, avînd în vedere și luînd în considerație că fiind stăpîne ale aerului, urmează să fie în consecință recunoscute și stăpîne ale ploii.

Cerem, ca toți locuitorii să plătească o taxă de una sută de lire pentru una bură de ploaie, două sute de lire pentru una furtună cu tunete și trăsnete, trei sute de lire pentru una nin-

soare și patru sute de lire pentru una grindină. Urmează iscăliturile."

Domnul Mazăre se așează.

Președintele întreabă :

—Ștampilele sînt în regulă ?

—Da. domnule președinte, — se grăbi să răspundă avocatul sărind din nou în picioare.

—Perfect — încheie Pătlăgică — din moment ce ștampilele sînt în bună regulă, însemnează că mai sussemnatele

contese au dreptate și tribunalul se retrage pentru chibzuință.

Cavalerul se ridică, își strînse toga neagră ce-i alunecase pe umeri și se retrase într-o odăiă pentru a întocmi hotărîrea.

Profesorul Pară își înghionti ușor vecinul, pe Praz grădi^narul, și-i șopti înfricoșat:

— Găsești că se cade să plătim și pentru grindină ? Pentru ploaie și zăpadă treacă-meargă, la urma urmei aduc foioase cîmpului. Dar grindina, ea însăși e o năpastă, și tocmai ea a fost taxată mai vîrtos.

Praz nu răspunse. își ciupea fără milă mustățile, ajutat și de nevastă-sa, care de altfel îl ajuta să-și potolească nervii.

Meșterul Strugure se scotocea prin buzunare după o sulă ca să se scarpine la ceafă, dar își aduse aminte că înainte de a intra în sala de judecată trebuise să depună orice armă.

Don' Pătrunjel nu pierdea o clipă sala din ochi și însemna tot timpul :

„Pară-Mălăiață a bombănit. Praz își roade vîrful mustăților. Lelea Lubenița strănută. Moș Dovleac a suspinat de două ori..."

Făcea tocmai ca și școlarii puși de profesoară să facă lista cu „răii clasei" în timp ce dînsa stă de vorbă pe coridor cu colegele sale.

în coloana celor buni, domnul Pătrunjel scrisese :

îngrămădesc cei ce se întorc de la târg : țăranii în cojoace, țăranșile cu basmale negre pe cap. Iar în ultimul vagon...

—Doamne sfinte ! se minună ei crucindu-se. Lele Lubenișo, ia uitati-vă oleacă la ultimul vagon !

—S-ar zice — își dădu cu părerea sfios moș Dovleac — s-ar zice că-s urși.

Într-adevăr erau trei urși ce priveau cu interes afară, pe fereaștră.

— E nemaipomenit ! declară Praz grădinarul, iar vîrfurile mustășilor i se zbîrliră de mirare.

Unul din cei trei urși avu chiar neobrăzarea să-i salute..

— Nerușinatule, — îl ameninșă cu pumnul meșterul Strugure. Mai ai curajul să-ți bați joc de noi ?!

Aș, ursul continua să-i salute și chiar cînd trenul se îndepărtase, el tot se mai apleca peste geam, fluturîndu-și laba cu atîta aprindere, încît fu gata-gata să cadă afară. Din fericire ceilalți doi urși îl apucară la timp de coadă și îl traseră în vagon.

Prietenii noștri ajunseră în gară exact în clipa cînd se opri si trenul. Și iată-i din nou pe cei trei urși ! Coborau legănîndu-se plini de gravitate, iar cel mai în vîrstă dintre ei încredinșta bagajele hamalului.

— Sînt trei urși saltimbanci — zise cu dispreț meșterul Strugure — au venit să dea un spectacol de circ. Acuși apa?e și îmbîlînzitorul. Sînt convins că e unul din acei nemți cu barbă roșie și cu un flaut de lemn.

Îmbîlînzitorul avea însă o șapcă verde, o pereche de pantaloni albaștri peticiți la genunchi... o mutrișoară șireată și isteată — înfățișarea unuia ce se ține de șotii.

— Cepelică ! strigă meșterul Stiugure, alei-gînd spre el

Era Cepelică în persoană, care înainte de a se întoarce la țară trecuse pe la grădina zoologică și eliberase familia urșilor. Paznigil era de data asta atît de încîntat de revedere, încît

i-ar fi dăruit și elefantul, dacă i-ar fi trecut prin minte lai Cepelică să-1 ceară.

Dar elefantul nu voia să creadă că ar fi izbucnit revoluția și rămase în baraca lui să-și scrie memoriile.

Închipuiți-vă îmbrățișările, pupăturile, istorisirile etcetera, etcetera. Și totul pe o ploaie cu găleata, asta-i frumusețea ; căci când omul e mulțumit, nu-i mai stă gândul la flecușete și nu-i pasă că e ud ciuciulete sau că se poate alege cu o răceală.

Pară-Mălăiață nu contenea să-i strângă laba ursulețului mezin, bîlbîindu-se mișcat:

— Iți mai aduci aminte când dansai ? Când îți cântam din ^vioară ?

Ursulețul își aducea bineînțeles aminte și începea pe dată să danseze și să țopăie, în timp ce copiii înveseliți băteau din palme.

Firește, Cireșel fu înștiințat îndată de reîntoarcerea lui Cepelică ; închipuiți-vă îmbrățișările celor doi prieteni.

— Acum însă, gata cu ceremonia — zise la un moment dat Cepelică — trebuie să vă expun un mic plan de bătaie...

Și în timp ce Cepelică își va expune planul, să dăm o raită să vedem ce s-a întîmplat cu prințul Lămîie.

O FURTUNĂ CE NU SE MAI ISPRĂVEȘTE

Z)upă cum știți l-am părăsit pe guvernator cu capul într-un bălegar, zicându-ne că se află la* locul nimerit.

— Aici e cald și liniște — își zicea fericit, scuișind mura dăria ce-i intrase în gură. Aici o să rămân pînă ce poliția va fi restabilit ordinea publică, — hotărî el.

Deoarece însă în timpul fugii nu aruncase nici o privire în urmă, prințul nu știa că poliștii lui au dezertat, că Lămîii lui umpleau închisorile și că se proclamase Republică.

Cînd însă ploaia începu să-i mureze de-a binelea turul pantalonilor, luă altă hotărîre :

„Locul ăsta e umed — își zise — ar fi cazul să caut altul mai uscat.”

Zvîrli un timp din picioare și izbuti în cele din urmă să-și descleșteze capul din bălegar.

Atunci își dădu seama că nu se afla decît la cîtiva pași de castelul Cireșiamare.

— Cum naiba am ajuns aici ? se întreba el frecîndu-se la ochi (gunoiul se lipise de ei ca două obloane).

Se ascunse după o căpiță de fîn lăsînd să treacă un alai — și voi știți de cine era vorba — apoi o luă la deal. Cînd ajunse sună și Căpșunica îi deschise ușa. •

— Contesele nu primesc cerșetori, — îl luă la rost fetița, trîntindu-i ușa în nas.

—Care cerșetor ? Eu sînt guvernatorul!

Căpșuni ca îl privi cu milă.

—Bietul de tine — zise — sărăcia ți-a întunecat mințile.

—Ce sărăcie ? Sînt putred de bogat!

—După cum arăți, nu-mi vine a crede, — adăugă Căpșunica, ștergîndu-i fața cu batista.

—Ia mai slăbește-mă cu cîrpa asta și anunță-mă imediat conteselor !

—Ce-i aici ? întrebă don' Pătrunjel ce trecea tocmai pe acolo, suflîndu-și nasul.

—E un calic care se crede guvernator.

Don' Pătrunjel îl recunoscuse dintr-o privire pe guvernator.

— M-am deghizat așa ca să-mi cunosc mai bine supușii, — bolborosi Lămîie, rușinat de halul în care se afla.

— Pofțiți, binevoiți, alteța — zise înclinîndu-se pînă la pămînt don' Pătrunjel.

Guvernatorul intră, fulgerînd cu privirea pe Căpșunica.

Contesele nu mai conteneau să laude dragostea guvernatorului față de popor.

— Vai, dar e de speriat cîte neplăceri trebuie să înfrunte un guvernator !

—Totul pentru binele poporului, — răspundea guvernatorul fără să roșească (pentru bunul motiv că nu s-a mai văzut

nicicînd lămîie să roșească).

—Și cum a găsit alteța voastră poporul ?

— Fericit și mulțumit, — declară prințul. Nu cunosc un popor mai fericit ca al meu.

Și nici nu bănuia că rostește adevărul. Poporul său era cu adevărat fericit în clipa aceea, dar numai pentru că se descorosise de el.

— Alteța voastră dorește un cal, ca să se întoarcă la palat ? întrebă Pătlăgică.



...primarul satului e meşterul Strugure...

să cosească iarba. Cîteodată, ce-i drept, se mai văicăreşte, dar numai într-ascuns, cînd se întîlneşte cu don' Pătrunjel care a devenit portarul castelului.

Un castel cu portar ? Vi se pare ciudat şi totuşi aşa este. Castelul nu mai e un castel, ci un club. Pentru copii bineînţelele : are o sală de ping-pong, o sală de desen, o sală pentru teatru de păpuşi, alta pentru cinematograf şi aşa mai departe. Fireşte, se găseşte aci şi cel mai frumos joc : o şcoală.

Cireşel şi Cepelică stau cot la cot, în aceeaşi bancă, şi învaţă aritmetica, limbi străine, istoria şi toate celelalte materii ce trebuie bine ştiute pentru a te putea apăra de ticăloşi şi pentru a-i ţine la distanţă.

— Pentru că — îi aminteşte mereu Cepeloi, băiatului — mai sînt ticăloşi pe lume : şi nu uita că şi cei pe care i-am alungat ar mai putea să se întoarcă.

Dar eu sînt sigur că n-o să se mai întoarcă. Nu se mai întoarce nici domnul Mazăre, care a pierit fără urmă, pentru că avea prea multe nelegiuiri pe conştiinţă.

Se zice că face pe avocatul într-o ţară străină, dar mie puţin îmi pasă. Sînt încîntat că a ieşit din povestirea noastră înainte de a se fi terminat. M-ar fi plictisit peste măsură să-l fi tîrît cu mine pînă la capăt.

Am uitat să vă spun că primarul satului e meşterul Strugure care, pentru a fi la înălţimea rangului său, şi-a părăsit cu totul prostul obicei de a-şi rîciî ţeasta cu sula. Doar în cazuri foarte încurcate se scarpină niţeluş cu creionul chimic, dar despre asta nici nu face să mai pomenim.

Într-o dimineaţă locuitorii şi-au văzut zidurile caselor mîzgălite cu nişte inscripţii cu litere groase, ce sunau :

TRĂIASCĂ PRIMARUL

Lelea Lubeniţa răspîndi zvonul cum că ar fi fost scrise chiar de mîna meşterului Strugure.

— Halal primar, n-ai ce zice — melițau din gură bîrfitoarele — umblă noaptea să mîzgălească pereții!

Dar e o vorbă în vînt. Inscripțiile le-a zugrăvit Praz cu mîna lui. Adică, nu cu mîna, ci cu mustățile lui. Căci într-adevăr Praz le-a așternut pe ziduri după ce și-a muiat mustața ca pe o bidinea, într-o călimară. Pot să vă spun acest lucru pentru că voi, neavînd încă mustăți, n-o să vă treacă prin minte să-l imitați și, prin urmare, n-o să pricinuiți vreun neajuns pereților.

Și acum povestea noastră s-a terminat cu adevărat. E drept, mai sînt pe lume castele și, în afară de Lămîi, tot felul de alți nemernici. Dar, rînd pe rînd, vor da bir cu fugiții, iar în grădinile lor vor năvăli copiii ca să se joace în voie. Da, așa va fi.